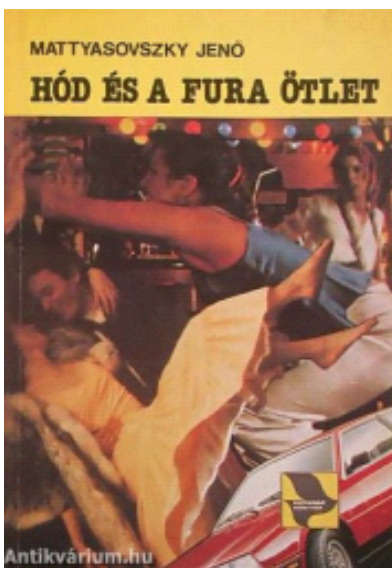

Mattyasovszky Jenő

Hód és a fura ötlet

EXPRESSZ KÖNYVEK BUDAPEST

ISSN 0230-79951 ISBN 963 322 703 8

1

A városnéző autóbusz késő este érkezett vissza állomáshelyére. A délutáni csúcsforgalomnak már nyoma sem volt, így a sofőrnek nem okozott gondot, hogy pontosan az utazási iroda előtt fékezzen. A külföldi turisták a frissen lezajlott gulyásparti hangulatát árasztották: nevetgéltek, hangoskodtak és nehézkesen szedelőzködtek. Az ajtó melletti ülésen, mintha csak véletlenül került volna oda, a sofőr sildes sapkája hevert, belsejét mutatva. Ebből többen is értettek, s az ülés előtt elhaladva fémpénzt dobáltak a sapkába.

Az idegenvezető, fiatal nő, az ajtónál állt és legcsábosabb mosolyával köszönetet a távozóknak. Nem lehetett tudni, hogy a csengő apróknak vagy a program végének örült-e jobban. Csinos arcának egy vonása sem árulta el, hogy az új, magas sarkú cipője satuként szorítja. A mellette lévő sofőr vigyorgása már egyértelműbb volt. Repdeső tekintete azt tanúsította, hogy csak a sapka tartalmára koncentrált, tőle minden más egyéb mehetett egyenesen a pokolra.

Utolsónak egy természetes nő távozott. Amint a lába elérte a járda aszfaltját, az idegenvezető arcáról letörlődött a mosoly. Fájós lábával óvatosan mozdult volna az utas nyomába, de megtorpant, mert észrevette a kocsiban felejtkezett utast.

A férfi az utolsó sorban ült, közvetlenül az ablaknál. Látszólag nem vett tudomást arról, hogy az utazási iroda által szervezett szórakozás véget ért. Úgy tűnt, fittyet hányt a többiek távozására, és mit sem törődött azzal, hogy magára hagyták. Vállával a kocsi oldalának dőlt, homlokát az üvegnek szorította, és makacs határozottsággal az úttestet bámulta, mintha egy elejtett pénztárca további sorsára volna kíváncsi.

A fiatal nő értetlenül nézett rá: hát ez meg miért nem mozdul?

- Hé, uram!

Szavai válasz nélkül maradtak. A sofőr éppen se nem látott, se nem hallott: vilámgyorsan kiürítette az alkalmi perselyt; s csak miután a fejébe csapta a sapkát, vetett fürkésző pillantást a kocsi hátuljába.

- Biztosan kokszos - mondta.

- Mit jelent az, hogy kokszos?

- Berúgott, ha úgy tetszik.

- Mindenki keveset ivott.

- Ez még annál is kevesebb volt hitelesítve. A nő megemelte a hangját.

- Mein Herr!

Amaz a füle botját sem mozdította.

- Ezt ugyan szólongathatja - szögezte le a sofőr, s közben a zsebében csörgő aprót markolászta. Találgatta, mennyire számíthat, ha felez majd az idegenvezetővel. Mindig így tett. Elvégre, ha borralalót kapott, azt az idegenvezető nőnek is köszönhetette. Az vetette fel a gyűjtés ötletét finoman, tapintattal, hangsúlyozva az önkéntességet. Vigyázni kellett, mert emiatt már jó néhányan kaptak fegyelmet.

A nő hangosan megszólalt:

- Das program ist zu ende! A sofőr legyintett.

- Ennek magyarázhat - mondta.

- Bitté, aussteigen!

Amaz még csak a fejét sem emelte fel.

- Előbb fel kell ébreszteni - javasolta a sofőr. A nő mérges lett.
- Ébren van - állapította meg. - Innen látom, hogy nyitva van a szeme.

A sofőr oldalt hajolt és vékony nyakát nyújtogatta. Sovány férfi volt, alig túl a harmincon. A magasságával sem dicsekedhetett. Régen, egyszer vitába keveredett egy részeggel, az úgy helybenhagyta, hogy kórházi ápolásra szorult. Azóta óvakodott az ittas emberektől.

- Lehet nyitott szemmel is aludni - jegyezte meg.
- Maga tud?
- Még nem próbáltam, de hallottam, hogy lehet.

A nő elhúzta a száját, majd vigyázva megmozgatta fájós lábfejét.

- Menjen, ébressze fel - mondta.
- Miért én?
- Nem várhatunk, míg kialussza magát.
- Maga jobban szót ért vele.
- Ehhez nem kell nyelvtudás. Különben is a maga dolga, hogy az autóbusz üres legyen.

A sofőr kelletlenül mozdult, és lassan a kocsí végébe ment. Közel hajolt az utashoz és megérintette a vállát. Hirtelen váratlan dolog történt. A sovány férfi, mintha kígyóra lépett volna, hatalmasat ugrott hátrafelé és megperdült a sarkán. Olyan lendülettel érkezett vissza, hogy majd ledöntötte lábáról az idegenvezető nőt.

A fiatal nő ijedten kapaszkodott a legközelebbi ülés támlájába.

- Mi történt? - kérdezte.

A sofőr a szemét forgatta és kapkodta a levegőt, mint akit megkergettek. Az ajka mozgott, de hang nem jött a torkára.

- Mi a fészkes fenének csinálta ezt az akrobatikus mutatványt? Kis híján lesöpört a kocsiról.

Amaz hátrafelé intett.

- Kész! - nyögte.
- Hogyhogy?
- Halott!

A nő azt hitte, rosszul hall.

- Mit mond? - kérdezte.
- Kampec - mondta a sofőr - vagy ha úgy tetszik, beadta a kulcsot. A nő gyors pillantást vetett a mozdulatlan férfira, és elsápadt.
- Honnan veszi?
- Láttam.
- Meg sem fogta a pulzusát.
- Szükségtelen, ha egyszer az arcára van írva. Elég közelről a szemébe nézni.
- Ránézéssel ezt nem lehet biztosra venni. A sofőrt bosszantotta az okvetetlenkedés.
- Akarja tudni milyen a szeme? - kérdezte.
- Milyen?
- Üveges, akár egy kirakat - szögezte le a sofőr.

Életében már két alkalommal találkozott halottal. Egy motoros pont előtte bukott fel. A másik egy öregember volt, a szomszédja, akit a beteg szíve vitt el. A folyosón még szót váltottak egymással, aztán az öreg egy pillanat múlva összeesett és meghalt. Mindkét halott szemét később a mentőorvos fogta le. Pont ilyen merev és áttetsző volt a tekintetük, mint most ennek a férfinak.

A nő tétován nézett maga elé. Nem tudta, mitévő legyen. Hosszú pillanatok teltek el. A kétség, hogy hátha téved a sofőr, ott motoszkált benne, hol halványan, hol erősebben. Lehet, hogy nem is halt meg, talán csak az eszméletét vesztette el. Ha pedig így áll a dolog, a gyors orvosi beavatkozás még segíthet.

- Hívom a mentőket - szólt oda a sofőrnek. Elfelejtkezve fájós lábáról, fűgén leszállt, és eltűnt az utazási iroda üvegajtaja mögött.

A sofőr egy darabon követte, de nem ment be a hivatalba, az utcán maradt; cigarettát vett elő és

idegesen rágyújtott. Kíváncsiskodóktól ugyan nem kellett tartania, csak ketten tudták, mi történt. A járdáról pedig nem lehetett belátni az autóbuszba, ráadásul a mozdulatlan férfi az úttest felé eső ülésen volt.

Hűvös volt az este, a levegő száraznak érzett. Az aranyat érő májusi eső már hetek óta váratott magára. A Duna felől vízszagot hozott a gyenge szél. A közelben magasodó szálloda sötét üvegtömbjében az utcai lámpák fényei villódtak.

A sofőr eltaposta cigarettáját, és a kirakaton át belesett az irodába. Az idegenvezető nő telefonkagylóval a fülén ott állt a tisztviselőnk gyűrűjében.

Valaki reszelős hangon jó estét köszönt.

A sofőr figyelmét egy filigrán lány kötötte le, aki szűk nadrágban forgolódott a többiek között. Látásból ismerte, mindig a pénztárban szokott ülni. Tetszett neki, legutóbb is szemezett vele, többre nem volt ideje. Úgy vélte, érdeklődése nem maradt egyoldalú. Most már bánta, hogy az előbb nem ment be az irodába.

Mögötte felcsattant a reszelős hang:

- Bámulunk, bámulgatunk, a kocsit meg csak áll, álldogál?! Megperdült a sarkán, tekintete egy rendőr villámló szemével találkozott

- Nagyon jól tudja, hogy itt csak addig tartózkodhat, míg az utasok el nem hagyják a kocsit - magyarázta a rendőr. Túl volt már a negyvenen, a vállán törzsőrmesteri rangjelzés csillogott. - Az utasok régen felszívódtak, maga pedig jó ideje tétlenkedik itt. Ha dolga van, miért nem áll be a mellékutcába? A kollégái mindig ezt teszik. De sejtem én, mi a lényeg magánál!

A sofőr a száját nyitotta volna, hogy megszólaljon, de a törzsőrmester megelőzte.

- Az a lényeg, hogy fittyet hány a szabályokra - csattant fel ellentmondást nem tűrő hangon. - Rá se ránt a várakozást tiltó táblára. Leállítja a kocsit és vígan füstöl. És miért? Mert alapjában véve hanyag. Nos, az ilyen nemtörődöm embereket meg szoktuk egy kicsit "harapni". Ezt nem magam találtam ki, hanem a törvény rendelte el. Csupán szót fogadok. Szépen odaszórom a bírságot az ilyeneknek, úgy, ahogy azt most magával is teszem. Ne is próbáljon magyarázkodni. Tudom ...

A sofőr gyorsan közbeszólt:

- Nem tud maga semmit, de el fog ámulni, ha...

A törzsőrmestert meglepte ez a bátorság. A visszabeszéléshez nem volt hozzászokva.

- Ne vágjon a szavamba! - mondta, hogy időt nyerjen a gondolkodáshoz.

- Mégis, mit gondol, talán jókedvemben szobrozok itt?

- Műszaki hiba?

- Addig ne ítéljen, míg a dolgokkal nincs tisztában. Előbb tudja meg, mi az ábra!

A törzsőrmester mindkét hüvelykujját a derékszíjba akasztotta. Olyan képet vágott, mint a jelentést fogadó tábornok a díszszemlén.

- Ki vele! - vakkantotta.

A sofőrnek elborult a tekintete.

- He? - kérdezte.

- Mít bámul?

- Megismételné, amit az előbb mondott?

A törzsőrmester összehúzta a szemét. Remélte, nem ugratásból adta az értetlent a másik.

- Azt mondtam, hogy "ki vele!" - tagolta a szavakat. - Várom, hogy elámuljak. Mi tehát az ábra?

- Egyszerű az ábra: halott van a kocsimban.

A törzsőrmester még jobban összehúzta a szemét, aztán kikerekítette, és tekintete kutatóan mélyedt a sovány férfi arcába. Kissé előrehajolt, néhányszor beleszimatolt a levegőbe. Nem érezte, hogy a másik ivott volna. Elengedte a derékszíját és az autóbusz felé mozdult, de a sofőr hangja megállította.

- Az úttestről pontosan a képébe nézhet - javasolta.

Leléptek a járdáról, a kocsit oldalához kerültek, és felnéztek az utolsó ablakra. A férfi arccal az üvegnek dőlve, résnyire szűkült szemmel, mintha éppen őket bámulná. Széles, csontos arca volt, húsos orra. Szemöldöke, akár az agyonhasznált fogkefe, egyenetlen volt és ritka. Bal szeme alatt gyufafej nagyságú szemölcs éktelenkedett. A sofőr most vette észre, hogy a férfi szája kissé nyitva van.

Megborzongott.

A törzsőrmester lábujjhegyre ágaskodott, majd visszahuppant a sarkára.

- Ez kész - mondta jelentőségteljesen. - Totál.
- Nem fogtam meg a pulzusát - szólt a sofőr. - Talán ellenőriznem kellett volna?
- Szükségtelen.

- Azt mondják, hogy mindig a pulzus a döntő. Ver vagy nem ver, ez a lényeg. Nem pedig, ahogy a pofa kinéz.

A törzsőrmester felfele bámult.

- Jól látható, hogy totál kész - mondta.
- Miből?
- Az üveg elárulja.

A sofőr hosszan meresztette a szemét, aztán csalódottan megszólalt:

- Mit lát az üvegen? Mert én semmit nem látok.
- Hát éppen ez az, hogy semmit sem lát!
- Mit kellene látnom?

A törzsőrmester nyerítve felnevetett, mint éhes ló az abrakos tarisznya láttán.

- Nézze! - mutatott az ablakra. - A pasas ajka majdnem az üveget éri. Lát ott homályos foltot? Nem lát! És miért nincs ott homályos folt?

- Tényleg nincs.
- Na, miért nincs?

A sofőr pillanatnyi habozás után hátralökte fején a sapkát, és a homlokára csapott.

- Mert nem lélegzik - vágta rá. - Nincs lehelet, nincs pára.

A törzsőrmester hangja rezignáltán csengett, amikor megszólalt:

- Nehezen következtet, de jól.
- Maga viszont azonnal betalált. Akár a borotva, úgy vágott az agya.

A törzsőrmesterről lerítt, hogy jólesnek az elismerő szavak.

- Aki egyenruhát hord és kijön az utcára, annak észnél kell lennie - mondta.
- Kellene!

- Ezt hogy érti?

- Találkoztam olyannal, akinek sehogyan sem vágott az agya.
- Az ilyen manapság mind ritkább. Felvételnél már intelligenciateszten kell átesni.
- Az anyját! - ámult el a sofőr.
- A teszt megmutatja, mi az ábra.
- Hogyhogy?

A törzsőrmester ujjával a homlokára bökött.

- Megmutatja, mi van itt - mondta. - A teszt árulkodik, és ebből következtetnek. Itt dől el a delikvens sorsa.

Visszamentek a járdára. A törzsőrmester az utcai lámpa fénykörében elővette jegyzetömbjét. Pontosan rögzítette a történeteket, kikérdezte a sofőrt az előzményekről, az észlelés körülményeiről.

- A mentők minden percben itt lehetnek - jegyezte meg a sofőr.
- Nem sok értelme volt felverni őket.
- Miért?
- Itt már csak a halál beálltát konstatálják. A sofőr felkapta a fejét.
- Mit csinálnak? - kérdezte.
- Konstatálják a halál beálltát. Nem érti?
- Hát persze - mondta a sofőr. - Kissé rosszul hallok ma, úgy látszik, huzatot kaptam.
- A törzsőrmester eltette jegyzetfüzetét.
- Megteszem a szükséges lépéseket - mondta határozottan.

A sofőr nagyot bölintott, és igyekezett olyan arcot vágni, mintha tökéletesen tisztában lenne a rendőr által szükségesnek tartott intézkedésekkel.

- Értesíteni kellene a halotyszállítókat - vélekedett.
- Előbb a rendőri bizottság - mondta figyelmeztetően a törzsőrmester.
- Milyen igaza van!
- Itt hirtelen haláleset történt, nem? A sofőr rábólintott.
- De még milyen - mondta. - Én tudom a legjobban. Az utasok leszálltak, ez meg csak úgy ott maradt, hirtelen.

A törzsőrmester lapos pillantást vetett a másikra. Éppen szólni akart, amikor az utazási iroda ajtaja kicsapódott. Sötétkék öltönyös férfi lépett ki, mögötte az idegenvezető nő. Egyenesen az autóbushoz tartottak. Néhány tisztviselő a bátrabbak közül a nyomukban törtetett. A társaságot a rendőr felcsattanó hangja állította meg.

- Hová, háová kérem?! Tilos az autóbushoz lépni, a kíváncsiságnak semmi értelme.

Az öltönyös férfi fontoskodó arcot vágott.

- Nekem, mint az iroda vezetőjének kötelességem meggyőződni a történetekről - mondta.

A törzsőrmester igazított egyet a derékszíján.

- Ennek semmi akadálya - jelentette ki. - Beszéljen a sofőrrel, tőle mindent megtudhat. De úgy tudom, már tájékoztatták.

- Az idegenvezetőnk beszélt róla.

A fiatal nő a fejét biccentette a rendőr felé.

- Akkor tudja mi az áb ... - a törzsőrmester elharapta a szót, aztán helyesbített -, illetve mi a helyzet. Az a férfi, ott fent, halott.

Az öltönyösnek vörös lett a feje. Húszas éveinek a derekán járhatott. Vékony ceruzabajuszt viselt, dús haját gondosan elválasztotta. Az öltözékén látszott, hogy sokat ad magára. Észrevehetően pózolt a tisztviselő előtt.

- Tudom, hogy mi történt, de nekem kötelességem személyesen meggyőződni erről - kezdte.

A törzsőrmester leintette.

- Maga orvos? - kérdezte.

- Közgazdasági egyetemet végeztem.

- Na látja.

- Mit lássak? - kérdezte az irodavezető kötekedő hangon.

A törzsőrmester úgy tett, mintha a bántó hangsúly elkerülte volna a figyelmét.

- Azt lássa be, hogy maga nem orvos - mondta. - Nem állapíthat meg diagnózist. Csupán kíváncsisághoz. Erre pedig itt már semmi szükség. Nekem viszont a továbbiakat illetően intézkednem kell. Megyek telefonálni. Erre a pár percre megbízom a sofőr elvtársat, hogy biztosítsa a helyszínt. Érthető?

A sofőr a torkát köszörülte, és halkán megszólalt:

- Hogy biztosítsam?

- Az autóbushoz közelébe egy lelket se engedjen - mondta hangosan a törzsőrmester, a többiek miatt. Sarkon fordult és elindult. Nem az utazási irodába ment, hanem egy trafikot választott a szemben lévő oldalon.

Néhány járókelő, aki már előzően fültanúja volt a szóváltásnak, megpróbált belesni az autóbushoz ablakán, de a sofőr hátrább parancsolta őket. Pillantása találkozott az irodavezető tekintetével, sajnálkozó arcot vágott.

- Mit intézkedik ez az okos, hiszen a mentők bármelyik percben itt lehetnek - jegyezte meg az irodavezető.

- Megteszi a szükséges lépéseket.

- Mit tesz meg?

A sofőr megvakarta a füle tövét.

- Hát a szükséges lépéseket - ismételte. - Értesíti a rendőri bizottságot, mert hirtelen haláleset történt. A mentők nem érdekesek.

Az irodavezetőnek leesett az álla, csak bámult.

- Miért nem érdekesek? - kérdezte.
- Hát, nem...
- Miért nincs a mentőkre szükség? A sofőr felemelte a mutatóujját.
- Azt nem mondtam, hogy nincs rájuk szükség.
- Azt mondta, nem érdekesek. Ez ugyanaz tökben.
- Hát nincs is - bökte ki a sofőr -, mivel csak a halál beálltát konstatálhatják., - Mélyen sóhajtott, mintha nehéz akadályon jutott volna túl.

Az irodavezető fura pillantást vetett rá, aztán elment. A tisztviselők is visszamentek az irodába, és elfoglalták helyüket. Egyedül az idegenvezető nő maradt az utcán. A sofőrhez lépett, és kíváncsian kérdezte:

- Mit mondott a főnöknek?
- Ezt meg azt.
- Konkrétan.
- Azt, hogy majd rendőri bizottság érkezik, mivel hirtelen haláleset történt.
- Honnan tudja, hogy jön egy bizottság?
- A rendőrtől.
- Értem.
- Főnökének a pofája elárulta, nem nagyon örült a jól értesültségemnek. Egy biztos, fél napot sem dolgoznék ezzel a pökhendi bájgúnárral.

A fiatal nő nevetett.

- Kapna maga, ha ezt meghallaná - mondta.
- Érdekel is engem.
- Tőlem nem tudja meg. Megjegyzem, a kifejezés nagyon helytálló. Gratulálok!

A sofőr szerényen mosolygott. Az érdem nem őt illette. Még az elmúlt év végén egy vita fültanúja volt. Az irodavezető szóváltásba keveredett egy ügyféllel. Alaposan odamondogattak egymásnak. Mikor az irodavezető feldúlva távozott, az ügyfél ezt a megjegyzést tette rá. A sofőr csupán a pökhendi jelentésével volt tisztában, a bájgúnárt nem tudta, miként értelmezze. De tetszett neki és megjegyezte, s most nem mulasztotta el, hogy rá ne biggyessze az irodavezetőre.

A sofőr megköszöri a torkát, aztán megszólalt:

- Kérdezhetek magától valamit?
- Tessék.
- Mi az, hogy konstatál?

A nő csinos arcára meglepetés ült ki.

- Hát ezt meg hol hallotta? - kérdezte.
- Csak úgy felmerült bennem.
- Hogy magában mik merülnek fel! Ki hitte volna?
- Mit jelent?

A fiatal nő gyors pillantást vetett az órájára, és a közeli sarok felé kémlelt.

- Konstatál, szerintem annyit jelent: megállapít - mondta. - Esetleg: valami tényt rögzít. Netán azt is jelentheti: helyzetet magyaráz.

- Értem.
- Persze, ez a magam véleménye. Ha teljesen bizonyosat akar, megnyugtatóul nézze meg egy értelmező szótárban. Ott megtalálja. Lehet még más jelentése is, az ördög tudja. Esetleg hívja fel a különleges tudakozót.

A sofőr a fejét rázta.

- Ennyire azért nem töröm magam. Nekem éppen elég, amit maga mondott.
- Ha ez megnyugtató.
- Tökéletesen. Egyébként valóban ezt jelentheti. Hogy milyen okos ez a fakabát!

A fiatal nő fürkészően nézett a sarok irányába. Túlon túl karcsú termetű volt, de még rosszindulattal sem lehetett soványnak nevezni. Sokat rontott rajta az egyenruhának is beillő sötétkék kosztüm, amely

elrejtette kívánatos formáját. Hosszú arca és hegyes orra volt. Ezzel ellentétben állt feltűnő nagy szeme és érzéki szája, amelyek megbontották arcának egyhangúságát, és érdekessé tették a férfiszemeknek. Rövid, barna haja föl volt bodorítva és nem takarta magas homlokát. Nem használt festéket, csupán a szemét húzta ki. Még húszévesnek sem látszott, pedig jó néhány éve túllépett már rajta. Nemrég került az utazási irodához idegenvezetőnek. Előtte tolmács volt, német és orosz nyelven.

A sofőr tudta, hogy a nő a fényképészt várja. A gulyáspartin mindig részt vett az egyik fényképész-szövetkezet munkatársa. Megörökítette a külföldiek szórakozását, és külön kívánságoknak is eleget tett. Már a programok vége előtt elrohant a szövetkezet műtermébe, előhívta a filmet és elkészítette a képeket. Ezután behozta az irodába és átadta az idegenvezető nőnek. A képek a rendelő kívánsága szerint vagy az irodában maradtak, ahol később átvették, vagy pedig útra keltek a szállodákba. A fuvarozást rendszerint a fotós végezte saját kocsiján, az idegenvezető nő társaságában.

A sofőr cigarettára gyújtott, és a fiatal nőhöz fordult.

- Mit csináljak a dohánnal? - kérdezte csendesen. A sok apró kinyomta nadrágzsebét.
- Itt nem számolhatom meg, hogy elfelezzem.

- Erről egy szót sem - sziszegte amaz.

A sofőr néhányszor megszívta cigarettáját.

- Mit csináljak? - kérdezte aztán.
- Most semmit.
- Azt sem tudom, mennyi.
- Legközelebb elintézzük. A sofőr kifújta a füstöt.

- Ki tudja, mikor lesz az a legközelebb - mondta. - Lehet, hogy nem engem küldenek a garázsból. Elmúlhat két hét is, mire újból összefutunk és egy partiba kerülök magával.

- Az sem lesz baj.

- Nem őrizgetem - makacszkodott a sofőr. Zsebébe nyúlt, és találomra megmarkolta a fele aprót. - Nyissa ki a retiküljét, gyorsan!

A nő nagy szeme még jobban kikerekedett.

- Most nem! - mondta, és magához szorította táskáját, mintha valaki ki akarná szakítani a kezéből. - Ez az egész nem oly sürgős.

- Így látatlanban megvan a fele.
- Észrevehetik.

A sofőr utolsót szívott a cigaretáján, és a csikket eldobta. A közelükben nem volt senki. Nem akart további vitát. Azért sem, mert a túloldalon levő trafikból éppen kilépett a rendőr, és már készült átvágni az úttesten. Tudta, hogy az idegenvezetők az így kapott valutát, még ha apróban is, de beváltják a szállodákban, ahol a fényképeket a vendégek részére leadják. Nem akarta, hogy a nő ezt a lehetőséget elszalajtsa. Közelebb lépett, és az öklében szorongatott aprót egy mozdulattal beejtette a kosztümkabát zsebébe.

- Így ni! - mondta elégedetten. - Persze, az összeget ne bízzuk a véletlenre. Otthon majd megszámoljuk, és legközelebb eldöntjük, kinek kell a másikat kiegészítenie, ha pontosak akarunk lenni. Rendben?

A nő bólintott. Látszott, elégedett a megoldással. A járda szélére ment, és a nyakát nyújtogatta a sarok irányába. A fényképész azonban csak nem akart felbukkanni. Pedig mindig abból az irányból érkezett, mivel egy arra lévő mellékutcában szokta a kocsiját leállítani. Viharvert Trabantja volt, de mindig üzemképes.

A sofőr jól ismerte a fényképészt; nem kedvelte. A negyven év körüli férfi vele szemben mindig nyegle modorú volt és lekezelően viselkedett. Állandóan érezte, hogy félvállról veszi, levegőnek nézi. Pedig titokban irigyelte a választékos modorú és mindig divatosan öltözködő férfit. Főként, ahogyan a nőkkel bánt. Állandóan csapta a szelet az irodában a tisztviselőnőknek, és soha nem fogyott ki a szóból. Bizonyosan nem lehetett tudni, hogy melyik hódításon volt már túl és kinek az ostromlására készült. Azt suttozták, hogy a fiatal idegenvezető nővel is futott, sőt összeköltöztek, de azután hamar szétugrottak.

Hogy miért? Senki sem tudta, talán a nagy korkülönbség játszott közre. De az sem volt bizonyított, hogy valaha is együtt éltek.

A sofőr minden pletykát összeszedett, ami a fényképéssel állt kapcsolatban. Ha valahol a neve felmerült, úgy fülelt, hogy a feje belefájdult. Remélte, egyszer majd valakinek szüksége lehet mindent kimerítő felvilágosításra, és akkor kipakol, bizonyít, ízekre szedi ezt a beképzelt majmot. Hitte, hogy a segítségre szoruló csinos nő lesz, talán a kis filigrán termetű pénztárosnő az irodából, akit majd megment a nőcsábász karjaiból.

A törzsőrmester közben visszaérkezett.

- Nem történt semmi? - kérdezte.
- Semmi.
- Hol késhetnek a mentők?

Végszóra felbukkant a fehér kocsi az utca végében.

Miközben a rendőr beszámolt a mentőorvosnak, a sofőr kinyitotta az autóbusz ajtaját. Az orvos a mentősökkel felment, és megnézte a mozdulatlan férfit. Később legyintett a hátrább álló rendőr felé. Kisvártatva már szálltak is lefele. A törzsőrmester újabb adatokat írt fel noteszába, aztán kezét rázott a mentősökkel. Azok beszálltak a kocsijukba és már indultak is. A ceruzabajuszos irodavezető jött ki az utcára, kíváncsian és csalódottan bámult az elhajtó mentő után. Nem a rendőrt kérdezte, hanem az idegenvezető nőt faggatta a helyzetről. Percekkel később visszasomfordált az irodába.

A törzsőrmester fontoskodva magyarázta a sofőrnek, hogy miért van szükség a rendőri bizottságra a gyanús vagy hirtelen bekövetkezett haláleseteknél:

- Azt soha nem lehet tudni, hogy mi húzódik meg igazából a dolgok mögött. Lehet valami erőszakos ténykedés is, ugyebár. Ezt sem lehet kizárni a lehetőségek köréből.

A sofőr cigarettát kínált a törzsőrmesternek.

- Gondolja, hogy itt is az történhetett? - kérdezte.

A törzsőrmester rágyújtott, a füstöt hosszan kifújta, aztán megszólalt:

- Ezt meg honnan veszi?
- Sehonnan sem veszem, csak éppen gondoltam.
- Miért éppen erre gondolt?

A sofőr türelmetlenül legyintett.

- Hát nem maga mondta, hogy ilyen eseteknél előfordulhat ilyesmi is? - méltatlankodott.
- Én a rendőri bizottság általános munkájáról szóltam.
- És?

- Maga viszont konkrétan erre az esetre gondolt. Ez pedig óriási különbség. Talán tud valamit?

A sofőr úgy megrázta a fejét, hogy a fogai összekoccantak. Még csak az hiányozna, hogy azt higgyék, elhallgat valamit. Ijedtében hosszú percekig meg sem mert szólalni. A kíváncsiság végül is felülkerekedett benne.

- Az orvos mit mondott? - kérdezte, és eldobta tövig szívott cigarettáját.
- Halott!
- Miért halt meg?
- Erre biztos választ csak a boncolás adhat.
- Valami elgondolása csak lehetett.

A törzsőrmester gondosan eltaposta a csikket az aszfalton.

- Kinyiffanhatott a pumpa - mondta, és jelentőségteljesen a szívére bökött. - Egyszerűen megállt. Van ilyen. Lehet, tönkrezabálta magát ezen a gulyásvacsorán vagy partin, ahogy maguk hívják. A telt gyomor aztán megnyomta a szívet. Könnyen előfordulhat, főként ülő helyzetben.

A sofőr nevetett, hogy a könnye is kicsordult.

- Méghogy tönkrezabálta volna magát - hüledezett.
- Talán olyan hihetetlen?
- Nekem igen.

A törzsőrmester gyors pillantással végigmérte a sovány férfit.

- A maga gyomrának mi a baja? - kérdezte.

A sofőr nevetése megszakadt, mintha elválták volna.

- Honnan veszi, hogy baj van a gyomromnak? - kérdezte.

- Valami baja kell legyen, ha még soha nem lakott jól, és nem érezte, hogy valami feszíti. A szívcsúcs ugyanis közel van a gyomorhoz.

A sofőr elkedvetlenedett.

- Nincs semmi bajom - mondta rezignáltán.

- Akkor miért hihetetlen az, hogy utasa netán tönkrezabálta magát?

- Mert láttam, hogy mit és mekkora adagot kaptak.

- Van, akinek a normális porció is sok.

A sofőr legyintett, majd körbelesett. Nem akarta, hogy mások meghallják. Az idegenvezető nő kellő távolságra volt, így is lehalkította a hangját, amikor megszólalt:

- Amit ezeken a partikon a tányérba tesznek, még normális adagnak sem nevezhető - mondta. - Három szem hús és pár darabka főtt krumpli az egész, hozzá egy kis fonnyadt savanyúság. Ettől aztán a falnak mehetnek. Ez nem nyom szívet. A pasas csak annyit érez, hogy valamit bekapott. Ezt is csak azért, mert a pénztárcája könnyebb lett. Az ital is nulla. Hogy egyesek mégis felöntenek a garatra? A legtöbben porción felül rendelnek saját zsebre. Ilyen van. De azt nem láttam, hogy valaki az ételből repetázott volna különpénzért. Tehát nem nyomhatja semmi a szívet, nincs mit zabálni szorulásig.

Magas, ősz hajú férfi érkezett fekete bőr leंबरdzsekben, farmerban. Kezében szegletes diplomata táskát lóbált. Az idegenvezető nő örömmel üdvözölte, majd korholni kezdte a késésért.

A sofőrnek olyan lett az arca, mintha egy marék kukacot toltak volna eléje. A törzsőrmester lapos pillantást vetett az érkezőre.

- Ez meg kicsoda? - kérdezte.

- A fotós.

- Az is van?

- A gulyáspartikon dolgozik. Hogy a fene essen belé.

- Miért a jókívánság?

A sofőr a fogát csikorgatta.

- Miért, miért? - méltatlankodott. - Mert csak átkot érdemel ez a nagyképű szarjancsi. Ráadásul minden szoknyát molesztál, alig bírnak megszabadulni tőle.

A fiatal nő éppen lesepert valamit a férfi válláról. A mozdulat kirívóan gyengéd volt és figyelmes. A törzsőrmester a sovány férfira nézett.

- Speciel ez a szoknya nem is akar szabadulni - jegyezte meg.

- Lejárt lemez.

- Ne mondja.

- Már régen szakítottak.

- Képzem, milyenek lehettek, amikor együtt voltak.

- Bezzeg, ha nő lennék, megtanítanám kesztyűbe dudálni a nagyokost.

A törzsőrmester fuldokolva felnevetett. Nagy erőfeszítésébe került, hogy visszafogja a hangját és ne keltsen feltűnést. Tekintete találkozott a sofőr kételkedő pillantásával

- Min mulat? - tudakolta amaz.

A törzsőrmester kiköhögte magát, krákogott néhányat, aztán széles vigyor ömlött el az arcán.

- Elképzetem magát mint nőt - kezdte. - Ha megjelenne, egy stadiont ki lehetne üríteni. Még egy vakot sem tudna megtanítani kesztyűbe dudálni, mert annak is volna annyi esze, hogy kitapogassa a vonásait. - Tenyerével megcsapkodta a combját, aztán elkomolyodott. - Jár lóversenyre?

- Nem úgy gondoltam, hogy ezzel a férfias külsőmmel lennék nő, hanem...

- Azt kérdeztem: jár-e lóversenyre? - szakította félbe a törzsőrmester.

A sofőr ingerülten felkapta a fejét.

- Hogy jön ide a lóverseny? - kérdezte. - Különben, ha tudni akarja, nem járok. Nekem nincs pénzem zabra, mint másoknak.

- Jól sejtettem, hogy nem ismeri a lovakat.
- Mert akkor mi lenne, ha ismerném?
- Ha csak egy kicsit ismerné, tudná, hogy nőként magának annyi esélye sem lenne a férfiaknál, mint a trójai falónak az epsomi derbin.

A sofőr lassú mozdulattal cigarettát dugott a szájába, aztán eltette a dobozt anélkül, hogy a rendőrt megkínálta volna. Gázöngyújtója azonban sehogyan sem akart fellobbanni. A törzsőrmester rezzenéstelen arccal nézte egy darabig a vesződést, majd maga is rágyújtott. A gyufát gondosan visszatette a zubbonya zsebébe.

- Nem rajongok a gázöngyújtókért - mondta. - Megfigyeltem, hogy az utóbbi időben sok baj van velük.

A sofőr nem látott, nem hallott. Makacs elszántsággal kattintgatta öngyújtóját. Kisvártatva tehetetlenül leejtette a kezét, és elrakta a szerkentyűt.

- A gyufa az sokkal megbízhatóbb - folytatta a törzsőrmester. -

Ezeknek a divatos öngyújtóknak a többsége bővli, mindig akkor döglenek be, amikor a legnagyobb szükség lenne rájuk.

- Adna egy kis tüzet? - szólalt meg a sofőr sokára.

A törzsőrmester odaadta neki a doboz gyufát. Amaz megköszönte, és miután rágyújtott, visszaadta. Időközben a fényképész bement az utazási irodába. Az üvegen át látni lehetett, hogy az aktatáskából tömött borítékot ad át az egyik nőnek.

Az idegenvezető nőt az izgatta, hogy meddig kell még várakoznia. A törzsőrmester udvariasan közölte, hogy a rendőri bizottság mint tanút fogja meghallgatni. A sofőrt úgyszintén. Erre bármely pillanatban sor kerülhet, amint a bizottság megérkezik. A nő panaszkodott, hogy fáj a lába és bemegy az irodába. Azt mondta: üzenjenek, ha szükség lesz rá. Ebben maradtak. A nő bement a helyiségbe, és elfoglalt egy fotelt. Kisvártatva élénk vitába merült az ősz hajú férfival.

A rendőri bizottság két kocsival jött: az egyik mikrobusz volt, a bűnügyi technikust és a különféle felszerelést szállította, a másik Lada, amelyben egy nyomozó, a bizottság vezetője és a rendőrorvos érkezett.

Jövetelükre a sofőr megkocogtatta az iroda üvegjét. A fotelban ülő nő nyomban szedelődzködni kezdett. Közben a törzsőrmester jelentette a történeteket a bizottság vezetőjének, és az egész társaság megindult az autóbushoz.

Néhány járókelő kíváncsian megállt, mások továbbhaladtak.

A fiatal nő, amint kilépett az ajtón, összeütközött egy megtermett alakkal, majdnem elesett. Erős karok ragadták meg, s a férfi a lendülettől szorosan magához ölelte. Orra átható izzadságszaggal lett tele. Mikor felnézett, mélyen ülő, égő szempárt látott, keskeny orrot, hegyes állat.

Az egész csak egy pillanatig tartott. A férfi elengedte, valamit mormogott, aztán elsietett.

Az ősz hajú fényképész, aki mögötte jött, megszólalt:

- Ki volt ez az örült?
 - Tudom én?
 - Kis híján letaposott. Nagyon sürgős dolga lehetett, ha így rohant. A fiatal nő hosszan nézett a távolodó alak után.
 - Mit bámulsz? Talán szerelmes lettél belé? - gúnyolódott a fényképész.
 - Gondolkodom.
 - Ha gondolkodol, akkor nem lesz semmi baj. A fejed megmarad.
 - Olyan ismerős.
- Nocsak! Tavaly nyáron biztos egy kabint kaptatok a strandon. A fiatal nő válasz nélkül hagyta a megjegyzést. A sofőr az autóbushoz állt, és kézzel-lábbal integetett, hogy jöjjön már.

2

Kurt Loch szikrázó tavaszi napsütésbe lépett ki az Astoria Szálló forgóajtáján. Reggel érkezett repülőgéppel. A portán előre tudtak jöveteléről, üres szobával várták. Gyorsan kipakolt, meleg fürdőt vett, majd átöltözött és városnéző sétára indult. A nyakában lógott a legújabb Nikon gép, a fotóriporterek álma, a vállán lévő táskában filmek és az objektívek voltak.

Előbb a Belvárosra volt kíváncsi. Noha nem járt még sohasse Budapesten, tudta, merre találja. Utazása előtt napokig tanulmányozta a térképet, nehezen kiejthető nevű utcákat vésett az agyába, panorámaképeket nézegetett az ott található nevezetességekről. Eltökélt célja volt, hogy mihamarabb kiismerje magát a városban, ahol mozgalmas hétnak nézett elébe.

Már távolról ráismert az Erzsébet hídra. Félúton volt feléje, amikor, mintha pusztán kíváncsiságból tenné, megállt egy széles kirakat előtt. Az üveg mögött rádiók, hanglemezek, különféle műszaki cikkek kellették magukat. A mögötte elhaladó járókelőket fürkészte az üvegből. Mióta portálok léteztek, ez volt a legősibb módja az önellenőrzésnek: követi-e valaki. Senki sem volt a nyomában. De miért is lett volna? Turistaként érkezett, a bejelentkezésnél foglalkozását fotóművésznak jelölte meg. Ehhez minden kellék adott: nyakában a komoly masina, kíváncsi érdeklődése a nevezetességek iránt, valamint az, hogy valóban értett a fényképezéshez. Miért figyelte fel rá bárki is?

A kövér Herman száraz hangja még ott csengett a fülében:

- Loch úr! Remélem tudja a módját, hogyan ne keltsen feltűnést. Érti, mire gondolok?
- Nyugodjon meg, mindent pontosan kidolgoztam - válaszolta Hermannak.
- Tájékozhatna is?
- Az lesz a legjobb, ha hóbortos fotósnak tartanak. Ennek megfelelően fogok viselkedni.
- Gondolja, beválik?
- A legteljesebb mértékig. Így minden feltűnés nélkül nyüzsöghetek majd, és ez a lényeg.

Loch előre megtervezett mindent. Olyan volt ez, mint egy koreográfia. Pontos, áttekinthető és főként megvalósítható. Az összes várható lépését kiszámította. Figyelme a legapróbb dolgokra is kiterjedt, még a portással történő beszélgetésre is. Tudta, kerülnie kell a feltűnést, mert elég egy parányi figyelemfelkeltés, és máris előtérbe kerülhet a személye. Úgy kellett viselkednie, mint egy igazi turistának, aki megszállottan fényképez. Kalandot is bekalkulált. Elhatározta, hogy a szálloda bárjában a pincért fogja megkönyvékezni valami könnyű kis nőske után. Hol az a turista, aki ereje teljében ne gondolna ilyesmire, ha van hozzá pénze és esze. Nos, ennyit feltétlen mutatnia kell magából, a tökkelütöttet nem játszhatja, főként nem egy Nikonnal a nyakában. Ehhez a fényképezőgéphez pénz kell, a pénzhez meg nem árt az ész. Más kérdés, hogy lesz-e a nőcskéből valami vagy sem. A lényeg: maga a szándék a kalandra. Ennek nyoma kell maradjon az alkalmazottak emlékezetében. Felkészült, hogy a személyzettel, legyen az a szobalány vagy éttermi felszolgáló, hosszasan elcseverésszen. Lássák, hogy nem zárkózott, nem gyanakvó, pláne nem titkolódzó természetű. Ezek akármelyiké okot adhat a gyanakvásra. Ellenben ki figyel egy kelekótya turistára, aki géppel a nyakában rohangál egész nap.

A kövér Herman is kalapot emelt előtte, amikor mindezt kifejtette.

- Tudtam, hogy ezt a munkát egy profira kell bíznom - mondta elégedetten.
- A tervezési költségeket is felszámítom. Amaz nevetett.
- Nyugodtan, Loch úr - biztatta. - Számítottam rá, hogy maga nem lesz egy olcsó fickó. Költségek fedezve, a legjobb helyen szállhat meg.
- Viszonylag olcsó szállodát választottam.
- Menjen a legelőkelőbbbe!
- Nekem megfelelőbb az olcsóbb.

A kövér Herman tréfásan megfenyegette.

- Bezzeg Nizzában, amikor nekem dolgozott, nem adta alább a Carltonnál - mondta szemrehányóan. - Akkor a legelőkelőbb kellett, hadd fizessenek. Most, hogy nem én állom a ceppet, csak közvetítek, jó a közepes hotel is.

- Melléfogott, Herman!
- Micsoda számárság, hogy valaki a dőzsölés helyett a koldulást válassza, rántott csirke helyett beérje kenyérrrel!

- Az ok: a biztonság. Akkor Nizzában voltam, most Budapesten leszek, túl a vasfüggönyön. Onnan nem olyan könnyű visszajönni, mint Nizzából.

A kövér Herman szivart vett elő, a végét leharapta, és a csutkát az íróasztal alá köpte. Volt már ott néhány.

- Ne ijesztgessen, Loch úr! - mondta csendesen. - Sokat vesztenék ezen az ügyön. Rágyújt? - kínálta szivarral.

Loch ki nem állhatta a szivart. Elővette cigarettáját és rágyújtott.

- Akkor képzelje, mennyit vesztenék én, ha rosszul sikerülne. Elvégre a bőröm viszem a vásárra, magának csak a bankszámlája rövidülne.

- Ne is beszéljen sikertelenségről.

- Látja, ezért megyek inkább olcsóbb szállodába.

- Tökéletesen megértem, Loch.

Loch hosszan maga elé fújta a füstöt, hogy a szivarbűzt valamelyest elűzze, vagy legalábbis feloldja annak tömörségét.

- Gondoljon bele, hogy kik szállnak meg a Hiltonban vagy a Fórumban, a Margitszigeten, abban a gyógyfürdős szállodában. A vastagok. Az üzletemberek és más nagymenők, akik aztán a számla birtokában itthon egy tollvonással leírják az adójukból az összeget. Ezeknek lényegében teljesen mindegy, hogy hol laknak: palotában vagy sátorban, az adó amúgy is elvinné a dohányukat. Hát akkor inkább már dőzsölnek, ha külföldre utaznak. Nem maguk károsodnak ezzel, hanem az állam lesz rövidebb.

- Valószínűleg igaza van, Loch.

- Az illetékesek ezzel odaát is tisztában vannak, árgus szemmel lesik a forgalmat. Gondolja, ott egy sima turista megfordul? Egy magamfajta például, aki a foglalkozását tisztviselőként vagy mondjuk fotóművészként jelöli meg? Ezzel ott nem rúghatok labdába. Tisztességes körülmények között azt az árat nem engedheti meg magának. A bázeli Ambassadornak sincsenek olyan tarifái. Ebben a kérdésben pontosan tájékozott vagyok. Bizonyos, hogy kirínek a vendégek közül, a küldetésem ezzel veszélybe kerülne. Az első komolyabb ellenőrzésen fennakadnék. Ottlétemet még látszólag sem tüntethetem fel üzleti jellegűnek. Marad tehát a turistáskodás. És épp itt a bibi! Ilyen árak mellett ez nem hihető. Figyelmet keltek, és ki tudja, milyen következtetésre jutnak. Ha turista vagyok, látsszam is annak, és ennek megfelelően költekezzem. Manapság a legnehezebb elfogadható fedésről gondoskodni.

A kövér Herman csak bámult, azzal sem törődött, hogy szivarhamuja az ölébe hullt. Kisvártatva megszólalt:

- Loch úr! Az inspirált, hogy magát bízzam meg ezzel a munkával, mert tudtam, képes szép finoman fellebbenteni a fátylat kényes dolgokról.

- Remélem most is úgy lesz.

- Biztosra veszem. Bízom magában, a kuncaftom pedig bennem. Kurt Loch a kirakatüvegben szembenézett önmagával. Elégedett volt. Magas, vállas férfit látott, kisportolt termettel, aki harmincas éveinek a derekát taposta. Arcának berendezése szabályos volt, de a füle elálló. Igyekezett haját ráfésülni, de a fül kilátszott alóla. Széles barkót viselt, amelyet hosszan lenövesztett. Arcbőre cserzett volt, akár a tengerészeké, pedig egy napot sem szolgált hajón. Az afrikai napsütés tette ilyenné. Sokáig Csádban volt az idegenlégióval, majd öt év után leszerelt. Most könnyű, galamszürke nadrágot viselt fémgombos blézerrel, fehér inggel.

A Belvárosban sűrűn kattogtatta gépét, egy egész tekercset elfilmezett. Látszólag cél nélkül kóborolt. Úgy tett, mintha véletlenül jutott volna abba az utcába, ahol az általa keresett utazási iroda volt. Kíváncsian megbámulta a kifüggesztett programot. Itt hirdették a városnéző utat és toboroztak a gulyáspartira. Mindkettő állandó jelleggel szerepelt a napirenden.

Loch gondolatában Franz Baum merült fel. Itt végződött hát utolsó útja. Nem ismerte honfitársát, pedig

miatta érkezett.

Egy héttel ezelőtt még nem hitte, hogy ennyire érdekelni fogja a Chemical Industrial egy piti tisztviselőjének a tevékenysége.

Azon a délutánon háromnapos útról érkezett vissza Stuttgartban lévő lakására. Mint mindig, az volt az első dolga, hogy bekapcsolta az üzenetfelvevőt. Nagy megrökönyödésére a kövér Herman nyájas hangja ütötte meg a fülét. Háromszor is kereste, tehát mindennap, amióta elutazott, és kérte, azonnal hívja fel fontos ügyben.

A kövér Herman közismert menedzserirodát vezetett, amely különféle cégek és iparvállalatok elfekvő árukészletét próbálta elhelyezni a piacon, miközben az igényeket kutatta. Legjobban a gazdaságilag tönkrement és csődbe jutott vállalatokra vadászott, mielőtt még a készleteik hivatalosan zár alá kerültek volna. Nemegyszer a végrehajtók szeme előtt lopták ki a gyár teljes árukészletét vagy megmaradt nyersanyagát. De az iroda foglalkozott bizonyos gazdasági jellegű információk továbbításával, a különféle és bonyolult technológiák gyűjtésével is. Mindent egybevetve: a menedzseriroda előszeretettel ajánlkozott ipari kémkedésre, bár ezt a megbízók előtt tagadták, és csupán segítségről beszéltek, amelyet majd bizonyos adatok átadásával nyújtanak.

Kurt Loch még Csádban ismerkedett meg a kövér Hermannal. Az idegenlégió akkoriban francia megbízásból a kormány és a lázadók között próbált rendet teremteni. Loch egy szakasz élén állt, járőrtevékenységet láttak el. Ismerkedésük estéjén a kövér Herman két üveg whisky kíséretében megkörmökezte egy akció lebonyolítására. A döntő érv, persze, a tízezer dollár készpénz volt. Egy fontos kormányhivatalnokot kellett kiszabadítaniuk a lázadók fogságából. Szigorúan magánakció volt, egy hadbírószáki tárgyalás lógott a fejük felett. A tízezer dollár viszont a világ végén is tízezer dollár, főleg, ha készpénzben fizetik. A kövér Herman pontos térképet hozott, amelyen bejelölte a falut, még a kunyhót is, ahol ezt a hivatalnokot fogva tartották. Alig tíz kilométerre volt állomáshelyüktől. Szakaszából egy megbízható rajt szedett össze. Éjszaka indultak és hajnal előtt már vissza is érkeztek a kiszabadított férfival. A kövér Herman sáros dzsippel érkezett a megbeszélt helyre és nyomban átvette a férfit, aztán máris indult kocsijával. Akkor még nem tűnt fél Lochnak, hogy a kiszabadított férfi miért forgatja a szemét olyan ijedten. Csupán azt furcsállta, hogy a kövér Herman hátraköti a kezét és úgy ülteti a dzsipbe. Ötezer dollárt szétosztott a rajban, így aztán mindenkinek be volt fogva a szája.

Később a helyzet konszolidálódott Csádban. Loch egy alkalommal a helyi újság címlapján megpillantotta az általa kiszabadított kormányhivatalnokot. Azt írták róla, hogy már hónapok óta nincs nyoma, és majd félmillió dollárt sikkasztott el készpénzben a központi bankból az ellenségeskedések kitörése előtt.

Loch most már tudta, hogy a kövér Hermannak miért volt olyan fontos kiszabadítani ezt a férfit. Ezzel aranyat tojó tyúkot kaparintott a markába, csupán meg kellett szólaltatnia, hová is dugta el a bankókat. Nem volt kétsége afelől, hogy a kövér Hermannak ez nem okozott különösebb nehézséget.

Évek múlva, amikor leszerelt, váratlanul levelet kapott. A borítékban a kövér Herman névjegye volt és a menedzseriroda címe. Egy hónappal később jött a második levél, amelyben arra kérték, fáradjon be az irodába, egy megadott időpontban.

Maga a kövér Herman fogadta. Nyájasan gratulált a leszereléséhez, érdeklődött sorsa felől, és drága francia konyakkal kínálta. Lochnak akkor már volt állása. Alkalmanként egy magándetektív-ügynökségnek dolgozott, titokban fényképeket készített a megfigyelt személyekről, zömmel kikapós nőkről, akik éppen a tilosban jártak.

Loch magával vitte a csádi újságot és letette az íróasztalra. Mindezzel jelezni akarta: nem szereti, ha hülyének tartják. A kövér Herman egy pillantást vetett a lapra, és szélesen elvigyorodott.

- Éppen emiatt akarok magával beszélni - mondta.
- Szükségtelen, lezárt téma.
- Úgy gondolja?
- Végrehajtottam a megbízást, maga pedig fizetett. A kövér Herman összedörzsölte zsír párnás tenyerét.

- Nagyon örülök, hogy csalódtam magában - közölte.
- Bennem?
- Mikor ez a cikk megjelent, tartottam tőle, hogy előbb-utóbb magának is a fülébe jut, aztán ráismer delikvensünkre.

Loch kiitta konyakját és cigarettára gyújtott.

- Ha most látnám, biztosan nem ismerném már meg. Még azt is kétlem, hogy a nyomára bukkanjanak és megtalálják.

A kövér Herman a térdére csapott.

- Ezt nevezem éleslátásnak - állapította meg elismerően. - Előrelátó, távlatokban gondolkozik. Pedig esküdni mertem volna, hogy az újság megjelenése után megkeres.

- Hogy benyújtsam az új számlát?

- Úgy van, elvégre tíz darab ezres kevés, ha a félmilliót vesszük alapul. Egyébként messze nem volt az félmillió, csak az újságok összevissza írtak, de pontos összeget azok sem tudtak.

- Magának mégis az eszébe jutottam, tehát az üzlet mégsem volt olyan nagyon rossz.

A kövér Herman felnevetett.

- Azt hittem, az újságot olvasva majd elkezdi kalkulálni és jelentkezik még egy kis pénzért, ráadásként - mondta egy szuszra. - Megvallom, felkészültem, hogy ne érjen meglepetésként esetleges ajánlata. Vártam magát.

Loch mélyen megszívta a cigarettáját.

- Revolverrel, méreggel vagy késsel? - kérdezte közömbösen.
- Hogy maga milyen nyers, Loch!
- Pénzről van szó és magából úthengerrel se lehet egy vasat sem kinyomni, nemhogy zsarolással. Nem kényerem az ilyenfajta revolverezés. Az üzletben pedig szeretem a nyílt beszédet. Különben is, mindennek megvan a maga tarifája. A szöktetésnek, illetve a kiszabadításnak akkor tíz darab ezres volt a tarifája. Megegyeztünk, kifizette, nincs tovább. Máskülönben hogyan talált rám?

- Vannak barátaim.

- Ó, azok a barátok!

- Leszerelt légionáriusok.

- Megköszönte nekik legalább? A kövér Herman legyintett.

- Csak azért, nem adták volna meg a maga címét - mondta.

- De ezt nem nekem akarja felszámolni, ugye?

- Ilyennek tart?

Loch elnyomta cigarettáját.

- Most kit kell kiszabadítanom, netán elrabolnom?

- Akar nekem dolgozni?

- Ezért küldött üzenetet, nem?

- A kövér Herman bólintott. Igyekezett közömbös maradni, de a szeme elárulta, hogy feszülten várja a választ.

- Magában megbízom, ezért akarom, hogy nekem dolgozzon - mondta. - Manapság nagyon nehéz megbízható emberekre, ha úgy tetszik, munkatársakra szert tenni. Szinte az egész világ becsapásra rendezkedett be, tele vagyunk hókuszpókusz emberekkel, alkalmi varázslókkal, bűvészekkel, akik mind szemfényvesztésre törekednek.

- És ezt maga mondja?

A kövér Herman ismét bólintott egyet.

- Nézze, Loch úr! - kezdte. - Az én irodám a kötelezettségeinek eleget tesz, a legteljesebb mértékig. Ez nagy szó manapság. Mit gondol, miért megy viszonylag nem is olyan rosszul az üzlet? Ezért! A megbízók pontos, gyors és eredményes munkát akarnak, és tőlem ezt megkapják. Nekem meg olyan emberek kellene, akikkel ezt biztosíthatom. Ha elvállaljuk, hogy valakinek kilopjuk a protézisét, akkor azt végre is hajtjuk. Ezt akár szó szerint is veheti. Nem verjük ki a pofájából egy sötét utcában, nem nyomunk kést a hátába, hogy eltássa a száját. Mi a szó legteljesebb értelmében kilopjuk egy étteremben

két fogás között, vagy kiemeljük egy nyilvánosházban, amikor elalél.

- Címerünk tehát a precíz és pontos munka.

- Pontosan. Ez sikerünk titka. Csak olyat vállalunk, amit teljesíteni tudunk. Nem árulok zsákbamacskát: szélesedne vállalásunk skálája, ha megnyerhetném magát állandó munkára. Nos, Loch úr, akar nekem dolgozni?

Loch felállt, töltött magának egy pohárka konyakot, felhajtotta, és visszaült a fotelba.

- Az attól függ, miről lenne szó. De állandó munkára, stabil embernek nem szegődöm el. Főként magához nem. Arról esetleg lehet szó, hogy egy-egy munkát elvállaljak.

- És miért nem jön állandóra?

- Akkor nem válogathatnám meg a feladataimat. Mindent csinálnom kellene, amit óhajt vagy diktál. Ilyen esetben, ahogyan azt feltételezem, maga semmilyen eszköztől sem riadna vissza, hogy a markában tartson. Végül ott találnám magam egy motorkerékpár hátsó ülésén, mindent eltakaró bukósisakkal a fejemen, a táskámban géppisztollyal, és miniszterekre vagy bankelnökökre lövöldöznék. Éppen amit vállalna. A kövér Herman összecsapta kezét.

- Úristen! Hogy magának milyen benyomásai vannak rólam. - Az elkeseredésnek azonban nyoma sem volt rajta, inkább még vidámabb lett. - Szépen lefest engem, hallja!

- Magát nem lehet vászonra vinni.

- Ne mondja! És miért, azt is tudhatnám?

- A levegőt is pénzzel méri.

- Ezért virágzik az üzlet! Olcsósággal semmire sem mennék. Az előbb mondta, hogy mindennek megvan a maga tarifája. Hát nekem is megvannak az áraim. Ennyi az egész. Átáll hozzám?

- Nem.

- Makacs ember, de szeretem az ilyeneket. Elve van, és ez becsülendő. Hogy aztán olykor számárként viselkednek, éppen a makacsságukból kifolyólag, az már merőben más kérdés. Maga viszont az okos makacsok táborába tartozik, akik soha nem fognak fejjele a falnak menni. Volna egy kis munka a maga számára. Egy icipici az egész, kirázza a kisujjából. Beszélhetek róla?

- Egyelőre ne részletezze, csak nagy vonalakban vázolja fel miről lenne szó - mondta. - Aztán később majd elvállik, hogy dűlőre jutunk-e vagy sem.

A kövér Herman ekkor ajánlotta fel a nizzai ügyet. Az egyik előkelő szállodában egy európai mammutvállalat titkos tárgyalást szervezett egy feltalálóval. Ennek a lehallgatását kellett megszervezni.

Loch mindent nyélbe ütött, és megteremtette a lehetőséget a lehallgatásra, dacára a komoly biztonsági intézkedéseknek. Sikertült a teljes beszélgetést rögzíteni. Természetesen ehhez egy sor alkalmazottat kellett megvesztegetnie, illetve túlfizetnie. Ezt követően még jó néhányszor dolgozott a menedzserirodának, és mindig sikeresen. Maga sem járt rosszul, csinos összeget utaltak át a bankszámlájára. Számítása bevált, megőrizte függetlenségét, ezenkívül a neve nem szerepelt az irodai alkalmazottak névsorában, semmiféle hivatalos papíron.

Kurt Loch megigazította a nyakában lógó Nikont, és belépett az utazási iroda ajtaján. Az alkalmazottak közül többen beszéltek németül. Mikor megtudták, hogy a program érdeklí, egy erősen szőkére festett, molett nőhöz irányították.

Az máris sorolta a túra látványosságait.

- A magam részéről az érdekelne, amelyik a gulyáspartival együtt bonyolódik - vetette közbe Loch. - Kurt szerepel a táblán a kirakatban, hogy ilyen is van.

- Ó, igen!

- Erről lenne szó.

- De itt kevés idő jut a városnézésre.

- Megvallom a gulyásparti is érdekel.

A tisztviselő nő felsorolta a harmadik variációt is, amely önmagában csak a gulyásparti volt.

- De önt, uram, a kombinált program érdeklí - szögezte le végül.

- Városnézés is, parti is.

- Mikorra?

- Milyen időpontban van?
- Minden délután.
- Holnapra kérek egy jegyet.

Loch megköszönte az ügyintézését, és a pénztárnál márkában kifizette a jegyet. Elégedetten lépett ki az utcára. Franz Baum utolsó útját fogja nyomon kísérni. Ez a program is pontosan kiszámított volt. Tudta, mit fog majd kérdezni a városnézés során az idegenvezetőtől, valamint a gulyáspartin a pincérektől. Ez volt az első szál, amelyet végig kellett gombolyítania. A második csak ezután következett. Ez sokkal egyszerűbbnek ígérkezett, ezért maradt utoljára.

Loch a Duna-parton megebédelt egy vendéglőben, majd felment autóbusszal a Várba. Körbejárta a bástyákat, megcsodálta a Mátyástemplomot, a Hiltont, aztán végigment a budai oldalon lévő sétányon. Egyszer olvasta egy német vezérkari tiszt memoárkönyvét Budapest ostromáról: A fellegvár eleste volt a címe. Ennek az volt a lényege, hogy a szovjet katonai hírszerzés megkaparintotta a német parancsnokság rádiókódját, és lehallgatták a kitörés pontos tervét, időpontját. Tudták a német csapatok útját is, szinte egységekre bontva. Az útvonalon tüzerödöket hoztak létre, és a kitörni készülő egységeket felmorzsolták. Ezért nem sikerült aztán a Bicskéig előretört német egységekkel az egyesülés. Most a könyvből egy csomó helyszínre ráismert.

A séta után megpihent a Hilton teraszán, és egy kávéval rendelt. Közben cigarettázott és az embereket nézte. Gondolatában felmerült az a pillanat, amikor Franz Baumról első ízben hallott.

A kövér Herman személyesen telefonált, hogy jöjjön be az irodába. Ebből sejtette, hogy konkrét munkáról lesz szó. Nem tévedett, mert amaz nyomban a lényegre tért.

- Budapestre kellene utaznia - mondta kertelés nélkül. - Rutinfeladat az egész.
- Képzelem.
- Valóban az.
- Akkor miért rám gondolt? Miért nem akasztotta valamelyik fullajtárjának a nyakába?
- Loch úr! Ez magának tényleg rutinmunka.
- Hallgatom! - A megbízónak van ott egy csatornája, amely szépen, folyamatosan áterezett bizonyos információkat. Egy idő óta azonban ez a csatorna eldugult. Erre az ügyfelem odaküldött egy speciális csatorna-munkást.
- Valami dörzsölt ürge volt?
- A javából! És mit gondol, mi történt?
- Nem találta a csatornát.

A kövér Herman megrázkódott a nevetéstől. Egy fenét legyintett. - Erre már nem volt ideje. Feldobta a talpát.

- Kinyírták!
- Loch úr! Maga veszít a formájából. A hivatalos vizsgálat a boncolás, s a többi, egyszóval megállapították, hogy szívszélhűdésben hunyt el. Ezt a választ kapták a pasas hozzátartozói.
- Ez tehát biztos?

A kövér Herman elkomolyodott.

- A szívszélhűdésre mérget vehet - mondta. - Hivatalos jegyzőkönyv érkezett. Persze, az igazsághoz tartozik, hogy delikvensünk egyáltalán nem szenvedett előzetesen semmiféle szívbetegségben. Ez csak úgy hirtelen jött. Manapság, ebben a rohanó világban mind gyakoribb az ilyen. Úton-útfélen hallani hasonlókat.

- Szív alakú kés a hátában.
- Esküdjön inkább a szívszélhűdésre.
- Mi lenne a feladat?
- Ennek a csatornadugulásnak utánakeverni. Aztán kiszimatolni: Franz Baum mit csinált az utolsó napján, hol és milyen körülmények között érte a halál?
- Biztos fogott valami nőt, és meghágtá.
- Több lehetőséget vegyen figyelembe,
- Ki ez a Franz Baum?

A kövér Herman gondosan megvakarta a tokáját.

- Egy kis tisztviselő - mondta. Loch elhúzta a száját.
- Persze, hogy piti - mondta. - De azért értett a hírszerzéshez a pasas, ha csatornadugulási specialista volt. Hol dolgozott? Kinek?

- Olyan fontos ez?

- Nekem igen.

A kövér Herman olyan arcot vágott, mintha a fogát húzták volna.

- Chemical Industrial - nyögte kelleetlenül.

- Akkor csak a biztonságiak osztályán dolgozhatott, ott gyűjtik össze a speciális szakembereket. Engem is hívtak, de tudja, hogy mennyire nem szeretem a kötöttséget. Állítólag összeszedtek egy brancsot a nehezebb fiúkból, még utcai verekedőket is alkalmaznak. Na, mindegy. Ez a pofa, ez a Franz Baum, szerintem összekötő lehetett és az informátorához utazott, aki hirtelen elhallgatott.

- Miért kérdi, hogy kicsoda, ha ennyire tudja a választ?

- Ezt a melót nevezi maga rutinfeladatnak?

A kövér Herman azzal érvelt, hogy nincs semmi komplikáció a feladat végrehajtásában, és semmiféle veszély nem áll fenn. Biztos, hogy Budapesten nem az illetékes szervek keze rejtőzik a történetek mögött, mert akkor merőben másként alakultak volna a dolgok. Ez esetben Franz Baumra a leleplezés várt volna, valamint az ismeretlen informátorra is. Attól sem kell tartani, hogy Baummal valami más baleset történhetett. Ugyanis hivatalos írást, ráadásul egy másik országnak, nem küldenek hamis tényekkel.

Loch egyetértően bólintott.

- Ebben igaza van - mondta. - Nincs olyan állam, amely külföldnek hamis igazolást adna ki. Viszont...

A kövér Herman türelmetlenül kérdezte:

- Mi ez a viszont? Fejezze be, ha elkezdte.

- Viszont az is igaz, hogy akad néhány olyan szer, amely a legtökéletesebb szívszélhúdás diagnózisát hozza, köztük olyanok, amelyek nyom nélkül felszívódnak.

- Most ezt miért mondja?

- Mert van egy informátor is. Egy csatorna, amely eldugult. Erre nem gondolt? Elvégre ez is benne van a buliban. A megbízója erre nem gondolt? Meg kellene kérdezni ezt az informátort. Lehet, hogy utána már nem lesz szükség a munkámra. Mondja meg a megbízónak: rázza meg ezt az ürgét, talán megtudja, hogy mi történt, és megspórol magának egy csomó dohányt.

A kövér Herman ismét a tokját birizgálta a körmével. Mindig ezt tette, ha megoldhatatlannak vélt problémával találta magát szembe.

- Hát éppen ott a bökkenő, hogy a megbízó nem akarja az informátort háborgatni.

- Csókolja meg a kezét, és ejtse az ügyét.

- Nem akarja elárulni a kilétét. Azt mondja: próbáljuk meg másként megtudni, mi oka lehet a hallgatásának. Ezenkívül kíséreljük meg rekonstruálni Baum ott töltött napjait, és mindezt titokban.

Loch némi gondolkodás után azt mondta:

- Az a véleményem, hogy ez a jég így túl vékony, és könnyen beszakadhat alattunk. Semmi kedvem sincs befürödni, főként a vasfüggöny mögött. Mondja meg a megbízójának, hogy intézze maga a Chemical Industrial a dolgokat, van nekik egy biztonsági osztályuk, tele jó nevű hapsikkal. Gondoljon csak bele, mit tehetek a helyszínen ilyen feltételekkel? Semmit! A hivatalos szerveket nem kérdezhetem meg Franz Baum halála felől. Egy ajtón sem kopogtathatok be azzal, hogy: mondja, hapsikám, tényleg szívszélhúdásban patkolt el ez a hülye Baum?! Mi egyebet tehetnék? Egyet biztosan. Megkérdezném az informátort, hogy mi az oka a csatorna hirtelen eldugulásának. Kíváncsi lennék, mit böffentene, mert erre a kártyára valami lapot kellene tenni. Így aztán megtudnám az okot, és szépen hazavitorláznék. Az utazásomnak csak így lenne értelme. Ebben az esetben irodája elfogadhatja a megbízást. Máskülönben nincs értelme az egésznek, mert eleve gúzsba kötötték a kezét. Nos, ezt mondja meg a pasasnak, és próbálja felvilágosítani a dolgról. Ha a változtat a feltételeken, kiadja az informátort és szabad kezet kapok a dolog tisztázására, akkor vállalom, és lehet, hogy megszűnik a dugulás. Ellenkező esetben bátran mondja meg neki, hogy keressen egy öngyilkosjelöltet, akinek az agya helyén portlandi cementből készült

beton van. Ebben maradtak, amikor elváltak.

Kurt Loch napokkal később azt az üzenetet kapta, hogy a Chemical Industrial megbízottja szabad kezet adott. Engedélyezte a kapcsolatfelvételt az informátorral, így már a kövér Herman is kedvezőnek ítélte meg a küldetést.

- Most elégedett, Loch úr? - mondta.

- Így már reális annak a lehetősége, hogy sikeresen elvégezzem a feladatot. Nem szeretem a befejezetlen dolgokat. Megvallom, sokat gondolkoztam az ügyön, és ebben az egészben valami nem tetszik nekem. Ne ijedjen meg, nem léptem vissza, de ezt meg kell mondanom.

- Nofene!

- Magának nem gyanús ennek az informátornak a hallgatása?

A kövér Herman égneke emelte a szemét, és megvakarta a tokját.

- Nekem nem - mondta. - Bár az is igaz, valami oka biztosan van a hallgatásának.

- Éppen ez az. De mi lehet ez? Az informátor is tudja jól, hogy a Chemical Industrial, mivel nem kap híreket, kutatni kezdi az okot. Az ostor pedig rajta csattan, függetlenül attól, hogy milyen alapon vállalta az együttműködést velük. Vajon miért nem jelzi hallgatásának az okát?

- Ezt majd maga kideríti a helyszínen. Loch bólintott.

- Azon leszek - mondta csendesen. - De maga nem gondolt arra, hogy a Chemical Industrial emberének a legegyszerűbb az lett volna, ha megkérdezi a szervezett informátorát vagy netán felelősségre vonja?

- Ha mindenki a legegyszerűbb utat választaná, egy csomó ember felesleges lenne és éhen halna.

Loch a fejét rázta.

- Nem, nem - mondta. - Talán ki akarnak maradni a buliból.

- Hogy érti ezt? Különben már előleget is kaptam.

- A kimaradást nem így értem. Úgy veszem, mintha a háttérben elbújnának, mert tudják, vihar támadhat.

- Ne túlozza el a dolgot, Loch úr!

- Biztos vagyok benne, hogy maga a Chemical Industrial helyében nem bízna másra.

A kövér Herman előbb rázkódni kezdett, aztán kitört belőle a nevetés.

- Az szentség, hogy magam járnék utána - mondta határozottan.

- Na látja! Ez az, ami nem tetszik nekem.

Kurt Loch, miután fizetett, elhagyta a Hilton teraszát. Kezdett esteledni, kigyúltak az utcai lámpák. Most, hogy itt volt Budapesten, az a bizonytalan érzés, amely még ott Stuttgartban elkapta, egyre jobban megerősödött benne. Állandóan azon járt az esze: a Chemical Industrial informátora vajon miért hallgatott el minden előzetes bejelentés nélkül, és olyan hirtelen?

Nem volt kezdő. Tudta, ha egy hírforrás bedugul, illetve elhallgat, annak számtalan oka lehet. Sokszor ebben olyan okok játszanak közre, amelyek közvetlenül érintik az illető informátort vagy ügynököt. De akadhatnak más egyéb tényezők is, amelyek akadályozhatják az illetőt. Ha egy telefon elnémul, nem biztos, hogy a készülékben van a hiba. Előfordulhat, hogy a vezeték szakadt el valahol. A hibát csak úgy lehet megtalálni, ha végigmennek a vezetéken. Most ezt teszi megfelelő körültekintéssel, mert soha nem tudhatja, nem rejtőzik-e csapda a szakadásnál.

Loch visszatért a szállodába. A szobájában elővette a várostérképet és hosszan tanulmányozta. A kövér Herman megkapta a Chemical Industrial megbízottjától a találkahely pontos címét, ahol az informátorral a találkozót előzetes telefonbeszélgetés alapján nyélbe lehet ütni. Egy budai cukrászda volt. Ezzel átellenben az úttest másik oldalán nyilvános telefonfülkének kellett állnia. Innen lehetett hívni a megadott számot. Megfelelő szójátékkal azonosítható volt az informátor.

Miután megtalálta a térképen ezt a helyet, elhatározta, hogy előzetes terepszemlét tart. Nemcsak a találkahelyet akarta megismerni, hanem az ott uralkodó körülményeket, magát a környéket is. Előre soha nem tudhatta, hogy a helyismeretből adott esetben milyen előnyt kovácsolhat magának.

Ezután több kis csapdát állított fel a szobában személyes holmijai között, amelyek függetlenek a takarító személyzet napi tevékenységétől, így ellenőrizte, hogy kutatnak-e holmijai között. Ezt minden idegen helyen megtette, még akkor is, ha éppen nem dolgozott, hanem csak egyszerű kikapcsolódás céljából tartózkodott ott. Ilyen csapda volt egy beakadt hajszál a bőröndzárnál vagy egy mesterséges gyűrődés a szekrényben lógó zsebnél.

Késő este lement az étterembe vacsorázni. Úgy döntött, első nap nem megy a bárba. A számlát, akár a vékonypénzű kisember, az utolsó fillérig kiszámolta, a borralalóról pedig elfelejtkezett. Kíváncsian gondolt a holnapi gulyáspartira, amely Franz Baum utolsó szórakozása volt.

3

Azon a napon Bana Dénes ezredesnek fárasztó volt a délelőttije. Az elhárítás vezetője két értekezleten is részt vett, és ez teljesen felemésztette energiáját. A fejét üresnek érezte és egy gondolat sem tudott benne megkapaszkodni. Még az ebédétől is elment a kedve. Megvárta egy fontos telefont, aztán felvette ballonját, és kalappal a kezében kilépett a szobájából. Pillantása találkozott titkárnőjének kérdő tekintetével.

- Házon kívül leszek - közölte morózusan.

A titkárnő felkapta ceruzáját, és keze ügyébe helyezte jegyzettömbjét. Megszokta, ha főnöke munkaidőben eltávozott, mindig meghagyta, hogy mikor lesz ismét található. Esetenként azt is, hogy hol tartózkodik.

Bana bizonytalan mozdulatot tett a kezével.

- Nem tudom, mikor jövök vissza - folytatta. - Mindenekelőtt egy kiadós sétát teszek.

Odakint borús volt az ég, harmadik napja szemerakelt a későn érkezett májusi eső.

- Ezredes elvtárs sétát tesz - mondta a titkárnő, mintha gépiesen címet ismételve, és a ceruzát tartó keze megállt a levegőben. Régen szolgált már a testületnél, és arra sem emlékezett, hogy utoljára mikor lepődött meg. Most azonban csak bámult.

Bana az ajtóból viaszszólt:

- Bizony, sétálni fogok.

- Értettem! - éledezett a titkárnő.

A Fórum Szállónál a parti sétány olyan üres volt, mintha kisépérték volna. A Duna közepén tolóhajó zakatolt, egymáshoz láncolt uszályokkal.

Bana Dénes felhajtotta gallérját és cigarettára gyújtott. Zömök testalkatú, csontos arcú férfi volt, dús ősz hajjal. Az ötvenes éveinek a derekán járt. A homlokát mély ráncok tarkították. A dohány füstje nehéz volt és esőszagú. Néhányszor megszívta cigarettáját, aztán eldobta. Lassan elsétált az Erzsébet hídig, majd visszafordult. A Vigadó téren egy fiatalember lépett melléje.

- Ezredes elvtárs, jelentkezem - mormogta.

- Üdvözlöm, Hód! Kezet ráztak.

A Hód fedőnevet viselő elhárítótiszt másfél fejjel volt magasabb az ezredesnél. Nyúlánk termete, széles válla elárulta kisportolt testalkatát. Markáns arca és nagy orra volt. Tömött, lekonyuló szárú bajuszt viselt. Háromnegyedes khakikabátot hordott, fején sötét korból készült sildes sapkát.

Bana gyors pillantással végigmérte beosztottját.

- Szépen néz ki - állapította meg lehangelőan.

A fiatalember válasz nélkül hagyta a megjegyzést. Megszokta már főnökétől az ugratást. Főként az öltözetével volt elégedetlen.

- Esküszöm, csak egy lupara kéne a kezébe, és az isten előtt sem tagadhatná le, hogy maffiózó - folytatta az ezredes. - Ez a sapka, no meg a bajusz.

- Ezredes elvtárs tavaly óta nem békelt meg a bajuszzal. Bana elmosolyodott az orra alatt.

- Ugyanazt mondom, amit akkor: rosszul áll, kész - jelentette ki.

- Pintér alezredes elvtárs bajuszát viszont dicsérte.

- Elvégre a helyettesem.
- Mi a különbség a két bajusz között? Az enyémet állandóan simfeli.

Bana tudálékos képet vágott.

- Nézze! - kezdte. - Az egyik beosztotti bajusz, a másik parancsnoki. Világos, hogy az előbbit simfelhetem, de Pintérét nem. Megharagudna, és képes lenne megpályázni a helyemet.

- Ezredes elvtárs miért nem növeszt?
- Most idegenedjem el a feleségemtől, harminc év után? Nevettek. Bana megnézte az óráját.
- Meddig kéredzkedett el? - kérdezte.
- Semmeddig, szabadnapot vettem ki.
- Most panaszkodjon, hogy nincs jó dolga.

A fiatalember ravaszul pislogott a szemerkélő esőben.

- Éppen erről akarok beszélni. Az iroda egy állóvíz. Hónapok óta nem sikerült egy porszemnyi adatot sem felcsípnem, amely bizonyítaná, hogy érdemes lesben állni, szorgalmasan tevékenykedni. Határozott véleményem van a dolgról. Minden ott töltött perc időpocséklás, mintha felesleges lennék.

- Akad néhány csinos baba is a tisztviselőnk között. A fiatalember az égre nézett.

- Mind másnak adom - mondta lehangoltan. - Azt látni kellene! Olyan választék láttán a törökök sem ültek volna a nyakunkon százötven évig.

- A múltkor mintha említett volna valami bomba csinosat.
- Juli.

Bana a fejét rázta.

- Nem, nem - mondta. - Ennek olyan furcsa neve van. Franciás.

- Á orléans-i.

- Az az! Maga mondta, hogy szexbomba. De miért hívják így? A fiatalember legyintett.

- Ő és Juli ugyanaz - mondta. - Csak úgy hívják: orléans-i. Magasan hordja az orrát, elhintette a köztudatban, hogy szűz, dacára a huszonöt évének. Egyébként valóban jó nő. Csak hát az a helyzet, hogy ezek mind férjvadászok. Tudja, mikor fogom elhinni erről a Juliról, hogy szűz?

Bana a homályba vesző Lánchídra mutatott. A Vár alatt átvezető alagút száját már látni sem lehetett. A Duna felett párás köd gomolygott.

- Ha majd a hidat betolják az alagútba, hogy ne ázzon - mondta. Felszabadultan kacagtak, néhány járókelő lesújtó pillantást vetett

rájuk: meglelt emberek és így röhögnek! Kisvártatva kifulladtak. Bana a karjánál fogva az alsó rakpartra irányította beosztottját. Látva csodálkozását, elnevette magát.

- Nincs semmi bajom, csak sétálni támadt kedvem - magyarázta. Az eső változatlanul szemerkélt.
- Magamat nem féltsem, de ezredes elvtárs átázhat.
- Láthatja, van rajtam ballon.
- Elégé korszerűtlen.

Bana megtorpant, szemrehányó tekintetet vetett Hódra.

- Ezt miért mondja? - kérdezte. - Különbén, hogyan lehet egy kabát korszerűtlen? Modern szabás, kis fémkallantyúk az övön, csiricsaré, s a többi. Talán mégsem eléggé divatos?

- Éppen ez a baja.

- Hogyhogy?

- Csak divatos és nem vízhatlan.

- Tudja, hol talál maga teljesen vízhatlan kabátot? A fiatalember a sajátjára bökött.

- Ez például teljesen vízhatlan - mondta. - Ebben az időben ilyet kell hordani.

- Még az hiányozna, hogy egy ilyen katonakabátban jelenjek meg a minisztériumban. Nyomban kitörne a pánik.

- Ugyan miért?

- Rohannának az orvoshoz kiírni magukat vagy éppen haza, mert jönnek a szerelők, bontják a házat, a gyerekeknek ki kell venni a manduláját, s a többi. Még azt hinnék, gázvédelmi gyakorlatot fogunk tartani.

A fiatalember főnöke ballonját nézte.

- Ez egy tevekabát - állapította meg. Bana elképedten nézett.
- Micsoda? - kérdezte.
- Az esőben úgy issza be a vizet, akár a teve.

Bana megtapogatta kabátujját. Túl nedvesnek találta, de nem érezte, hogy átázott volna. Mindenesetre készségesen félbehagyta a sétát. A hajóállomás pénztárának folyó felé eső oldalán behúzódtak az eresz alá. Bana előrebillentette a fejét, és nézte, ahogyan lecsorog a víz kalapjának a karimájáról.

- A két értekezlet kiborított - jegyezte meg. - Ami ott négy óra alatt elhangzott, az negyedórányi lényeg. A mondanivaló annyira felhígul, hogy alig lehet a magját kihámozni. Aztán jönnek a hozzászólások. Az a rengeteg egyetértek, aláhúzom, hogy ez nekem nem jutott az eszembe szöveg. A főnökkel bezzeg nem vitáztak, a beosztottak egymást csontozták ki.

- Sok a dumafranci.

- Fáradt öregember lettem - folytatta az ezredes. - Az értekezletek már nem nekem valók, megcsömöröltem. Ha előbb mindenkivel leíratnák a hozzászólását, meg lehetne számolni a jelentkezőket. Aztán itt vannak a notórius hozzászólók, akik minden lében kanalak, és mert otthon egy szavuk sincs, mindig az értekezletén bontakoznak ki, mert ott legalább csendben hallgatnak a többiek. Fáradt lettem, Hód, ez az igazság,

- Ha ezt odabent hallanák.

Bana legyintett és cigarettát kínált.

- Semmi sem lenne - mondta. - Megengedhetem magamnak, hogy elfáradjak, elvégre benne vagyok a korban.

Mindenki annyi idős, amennyinek érzi magát.

- Én annyinak is érzem magam, talán ez a baj. Az jár az eszemben, hogy behozok egy kispárnát és megágyazok a szobámban a kanapén. Aztán napközben ledőlök egy-két órára és kész. Tőlem jöhet bárki, pihenek. Ha tetszik, szakszervezeti pihenőt tartok.

A fiatalember jól ismerte főnökét, tudta, hogy a munkában elnyűhetetlen, ha tennivaló akad, nem ismer fáradtságot. Volt olyan akció, hogy napokig egyfolytában talpon voltak. Nem dőlt be a panaszáradatnak.

- Ma rossz passzban van, ezredes elvtárs - jegyezte meg.
- Nehogy azt higgye.

- Jönne egy bonyolult ügy, nyomban a sarokba vágná a párnát... Bana fordítva tartotta kezében a cigarettát, tenyerével védte az esőtől. Mélyet szívott, aztán megszólalt:

- Miért nem érzi magát jól a kereskedelmi irodában? Elvesztette a türelmét! Csodálkozom, mert ez sohasem volt magára jellemző. Nem titkoltam, hogy egyike azoknak a szerencséseeknek, akiknek kötélből vannak az idegei:

- Nem türelmetlenségről van szó.
- Hanem mi a fenéről?

A fiatalember sóhajtott. Tudta, ha szelet vet, vihart fog aratni. Ez magától értetődő volt, de különösebben nem izgatta. Már hetek óta készült, és leste a kedvező alkalmat, hogy kifejtse véleményét. Erre nemcsak a kudarc készítette, hanem valami megfoghatatlan ösztönből fakadó érzés.

- Vagy melléfogtunk, amikor itt vártuk az eredményt... - kezdte, de hirtelen elhallgatott, és töprengve nézett magaelé.

Bana felkapta a fejét.

- Vagy pedig? - kérdezte.

A fiatalember néhányszor megszívta a cigarettáját, mintha ezzel is időt akarna nyerni, aztán leejtette a csikket egy tócsába.

- Egy *fura ötlet* motoszkál bennem - mondta. - Erről lenne szó.
- Maga engem örökké az ötleteivel traktál!

- Megerősödött bennem az a gondolat, hogy az irodában tapasztalt csendnek a személyem az oka. Feltételezem, hogy az ismeretlen ügynök ott tevékenykedik, illetve tevékenykedett, de most nem mozdul, hallgat. És miért vajon? Mert tudja, hogy ki vagyok, és ez mozdulatlanságra készítette. Ezért nem találok

a gyanú egy szikráját sem.

Bana Dénes lába elé vékonyan csordogált az eső a lyukas ereszcatornából. Felnézett, és szitkot morzsolt szét foga között.

- Van erre bizonyítéka is? - tagolta a szavakat. - Netán tény vagy valami ehhez hasonló. Vagy csak ötlet? Méghozzá fura is?

- Olyan biztos lenne az ötösöm, ahogy tudtam, hogy nem nyeri meg ezredes elvtárs tetszését.

- Csodálatos előrelátás.

- Tényekkel, sajnos, nem szolgálhatok, pedig tudtam, hogy ezeket fogja kérni.

Bana egy mozdulatával leintette.

- Miért, mi egyebet kérhetek? Ötleteket? A logikus gondolkodásnak törvényei vannak. Következtetni csak tényekből lehet. Ezt nem magam találtam ki, ne engem szidjon. Hogyan változtassam meg a terveket események, tények nélkül? Mivel indokoljam? Érzésekkel, elképzelésekkel vagy éppen egy fura ötlettel?

- Ebben az ügyben nem kell semmiféle tervet megváltoztatni.

- Hanem mit kell csinálni?

- Nagyobb önállóságot és kezdeményezést. Engedélyt, hogy nemcsak a kereskedelmi irodában tevékenykedetek, mert ott mostanáig nem történt semmi és ezután sem fog.

Bana megvakarta az állát.

- Nagyobb mozgás azzal a veszéllyel jár, hogy felfedi magát, és vége a titkosságnak - mondta. - Erre nem gondolt? Akkor mit teszünk?

- Ha ezredes elvtárs elfogadja az ötletemet, akkor ...

Bana Dénes felcsattant:

- Én semmiféle ötletet nem fogadok el tények helyett! Nem értek egyet azzal a feltételezésével, hogy bárki előtt is lelepleződött volna az irodában. Ugyanis az Egyesült Vegyiműveknél csupán két ember tud a maga küldetéséről. Egyik a vezérigazgató, akiért tűzbe teszem a kezem, a másik pedig Ligeti, a kereskedelmi iroda vezetője. Lényegében ő hívta fel a figyelmünket az ismeretlen ügynök tevékenységére, ő vetette fel például, hogy az irodát valakivel szemmel tartsuk.

- Igaz, igaz, de ..

- Az eddigi eredménytelenséget nem lehet melléfogásnak vagy esetleges lelepleződésnek, egyértelműen elkönnyvelni - folytatta az ezredes. - Jól tudja, hogy más vonalon is kutatjuk ennek az ügynöknek a nyomát. Ott sem léptünk előre. Mindez nem jelentheti azt, hogy munkánk teljes egészében felesleges volt, és egész más vizeken húztuk, a hálónkat, mint ahol kellett volna. Máskülönben hol kívánja hasznosítani a nagyobb önállóságát? Hol akar még tevékenykedni?

A fiatalember a torkát köszörülte, aztán megszólalt:

- Konkrét elképzelésem nincs, de kutatom a lehetőségeket, hogy valamit kiássak.

Bana tudta, hogy az elhárítótiszt minden héten átolvassa a különféle rendőri intézkedésekről készült napijelentéseket. Előfordult, hogy felfigyeltek olyan eseményekre, amelyekről később bebizonyosodott, ha nem is közvetlenül, de kapcsolódtak olyan ügyekhez, amelyekben az elhárítás érdekelt.

- Még gondolkozom ezen a nagyobb mozgási lehetőségen - mondta.

- És a fura ötletemen?

- Azon is, hogy nyugalma legyen.

Vigasztalanul esett, most már nagy cseppekben, ráadásul hűvös szél is kerekedett. Bana körbekémlelt.

- Valahová beülhetnénk - mondta. - Valami száraz helyre, ahol zavartalanul beszélhetnénk.

A fiatalember a közelben lévő borozót ajánlotta. Ott cipóban sült csülköt lehetett kapni. A különlegesség hallatán az ezredesnek is megjött az étvágya. Egyetértően bólintott.

Útközben is az üggyel foglalkoztak.

- Tudtam, hogy kemény fába vágjuk a fejszénket - magyarázta Bana. - Nehéz lesz tisztázni a dolgokat, felderíteni az ügynök kilétét.

- Én optimista vagyok. Bana bólintott.

- Persze hogy az - mondta, - Elvégre mindent kiharcol. Most például ezt a szabadabb mozgást, aztán majd előáll újabbakkal. Kíváncsi vagyok, a végén milyen igénye lesz még.

Mindketten tudták, mily nehéz dolgoknak néznek elébe.

Az elhárítás még az elmúlt év őszén mozgásba lendült az Egyesült Vegyiművek ügyében. A vállalat korábban jelentős gazdasági segítséggel komoly erőfeszítéseket tett, hogy gyártmányaival betörjön a világpiacon. Ezt a ténykedést siker koronázta. Egymást követték a jó eredmények. Hirtelen azonban váratlan dolgok történtek. Az Egyesült Vegyiművek gyors egymásutánban elvesztett három jelentős versenytárgyalást. Az üzleti ügyekben jártas szakemberek is a szerencse elmaradásáról beszéltek, véletlen pechről és rossz szériáról, amely most tetőzött. Az Egyesült Vegyiművek kereskedelmi irodájának vezetője, Ligeti Károly azonban más véleményen volt. Felkereste a vezérigazgatót, és kereken kijelentette, hogy szó sincs rossz szériáról vagy éppen pechről. Szerinte a versenytárgyalást elnyert külföldi cég azért tudott jobb ajánlatot és kedvezőbb feltételeket biztosítani a megrendelőnek, mint a Vegyiművek, mert valami úton-módon megtudta a magyar fél konkrét ajánlatát dokumentáló árakat, határidőket. Ezek birtokában aztán elég volt kissé módosítani saját javaslatát, amely természetesen versenyképesebb lett az Egyesült Vegyiművekénél.

Ezen szempontok figyelembevételével most már a szakemberek sem zárták ki annak lehetőségét, hogy az Egyesült Vegyiművek ajánlatát, az egész dokumentációt előzőleg megszerezte a versenytárgyalást elnyert fél, a Chemical Industrial. Sőt, egymást követő három esetben is ez a cég futott be szinte orrhosszal az Egyesült Vegyiművek előtt.

Az elhárítás az adatok birtokában elemző és ellenőrző munkát végzett. Bizonyíthatóan kimutatta, hogy az Egyesült Vegyiműveknél ipari kémkedés folyik a Chemical Industrial javára. Feltételezték, hogy az ügynök komoly beosztásban lehet, mert hozzájuthatott a szigorú gazdasági titkokat tartalmazó tervekhez és adatokhoz. Annak lehetőségét sem zárták ki, hogy az ügynök esetleg közbeiktatott személyek útján juthatott az adatokhoz, akik nem is sejtették a bűnös tevékenységet.

A megállapítások egyben meghúzták azt a kört is, amelyben az ellenintézkedéseket meg kellett tenni. Az elhárítás vezérkara ettől nem volt elragadtatva. A kör elég nagy volt. Ez azt jelentette, hogy hatalmas területet kellett átkutatni megfelelő módszerekkel, az ügynök felderítése és leleplezése céljából.

A területen belül a fontosság szempontjából megkülönböztetéseket tettek. Ennek egyike volt a kereskedelmi iroda, amely a fővárosban volt. Annál is inkább erre koncentráltak, mert itt viszonylag könnyen hozzájuthatott egy ügynök a kívánt titkokhoz. Az iroda hetekkel előbb megkapta a soron következő versenytárgyalások dokumentációját. Ugyanis a nyersanyagigényt jó előre kellett biztosítani. Rendelések, számlázások folytak. Ligeti Károly kimutatta, hogy mindhárom esetben a dokumentációkat jóval előbb megkapták, mint ahogy a tárgyalás megindult, azokhoz az iroda dolgozói közül szinte bárki hozzáférhetett.

Ligeti kérte a vezérigazgatót, hogy mindenekelőtt erre hívja fel az illetékesek figyelmét. Az volt a határozott véleménye, hogy az adatok az irodából kerültek ki.

A Hód fedőnevű elhárítótiszt az elhárítás ellenintézkedése nyomán került az iroda állományába. Mivel jól beszélt angolul és németül, levelezőnek alkalmazták. Ez a beosztás kiválóan megfelelt munkájához. A kollégák közül mindenkivel érintkezett, részt vett az egész iroda munkájában. Az elhelyezése olyan volt, hogy mindenkit szemmel tarthatott. A kollégák hamar befogadták. Ligeti Károly egy rezzenéssel sem árulta el, hogy tisztában van küldetésével, kilétével.

A hónapok múltak, és semmi sem történt.

A pincehelyiségben lévő borozóban alig voltak. Egy sarokasztalnál foglaltak helyet, itt senki sem kerülhetett a közelükbe, zavartalanul beszélgethettek. A vörösbort kis poharakban szolgálták fel, a cipóban sült csülökre várni kellett. Kabátjukat az asztal mellett lévő fogásra akasztották. Egyszerre emelték meg poharukat.

Bana Dénes a bort kissé fanyarnak érezte.

- Hozatok fehéret - mozdult az elhárítótiszt.
- Egy lépést sem!
- Az szárazabb.

- Ez legalább előkészíti a csülök helyét.

A cipóba bugyolált csülök gőzölögve érkezett fatálon. Komótosan nekiláttak, és bekebelezték az utolsó falatig. Bana fenékgig ürítette poharát, és mélyet sóhajtott.

- Szegény Pintér - célzott a helyettesére -, ha ezt látná, a guta megütné. Mi itt gasztronómiai napot tartunk, ő pedig kénytelen beérni a közétkeztetéssel.

- Valamelyik nap majd eljön ezredes elvtársal.

- Méghogy Pintér?

- Talán nem szereti a csülköt?

- Nem lehet azt rávenni egy töpörtyűs pogácsára sem, míg államilag dotált ebédjegyet érez a zsebében.

Nevettek.

- Mostanában azért már veszeget cigarettát magának - folytatta az ezredes. - De amíg a vikendházát építette, egy fél dobozzal sem vett, persze esze ágában sem volt, hogy leszokjon a dohányzásról. Egymaga elszívta a reprezentációs keretemet.

A fiatalember cigarettát kínált.

Bana Dénes nem tudott megbarátkozni azzal a véleménnyel, hogy beosztottjának a kiléte lelepleződött volna az ismeretlen ügynök előtt, ezért a nagy csend az irodában. Ezt szóvá is tette, majd azt mondta:

- Pedig azt hittem, valamennyire megbarátkozom ezzel a véleményével.

- Ezredes elvtárs ne barátkozzon velem, hanem egy az egyben fogadja el.

Bana a magasba emelte mutatóujját.

- Nana! - mondta. - Nem akarom elismételni az érveimet.

- Az idő engem fog igazolni, ha valóban ez a helyzet. Bana nyomban lecsapott.

- Na lám, maga sem esküszik rá - mondta. - Akkor miért tőlem vár lelkesedést?

- Nem reméltem sem lelkesedést, sem megértést.

- Akkor mit macerál a fura ötletével?

A fiatalember elnyomta cigarettáját a hamutartóban.

- Azért makacsokodom, hogy megkapjam az engedélyt a nagyobb mozgásra - szögezte le.

Bana Dénes még egy kört rendelt az italból. A pincér már hozta is a kis poharakat.

- Remélem, nem kocsival jött - fordult beosztottjához. Amaz a fejét rázta.

- Ha kocsival vagyok, nem iszom egy kortyot sem - mondta határozottan.

- Helyes.

- A kocsit mindig az utcán hagyom.

Bana felkapta a fejét és a homlokát ráncolta.

- Most hol állt le? - nyomta meg a szavakat.

- Itt a Vigadó téren.

- Akkor most miért ivott?

A fiatalember adta a meglepettet.

- Miért ne ittam volna egy-két pohárával? - kérdezte. - Hiszen e pillanatban nem vagyok kocsival. Azt pedig nem mondtam, hogy ma még vezetek. Különben már tegnap is ott állt, ahol most. Csak holnap megyek vele haza.

Bogárhátú Volkswagenje volt.

- Olyan mindegy, hogy hol állítom le - folytatta az elhárítóosztály vezetője. - A lakásomnál is csillaggarázsban áll, most a Vigadó téren is. Látszik is rajta. Olyan házban kellene laknom, amelyikben garázs is van.

- Kért volna ilyet.

- Ezredes elvtárs erről lebeszélte volna.

- Én?

A fiatalember bólintott.

- Mikor ezt a lakást megkaptam, azt mondta: örüljek, mint vak Laci a fél szemének.

- Így van. Összeteheti a kezét, hogy egyedülállóként lakást kapott.

- Na, tessék!

- Igyekezzen, és akkor majd kap nagyobb lakást. Talán lesz ott garázs is.
- Hogyan igyekezzem?

Bana a karjával széles kört írt le a levegőben.

- Tőlem kérdezi? - csodálkozott. - Nősüljön meg, alapítson családot. Nagy családot! Itt lenne az ideje, hogy gatyába rázza a magánéletét.

- Valami baj van a magánéletemmel? Bana megvonta a vállát.

- Nem azt mondtam. De ahhoz, hogy nagyobb lakást kapjon, nemcsak rendezett magánélet kell.

- Érdekes, mindenki a nősülést ajánlja.

- Ki az a mindenki?

- Általában nős emberek. Azok ajánlják ezt a megoldást. Talán azért, hogy nekem se legyen jobb. De az a véleményem, nem ezen múlik, hogy nagyobb lakást kapjak.

- Hanem min múlik?

- Minimum az ötvenen túl kellene járnom, így benne lennék abban a korban, hogy támogatnak. Azt mondanák: szegény, itt áll nyugdíj előtt és mi je van, na mi je van? Semmi je, csak egy kicsi lakása.

Bana nevetett.

- És mi lenne a maximum? - kérdezte.

- Fix tagság egy vadásztársaságban és az adottság, hogy csupán szeressek, de ne tudjak ultizni.

- Na még csak ez hiányzana, hogy dobra verje.

- Egyszer tudomására hozom egy illetékesnek. Bana legyintett.

- Nem lesz fogamatja - mondta. - Legfeljebb engem szídnak meg.

- Ezredes elvtársat?

- Mert humoristát alkalmaztam az elhárításban. Megtárgyaltak még néhány dolgot. Abban maradtak, ha valami rendkívüli eset adódna, az elhárítótiszt nyomban jelentkezik. Ezt minden találkozásuknál ismételten leszögezték, holott ez ideig még nem volt példa, hogy valami renkívüli esemény történt volna. Az ezredes ígéretet tett arra, hogy megfontolja beosztottjának a javaslatát és ennek eredményét alkalomadtán közli vele.

Bana Dénes késő délután érkezett vissza a minisztériumba. A titkárnő terjedelmes listával várta. Időközben többen is keresték, néhányukat vissza kellett hívnia. Az ezredes végigfutotta a neveket, és úgy döntött, semmit sem vesz, ha későbbre hagyja a hívásokat. Helyette a két osztályvezetőjét kérte. Elsőnek Belezny Gábor őrnagy lépett be a szobába.

- Jelentkezem, ezredes elvtárs! - mondta. Magas, sovány férfi volt, beesett arccal, mélyen ülő, élénk szemmel.

Bana a fotelra mutatott, miközben néhány fontos iratot átnézett. Pillanatokkal később Pintér Béla alezredes is befutott. A bajuszát tépdeseve telepedett a dohányzóasztalhoz, ami nála azt jelentette, hogy nehéz gondok gyötrik.

Bana részletesen beszámolt a Hóddal történt találkozásjáról. Hosszan taglalta beosztottjának a javaslatát, fura ötletét. Véleményt kért. Mindkét osztályvezető elvetette az ötlet lényegét. Elképzelhetetlennek tartották az adott esetben, hogy a kereskedelmi irodába beépült elhárítótiszt lelepleződött volna bárki előtt is. Odahelyezése gondosan kidolgozott terv alapján történt. Betartották a titkosságot, és mindent megtettek annak érdekében, hogy Hód ideális körülmények között folytathassa felderítő munkáját.

Belezny később azt mondta:

- A jelenlegi csend nem okvetlen melléfogásunk következménye, pláne meg az nem, amit Hód ezzel a fura ötlettel felvetett. Ennek alapján még számtalan más helyen, ahol úgyszintén csend tapasztalható és jelenleg nem tudunk adatokat beszerezni, melléfogásról vagy leleplezésről beszélhetnénk?

Pintérnek megegyező véleménye volt.

- Itt azonban van más is - mondta. Tudták, a saját gondjára céloz.

Bana megpuhított ujjai között egy cigarettát.

- Éspedig? - kérdezte.

- A variált híreinknek nem volt visszhangjuk.

Korábban az elhárítás alaposan kidolgozott intézkedési tervet hajtott végre. Ennek alapján

elhatározták, hogy az Egyesült Vegyiművek több fontos helyén különböző, de hihető hírt röppentenek fel, amely a nemzetközi piacra vonatkozik, illetve a vállalat ott elfoglalt pozíciójára. Persze, egyik hír sem volt igaz. A cél az volt, hogy valamiképpen kiugrassák a nyulat a bokorból, az ismeretlen ügynököt a homályból, vagy legalább szűkítsék azt a kört, amelyben keresni kell. Kézenfekvő volt, hogy amelyik hír kijut Nyugatra, az ügynök abban a körben tevékenykedik, ahol ezt felröppentették. Mert abban bizonyosak voltak, hogy az ismeretlen ügynök, fontosságot tulajdonítva a hírek, továbbítja megbízójának, aki később újra veri, így visszajut az elhárításhoz.

Bana rágyújtott, és elgondolkozva fújta ki a füstöt.

- Akkor ez azt jelenti, hogy az ismeretlen ügynök nem ezekben a körökben tevékenykedik, hanem máshol kell keresnünk - mondta.

- Én is így gondoltam - vetette közbe Beleznay. Pintér arca bizonytalanságot árult el.

- Lehet - mondta kisvártatva.

Bana karikákat formálva lökte ki szájából a füstöt.

- Hogyhogy lehet? - csattant fel. - Talán van erre más elképzelésed?

- Lehet, hogy az ügynök jelen pillanatban leállt, és nem továbbít híreket.

- Tehát leállt volna?

- Igen.

Bana elképedten nézett a bajuszos alezredesre.

- Talán elfáradt és éppen a homlokát törölgeti - tagolta a szavakat. - Valami ilyet hiszel, Béla, amikor a leállásra gondolsz?

- Miért olyan lehetetlen ez? Az is előfordulhat, hogy megbízója pihenteti.

Bana indulatosan legyintett.

- Ha vannak fontos hírek, miért pihenne az ügynök? - mondta. - Mindegyik bedobott hír igen komoly volt. Az ügynök okvetlen továbbította volna, ha fülébe jut. Nem jutott, így nem az általunk feltételezett körökben tevékenykedik, tehát máshol kell keresnünk. Ez az ok, amiért nincs visszhangja a híreknek, nem pedig az, hogy leállt volna, mert pihentetik.

- Részemről csupán feltételezés volt. Ettől függetlenül az intézkedési tervnek megfelelően járunk el. Újabb területeket jelölünk ki, ahová ismét betelepítjük ezeket a híreket, hátha több szerencsénk lesz.

- Helyes. Nem szabad ölbe tett kézzel ülnünk, próbálkoznunk kell. Még más, folyamatos ügyeket is megvitattak. Mielőtt a beszélgetést befejezték volna, az ezredes kíváncsi volt, hogy vajon az Egyesült Vegyiművek mikor vesz részt újabb versenytárgyaláson és erre összeállítottak-e dokumentációt.

Pintér felütötte noteszát.

- A közeljövőben két ilyen tárgyalás lesz - mondta. - Egy európai és egy dél-amerikai üzlet. Természetesen a konkurencia is jelen lesz, hiszen meg akarják szerezni a megbízást.

- És a Chemical Industrial, amelyik már három esetben elvitte az orrunk elől?

- Bizonyos vagyok benne, hogy az is ott lesz.

- Akkor várható, hogy az ügynök munkába lép, és nem marad továbbra is csendben, ahogy azt feltételezzük.

- Minden lehetséges - tárta szét a kezét az alezredes. Kisvártatva azt kérdezte: Hód gyanúsít-e valakit a kereskedelmi irodában?

Bana a fejét rázta.

- Akkor nem állt volna elő ezzel az ötletével - mondta.

- Tehát nem.

- Az égvilágon senkit.

Pintér arca kételkedést tükrözött.

- Itt van például ez a Láng - mondta. - Láng Ferenc. Nemrég került oda. Nem értem, hogy Hód miért nem figyelt fel rá.

- Miért kellett volna figyelnie rá?

Pintér sokat sejtetően felütötte noteszát. Rövid keresgélés után megtalálta, amire kíváncsi volt.

- Két nyelv perfekt, körülbástyázva nyugati kapcsolatokkal, kiterjedt rokonsággal - sorolta. - De ami

legfontosabb, senki előtt nem volt titok nagy lábón élése, pedig a fizetése nem csap a fellegekbe. A másik tény, hogy sűrű utazgatásai közben több valutát költ, mint amennyit hivatalosan kap.

- Mert a rokonai támogatják, ha kiutazik, és átutalnak számára egy kis pénzmagot - vetette közbe az ezredes. - Így világos, hogy többre telik neki. És az is világos, hogy miből!

- Lehet, hogy egy vasat sem kap a rokonoktól.

- Ha ennyire világos nagy lábón élése, már levehetjük a napirendről. Ezek szerint nincs titkolnivalója. Ha megszorítják, el tud bárkinek is számolni, ezért rázza nyíltan a rongyot.

Pintér megvonta a vállát.

- Szerintem ezek a tények nagyobb figyelmet érdemelnek - mondta.

- Figyelmet érdemel a kereskedelmi iroda összes dolgozója, de gyanút csak alapos indokok és tények alapján támaszthatunk.

- De azért ezt a Lángot körülszimatolhatnánk! Bana széttárta kezét.

- Bár igazad lenne, Béla! - mondta. - Így kedélyesen tárgyalgatva még egy kém kilétét sem derítettük fel, de ami késik nem múlik. Ha ez a kerekasztal-beszélgetés beválik, a jövőben is szervezünk ilyeneket kémfogásra. Ígérem, felhívom a Hód figyelmét erre a Lángra.

Pintér olyan arccal ült, mintha eleredt volna az orra vére. Váratlanul megszólalt a telefon. Az ezredes az íróasztalhoz lépett.

- Halló! - szólt a kagylóba. - Igen, személyesen professzor úr! Pintér és Beleznay összenéztek.

Tudták, hogy a vonal túlsó végén az Egyesült Vegyiművek vezérigazgatója beszél.

Bana Dénes hosszan hallgatott, a homloka ráncba szaladt és úgy is maradt. Bámult a többiekre, de tekintetének nem volt éle, mintha valami hihetetlen dolgot hallgatna.

- Tehát ez biztos - mondta nagysokára. - Személyesen küldök érte. Igen, most rögtön.

A hívó tovább beszélt.

Bana úgy állt a füléhez szorított kagylóval, mintha lába a földbe gyökerezett volna. Az arca elárulta, hogy valami rendkívülit hall. A beszélgetés befejeztével az ezredes olyan gyorsan tette le a kagylót, mintha a készülék megégette volna a kezét.

- Ugye, tudjátok, ki volt? - kérdezte izgatottan. A két osztályvezető bólintott.

- Egy névtelen levelet kapott, valakinek érte kell mennie - mondta. - A levélíró közli, hogy tudja, ki az ügynök. Legközelebb táviratot küld. Ebben leleplezi. Azért csak legközelebb, mert akkor tetten lehet émi. Tehát a levélíró a bizonyítékokkal együtt kívánja a kezünkre adni az ügynököt.

Pintér megszólalt:

- Nem valami blöffről van szó?

- Nem hiszem. Az ismeretlen levélíró később kívánja magát leleplezni magát.

- Mikor van az a később?

- Amikor jutalmat kap.

Beleznay Gábor őrnagy elképedten nézett kollégáira.

Kurt Loch hajnalban kínzó gyomorégésre ébredt. Már az este a gulyáspartin gondolt arra, hogy az erős paprikával ízesített forró étel megbosszulhatja magát. Nem volt mit tennie, csengetett a szobapincérnek, és gyógyszert kért. Úgy látszott, a szállodában már jól ismerték azokat a tüneteket, amelyeket a súlyos magyar ételek okoznak, mert pillanatok alatt hozták a szódabikarbónát egy pohár vízzel. Ez valamelyest enyhítette fájdalmát. Elhatározta, hogy soha nem próbálkozik még egyszer ilyen étellel.

Reggelire lágy tojást kért. Miután elfogyasztotta, cigarettára gyújtott, és az étterem üvegén át kibámult az utcára, ahol a reggeli csúcsforgalom zajlott. Bármennyire is megviselte a kellemetlen tünet, egyáltalán nem bánta, hogy részt vett a gulyáspartin.

Már a műsor ideje alatt úgy helyezkedett, hogy az idegenvezető nő közelébe kerüljön és szót válthasson vele. Népviseletbe öltözött fiatal lányok, fiúk ropták a táncot, cigányzenére. Még a vacsora előtt összeismerkedett a sofőrrel, és megtudta, hogy a német turista ezen az autóbuzson kapott szívszélhűdést, de akkor más vezette a kocsit. Most azt gondolta, hogy a nyúlánk, formás alakú nő, aki úgyszintén azt a csoportot vezette, talán többet tud az esetről.

Loch néhány kérdést tett fel az idegenvezető nőnek a tánccal kapcsolatban. Az készségesen válaszolt. Beszélgetésük később sem szakadt meg, mert Loch kiválóan értette a dolgát a kapcsolatteremtésnek. A sofőr azt is kikotyogta, hogy állítólag Franz Baum csupán két kanál gulyást evett, aztán letette a kanalat, mert nagyon erősnek találta.

- Tudja, hogy ismertem személyesen azt a szegény Franz Baumot? Amaz értetlenül nézett rá.
- Kiről van szó? - kérdezte.
- Baumról, aki olyan tragikusan járt itt. Azonkívül, hogy hazámfia volt, jól is ismertem.
- Most már értem. Csak a nevére nem emlékeztem. Valóban nagyon szerencsétlenül járt. Igen, Franz Baum, így hívták. Mi is nagyon sajnáltuk, később hallottuk, hogy gyenge volt a szíve.

Loch legyintett.

- Igen már otthon is panaszkodott - mondta.
- Nem lett volna szabad utaznia.
- Ilyen az élet. Maga vezette akkor is a csoportot?
- Igen.

Kurt Loch tudta, mi illik. Udvariasan engedélyt kért, hogy bemutatkozhasson. Miután a fiatal nő mosolyogva biccentett, megmondta nevét és foglalkozását.

- Fotóművész vagyok - nyomta meg szavait.
- Örvendek. Mérey Judit tolmács és idegenvezető, de műszaki fordítói vizsgám is van.
- Dicséretes.
- Csak semmi hasznát nem veszem.

Loch egy sor közömbös kérdést tett fel, aztán később visszakanyarodott a tragikus naphoz.

- Azt tudja - fordult a fiatal nőhöz -, hogy Franz Baum egy barátjával volt itt a partin, aki a helyszínen fizetett be? - Már a bejáratnál megakadt a szeme egy hirdetésen. Ez felhívta a betévedő vendégek figyelmét a gulyáspartira és arra a lehetőségre, hogy megtekinthetik a műsort is, ha befizetnek utólag.

- Valóban?

- Maga erre nem emlékszik? Mérey Judit megrázta a fejét.

- Nem emlékszem - mondta, - Nekem úgy rémlik, mintha teljesen egyedül lett volna. De várjon csak!

Persze hogy beszélgetett valakivel, méghozzá Vacsora előtt! - emlékezett hirtelen a fiatal nő. - Igen, most már egészen biztos vagyok benne.

- Valóban?

Mérey Judit a nyakát nyújtogatta, aztán a szeme megakadt egy alacsony, tüskés hajú pincéren.

- Látja azt a felszolgálót? - mutatta. - Ott annál a szélső asztalnál.

- Látom.

- Nos, azért emlékszem most ilyen világosan, mert az a pincér hozta nekünk a gulyást, és kis híján beleöntötte a tálat a később olyan szerencsétlenül járt honfitársa ölébe. Új abroszt hoztak, a maga honfitársa pedig méltatlankodott. Ekkor láttam mellette azt a...

Loch értetlenül nézett. Nem tudta elképzelni, hogy a fiatal nő miért hallgatott el olyan hirtelen.

- Nos, kit látott mellette? - próbálta, serkenteni.

Mérey Judit megrázta a fejét, mintha víz alól bukkant volna fel.

- Ő volt az - mormogta maga elé. - Hát persze, hogy ő volt az! Hogy eddig nem jöttem rá.

- Ki volt az?

- Hát az elhalt honfitársának az ismerőse. Az a férfi, aki itt váltott a helyszínen jegyet a gulyáspartira és együtt ültek.

- Miért lepődött meg ennyire?

Mérey Judit bizonytalanul nézett maga elé, aztán megszólalt:

- Azért lepődtem most meg, mert ezt a férfit láttam az utazási iroda előtt azon az estén, amikor visszatértünk és a rendőrségre vártunk. Majd féllökött, úgy sietett. Ezek szerint a mi autóbuszunkkal jött volna be a városba?

- Ezt magának kell tudnia, kisasszony!

- Nem esküdnék meg rá.

A táncosok elporzottak az asztaluk mellett. A lányok párnát ráztak a fejük felett, a fiúk meg kipirult arccal a csizmaszárt csapkodták nagy ugrások közepette. A zenekar minden erejét beleadta a tusba, az ablakok beleremegtek.

Miután csend lett, Loch egy rögtönzött személyleírást közölt.

- Így festett? - kérdezte.

Amaz a fejét rázta.

- Ennyire nem figyeltem meg - mondta: - Csak a szemére emlékszem. Mélyen ülő; égő szemek voltak.

Kurt Loch többet nem mert kérdezni, nehogy makacs érdeklődése feltűnjön a másiknak. Azt azonban észrevette, hogy közeledését a fiatal nő nem csupán udvariasságból fogadja. Mikor ajánlatát megtette, már tudta, hogy nem lesz elutasításban része. Mérey Judit mosolyogva bólintott.

- Nagyon szívesen megmutatok néhány nevezetességet a fővárosunkból - mondta. - A szabadnapomon mindig ráérek.

- Az mikor van?

- Például holnap.

Loch azon volt, hogy az arca minél több örömet sugározzon. Úgy hitte, remek alkalom adódik arra, hogy töviről hegyire kifagassa arról az esetről. Lehet, még többet is megtudhat.

- Egy dolgot azonban szeretnék kikötni - mondta. Széles mosolyt vetett a nőre, és megmutatta tökéletes fogsorát. Előre tudta a választ, de a helyzet azt kívánta, hogy ennek hangot adjon. - Semmi esetre sem akarom, hogy ingyen fáradjon. Külföldiek kalauzolásából él, így magam is honorálni akarom.

- Ez magától értetődik. - Loch nem hitt a fülének.

- Hogy mondta? - kérdezte! Mérey Judit megismételte szavait.

- Természetesen - nyögte Loch, és minden erejével azon volt, hogy leplezze zavartságát. - Az összeg, nem lesz probléma - tette hozzá, mert más hirtelen nem jutott eszébe.

- Megszabott tarifával dolgozom.

- Éspedig?

- Óránként tíz márka - közölte a fiatal nő olyan hangon, mintha egy vasúti menetjegy árát mondta volna meg. - Ne feledje, a kalauzolással járó költségek önt terhelik.

Loch arra gondolt, hogy felette is eljártak az évek, és erre itt az első figyelmeztetés.

- Ó, hogyne - éledezett. - Minden kiadást vállalok.

Megbeszélték, hogy másnap délelőtt tíz órakor találkoznak az Astoria Szálloda halljában. Innen indulnak útnak. Lochnak nem volt különösebb kívánsága, teljesen a másikra bízta délelőtti programját. Úgy számított, hogy kora délután és este, miután eleget tett bizonyos kötelességének, a fiatal nő társaságában marad. A kövér Hermanra gondolt, aki azzal kérkedett, hogy minden költségét fedezi. Kurt Loch kibámult az étterem ablakán. Szándékában állt gépkocsit bérelni, de aztán letett erről. Jobbnak találta, ha meghúzódva marad a háttérben, és nincs nyoma költségeknek. Ezenkívül minél kevesebb olyan nyomot akart hátrahagyni, amely tanúsíthatta ittlétét. Elnyomta cigarettáját, és kifizette a számlát. A pincér alacsony volt és rövid hajú, akár az a másik ott a gulyáspartin.

Loch ki akarta faggatni, hátha a pincér jobban emlékezik az égő szemű ismeretlenre, aki Franz Baum mellett ült. Egy pincér számára nem mindennapos eset a leves kiöntése. Bízott abban, hogy az emlékezni fog más körülményekre is. De hiába szólította meg a fiatal embert, az csak bámult, aztán fejével az idegenvezető nő felé integetett. A fizető lépett hozzájuk, mert beszélt németül. Loch elhárította a segítséget azzal, hogy már nem aktuális. Tudta, tovább már nem szabad senkitől sem érdeklődnie. Igen feltűnő lenne, ha mindenkit Franz Baum felől faggatna. Az autóbusz sofőrét sem kérdezte semmiről. Feltételezte, hogy elkotyogná érdeklődését az idegenvezető nőnek.

Loch vacsora alatt észrevette, hogy egy őszhajú, magas férfi villogtatja a vakuját. A műsor közben is szorgoskodott, a vendégeket fényképezte. Azonnal rájött, hogy a férfi profi, és ebből csinál üzletet. Vigyázott, nehogy maga is véletlenül rákerüljön valamelyik képre. Mindig úgy fordult, hogy arca takarva legyen. Később aztán érdeklődött az idegenvezető nőnél.

- Valakinek az alkalmazottja vagy pedig saját zsebére dolgozik a barátunk?

- Nem maszek.

- Ez mit jelent?

- Ó, maga ezt nem érti! Egy szövetkezet megbízásából sürgölődik itt. De vállal alkalmilag is néhány fényképet.

- Tehát nem önálló, hanem alkalmazott.

- Így van. Akarja, hogy készítsen valamilyen képet magáról? Loch úgy megrázta a fejét, mintha dróton rángatnák.

- Nem kérek képet - mondta.

- De megijedt!

- Ismeri jól a férfit?

Mérey Judit megvonta a vállát.

- Nemrég még a barátom volt, de útjaink elváltak - mondta egykedvűen.

Lochot meglepte a nyers őszinteség, de nem erre volt kíváncsi.

- Miért érdeklí, hogy mennyire ismerem? - folytatta a fiatal nő. - Pusztán férfiúi kíváncsiságát izgatja?

- Meg szeretném kérni egy kis szívességre. No, nem most! Majd alkalomadtán. Emiatt érdeklődtem, gondoltam protezsál engem.

- Nincs szükség protekcióra. Bertalan vállal privát munkát is. Vagy, ahogy mi hívjuk: maszekol is néha. Bármivel megbízhatja, pontosan teljesíti. Ha üzletet lát benne.

Loch elgondolkozva nézett maga elé. Mérey Judit ismét megszólalt:

- Vagy talán nem fényképezésre gondol, hanem valami másolásra vagy nagyításra? Talán valami fotómunka?

- Pontosán erről lenne szó. Fotómunkáról!

- Szóljak neki? Loch a fejét rázta.

- Most még semmi esetre se szóljon - mondta. - Még nem aktuális. Ha majd az lesz, előbb magának fogok szólni. Ha megengedi.

- Hisz nekem, Loch úr?

- De Mérey kisasszony! - méltatlankodott Loch. - Miért e váratlan kérdés?

A fiatal nő bizonytalan mozdulatot tett a kezével, és lány tekintetet vetett a férfira.

- Mintha kételkedést láttam volna az arcán - mondta halkán. Loch jól ismerte ezt a pillantást.

Nemegyszer része volt már benne.

Mindig megcsodálta ezt a női fegyverletételt a győztes előtt. Rendszerint ilyen pillantás kísérte a ruha megoldását, az első blúzgomb kipattintását.

- Nincs bennem kételkedés - szögezte le.

- Megnyugtató. Útjaink Bertalannal már rég elváltak.

Kurt Loch kijött az étteremből, és a portáshoz ment. Az után érdeklődött, hogy hol kaphat filmet a gépbe, ha netán kifogyna. A portás elmagyarázta, hol találja a legközelebbi szaküzletet, ahol fotócikket árúsítanak. A hallban a második cigarettájára gyújtott, mióta felkelt. A gyomorégése már teljesen megszűnt. Egy kényelmes fotelba telepedett, hogy elrendezze magában a Mérey Judit adta lehetőséget. Elve az volt, csak akkor keveredni kalandba, amikor a helyzet megkívánja.

Ez akkorra vonatkozott, amikor dolgozott. Szórakozásból soha nem kezdett ki futólag senkivel. Most hirtelen nem tudta, hogy a vonzó idegenvezető nőt hová is sorolja. Nem hitte, hogy többet megtudhat tőle, ugródeszkanak tartotta a fotóshoz. Ez viszont önmagában nem jelentette azt, hogy kikezddjen vele.

Loch úgy döntött, csak akkor él a felkínált lehetőséggel, ha a helyzet azt óhatatlanul indokolja. Majd eldől, hogy felhasználhatja-e Mérey Juditot saját céljaira. Ha igen, akkor bizalmas kapcsolatot alakít ki vele. Akarlatlanul elmosolyodott a tízmárkás óráberén. Vajon mit fog taksálni egy esetleges bizalmas kapcsolat?

Kurt Lochnak igen nagy szüksége volt Bertalan fényképezésre, illetve annak hathatós segítségére. Abból a feltevésből indult ki, hogy a kérdéses estén, amelyen Franz Baum mellett az ismeretlen égő szemű férfi is részt vett, Bertalan éppúgy fényképezgetett, ahogyan azt most is tette. A pillanatokat igyekezett elkapni és megörökíteni a vendégek szórakozásában. Jóllehet, Franz Braum is igyekezett elkerülni az esetleges későbbi felismerést a képen, és forgolódhatott, hogy az arca ne látszódjék, de

vajon ez az ismeretlen férfi mit tett? Ugyanúgy viselkedett, mint Baum? Nem valószínű! Franz Baum profi volt a hírszerzők között. Az a másik nem érhetett fel hozzá, nem lehetett dörzsölt, talán ezért rákerülhetett valamelyik képre, és felismerhető. Emiatt volt szüksége erre a Bertalan nevű fényképészre.

Loch tisztában volt azzal is, hogy nem ronthat ajtóstul a házba. A fényképész megközelítését úgy kell végrehajtani ahogyan a jó sebész kifinomult keze vezeti a szikét. Nem lehet túl átlátszó cselet sem bevetni, mint ahogy bonyolult mesét nem találhat ki. Egy a lényeg: minden különösebb gyanú nélkül értesse meg a fényképésszel, hogy szüksége van azokra a fényképekre, amelyek a kérdéses estén készültek a gulyáspartin és megmaradtak. Persze, a legjobb lenne az összes negatívról új képeket készíteni. Biztos több tekercest elfényképezett. Lehet, hogy a szövetkezet az esetleges utánrendelések miatt bizonyos ideig megőrzi a negatívokat.

Pontban tíz órakor megérkezett Mérey Judit. Magas sarkú cipőt, divatos könnyű nadrágot viselt elegáns és mélyen kivágott blúzzal. A válláról táska csüngött alá. Igen modern szabású kabát volt hanyagul ráterítve, és ez elárulta, hogy a szálloda előtt lépett ki a taxiból. Lerítt róla, hogy nem éppen városnéző sétára készült fel.

Loch csak állt a hallban, és hirtelen nagyon ütődöttnek érezte magát. A turistaszereppel most telítődött. A nyakában lógó Nikont súlyosnak érezte. Azt azonban kénytelen volt elismerni, hogy a látvány nem hétköznapi. A legjobban csomagolt áruk egyike tartott feléje, hogy jó áron eladja magát.

- Jó reggelt, uram! - szolt a fiatal nő.
- Csókolom a kezét, Mérey kisasszony!
- A várba megyünk.
- Hívassak taxit?
- Igen, az jó lesz.

Loch intett a portásnak, aztán megigazította blézerét, amit a fényképezőgép szíja elhúzott. Leakasztotta nyakából a Nikont. Most már sokkal jobban érezte magát. Egy szóval sem említette, hogy már járt a Várban, sőt feketézett a Hilton Szálloda teraszán, a Margaréta eszpresszóban. Hallgatott, és kíváncsi volt, hogy mit kap majd óránként tíz márkáért.

Délig tartott a Vár-látogatás. Tetemes időt áldoztak a Mátyás-templomra. Loch egy csomó felvételt készített. Lefelé jövet a hegyről, a taxiban kénytelen volt magában elismerni, hogy a nő kiválóan érti a dolgát. Legalábbis ami a Várat illeti. Minden adatot, történelmi eseményt pontosan felsorolt, érdekes anekdotákkal és legendákkal érzékeltette a kor hangulatát.

Mielőtt elváltak, megbeszéltek, hogy késő este találkoznak, és felkeresik a Maxim Varietét. Loch felírta a nő laccímét, hogy este kilencre érte menjen taxival.

Kurt Loch ebéd után felkerekedett. Térképpel indult útnak és természetesen elmaradhatatlan masinájával. Villamossal ment át Budára, és a Mártírok útján szállt le. Rövid keresgélés után rátalált a kérdéses cukrászdára, amely a találkahelyet jelentette. Ezzel átellenben, az úttest másik oldalán ott volt a jelzett telefonfülke is. Előbb a cukrászdát szemrevételezte. Az ablakhoz ült, és egy kávét rendelt. A helyiség nem volt nagy, a másfél tucat asztal a hozzávaló székekkel együtt szinte teljesen betöltötte. Csupán egyetlen bejárat volt, és ez nem nyerte meg tetszését. Legalább két bejáratra számított, mivel találkahelyről volt szó. A mosdót is megnézte. Az ott lévő keskeny ablak, amelyen egy ember is kifért volna, a ház udvarára nyílt és vasráccsal volt védve. Visszament a helyiségbe, és fizetett. Úgy érezte csalódott Franz Baumban, amiért ezt a találkahelyet választotta az informátorával történő beszélgetésre. Nemcsak azért tartotta alkalmatlannak egy találkahelyre, mert egyetlen bejárata, illetve kijárata volt, hanem mert túl szűknek bizonyult. Az asztalok közel voltak egymáshoz, ha csak félig telt meg a helyiség, már nem lehetett zavartalanul beszélgetni.

Loch majd egy órát tekergett a környéken. A cukrászdához közel két mellékutcát is talált. Mindkettőn végigment, kíváncsi volt, hová jut ki. Elképzelte azt is, ha netán gyors távozásra kényszerülne a cukrászdából, vajon melyik mellékutcán nyerhetne egérutat. Beidegzett szokása volt, ha tehetne, soha nem fordult meg idegen helyen előzetes terepszemle nélkül. Ezt saját biztonságának az érdekében

cselekedte. Már nem egy alkalommal hasonló elővigyázatossága mentette meg kellemetlen helyzetektől. Még arra is volt gondja, hogy a cukrászdával átellenben lévő telefonkészüléket kipróbálja és meggyőződjön üzembékes állapotáról. A kérdéses számot azonban még nem hívta, mert az idő korai volt. Két telefonszámot is megadtak. A második a tartalék volt. Ezt csak akkor hívhatta, ha az első netán nem csengett ki. A számokhoz különböző időpontok tartoztak. Az elsőt csak kora délután és este, a másodikat pedig délelőtt lehetett tárcsázni. Úgy látszott, hogy ezt már Franz Baum kiválóan megszervezte.

Loch azonban még nem volt biztos abban, hogy a telefonvonal él és kapcsolatot teremthet számára Baum ügynökéhez. Ez csak késő délelőtt dőlt el, amikor egy nyilvános fülkéből felhívta a jelzett számot.

Érdes férfihang szólalt meg:

- Halló!

Loch udvariasan köszönt, és rákapcsolt a mesére:

- Klotildtól hoztam üzenetet.

- Matildtól vártuk - jött a válasz.

- Sajnos, beteg.

- Mikor kapjuk meg az üzenetet?

Loch ebből tudta, hogy most már beszélhet, persze csak a legszükségesebbeket.

- Este nyolckor a szokott helyen - mondta.

- Budán tehát.

- Igen.

- Hívjon fel onnan nyolc előtt tíz perccel.

Loch nem tudta, erre miért van szükség, de azt mondta:

- Úgy lesz.

- Nem felejtí el?

- Nem. Nyolc előtt tíz perccel ismét telefonálok a szokott helyről - célzott a telefonfülkére a cukrászdával szemben.

Kurt Loch tudta, hogy a felismerés a legegyszerűbb lesz. Annak idején még ezt is Baum dolgozta ki, rendkívüli kapcsolatfelvétel esetére. Neki a Stern című képeslapot kellett olvasgatnia, míg Baum embere feltűnő Marlboro reklámtáskával érkezik. A közbiztonság természetesen erre az alkalomra is elő volt írva, hogy egymást igazolják.

Loch a beszélgetést követően valamelyest megnyugodott. A telefonvonal élt, az elsődleges kapcsolatfelvétel tehát sikerült. Az ügynök számára pontosan kidolgozott kérdései voltak. Elsőnek az információ elmaradását akarta tisztázni, míg végőnek hagyta Franz Baum személyét. Kíváncsi volt, mit tud az ügynök Baumról, annak haláláról. Lehet, hogy semmit, mert nem is találkoztak. Mindent összevetve úgy gondolta, hogy találkozásuk alig tíz perc alatt lebonyolódik. Ezt követően még négy teljes napja marad, hogy kicsomagolja Mérey Juditot divatos nadrágjából. Persze, csak miután megvette szőröstül-bőröstül.

Loch nem akart a feladat végrehajtása után nyomban elutazni Budapestről. Egy hétre foglalta le szobáját, repülőjegyét is ennek megfelelően intézte. Gyors távozása könnyen feltűnést kelthetett volna, és nem akart maga mögött emiatt olyan hidat felégetni, amelyet még valamikor felhasználhat.

Este hűvös szél kerekedett, az eső lába a levegőben lógott.

Kurt Loch sötétkék ballont vett fel hasonló anyagból készült kalappal. Másfél órával előbb indult el a szállodából. Úgy számított, hogy az este folyamán még visszatér, lefürdik és átöltözik, majd csak azután megy Mérey Judit lakásához.

A Mártírok útja derekán nem szállt le a villamosról, ahogy délután tette. Ülve maradt a helyén, és kibámult az ablakon. A cukrászdát alaposan megnézte, de semmi gyanúsat nem tapasztalt. Egyetlen gépkocsi sem állt a járdaszélnél, senki sem várakozott az üzlet közelében. A legközelebbi megállóhelyen leszállt, villamosra ült és ismét elkocsikázott a cukrászda előtt.

Pont időben ért a cukrászdához. Hóna alatt ott lapult a Stern összehajtva. A bőröndjében volt egy régi példány, de ezt a frisset a szálloda portáján vette. Megállt a járda szélén, és körbenézett. Várt egy

pillanatot, és indult át az útesten a telefonfülkéhez. A megbeszélés szerint tíz perccel nyolc előtt innen kell hívnia a kérdéses számot. Az órája pontosan ezt az időt mutatta.

Ismét a rekedt férfihang vette fel a kagylót.

- Rendben van. Menjen a megbeszélés helyre, perceken belül ott leszek.

Kattant a készülék, letették a kagylót.

Loch kilökte a fülke ajtaját, s mikor az útestre lépett, futó pillantást vetett oldalra. A szeme sarkából látta, hogy alig ötven méterre egy gépkocsi elválik a járdaszegélytől, és sötét lámpával megindul feléje.

Az utcai világítás gyér volt.

Loch észbe kapott. A kocsi sötét lámpája beindította veszélyt jelző ösztönét. Ugyanezt a pillanatot élte át évekkal előbb egy éjjel Marseille-ben. Ott egy Mustanggal akarták a betonba préselni. Húsz méterről startoltak rá, de idejében felfigyelt a kipörgő kerekre, a vijjogó gumikra, és sikerült félreugrania.

A sötét gépkocsi, mintha csak célba vette volna, egyenesen felé tartott.

Loch nagy ugrásokkal próbálta elérni a szemben levő járdát, de a szemét nem vette le a vészesen közeledő kocsiról. Egy pillanatig sem félt, inkább a bosszúság kerítette hatalmába. Tudta, hogy ebben a küzdelemben győzni fog. Ott Marseille-ben okosabban vadásztak rá, a kocsi lámpáját teljes fényerőre kapcsolták, hogy elvakítsa. Ez itten spórolósabb volt és tapasztalatlanabb.

A pörölyként lecsapni készülő gépkocsi szinte keresztbe fordult már az útesten. Bögő motorral, vijjogó gumikkal módosította irányát, és emiatt vesztett sebességéből.

Loch már a sarkánál érezte a lökhárítót, amikor elrúgta magát a földtől, és a levegőbe emelkedett. Érezte, hogy úszik előre és a járda vészesen közeleg. Tudta, hogyan kell esnie a betonra. Néhányszor meghemperedett, majd felpattant és a falhoz rohant, egy üzlet mélyedéséhez. Irtózatossá csattanást, üvegcsörömpölést hallott.

Az öt üldöző kocsi belerohant egy kirakatba.

A vezetőülésből sötét alak ugrott ki, és futásnak eredt. Egy pillanat alatt eltűnt. Az útesten gépkocsik fékeztek, néhány járókelő futva érkezett. Két ember faggatni kezdte.

- Nem történt baja?

- Biztos magát akarta elütni, láttuk!

Loch egy szót sem értett az egészből. Azt azonban sejtette, hogy a szemtanúk a látottak alapján jól következtetnek. Tudják tehát, hogy a bőrre ment ez a játék és ez a kaszkadőrmutatvány nem volt a véletlen szerencse műve. Gyorsan el kellett tűnnie, ha nem akart nagyobb kellemetlenségbe keveredni. Egy porcikája sem kívánta, hogy a hatóság érdeklődési körébe kerüljön, főként úgy nem, mint kiszemelt áldozata ennek a balesetnek. Mert biztos, hogy ezt az okot is kutatták volna: ők sem nyeretlen kétévesek, bennük is felmerült volna, vajon miért akarták őt elütni.

Loch hirtelen eltolta magától a segítő kezeket.

- Nein, nein - mondta akaratlanul, és sebes léptekkel megindult a legközelebbi mellékutca felé. Néhányan még kiabáltak valamit. Ahogy a sarkon befordult, teljes erejével futni kezdett. A kalapját a kezébe fogta, nehogy elhagyja. Az volt a célja, hogy minél rövidebb idő alatt megfelelő távolságra kerüljön a helyszíntől. Előfordulhat, hogy a kitérő rendőrök a keresésére indulnak a környéken, s ha ballag, könnyen utolérhetik.

Amikor megállt, hogy kifújja magát, az orrát vízszag csapta meg. A következő utcánál aztán megpillantotta a sötéten hömpölygő Dunát. Most már csak az volt hátra, hogy a legközelebbi hidat megtalálja. Útközben megállt egy telefonfülkénél, és a kérdéses számot tárcsázta.

Az érdes férfihang jelentkezett.

Loch letette a kagylót anélkül, hogy beleszólt volna. Pedig épp elég mondanivalója volt. Kisvártatva ahhoz a hídhöz ért, amelyiken át a Várba mentek. Homlokát és egyik tenyerét fájlalta. Mindkét helyen kissé lejött a bőr, zúzódást érzett.

A Belvárosban járt, amikor hirtelen megtorpant. Nem volt nála a Stern. Tudta, hol hagyta el. Ott csúszott ki a hóna alól az útest közepén, amikor menekülni kezdett a gépkocsi elől. Átkozta feledékenységét, hogy ott a járdán nem jutott az eszébe. Akkor még nem lett volna késő megkeresni az útesten.

Tisztában volt azzal, hogy nyomot hagyott hátra: a képes folyóiratot reggel vásárolta az Astoria

portáján. Azt nem tudta felmérni, hogy vajon a friss Sternből hányat adtak el a fővárosban és ebből mennyi jut a szállodáknak. Ebből következtethetett volna az esélyekre. Vajon mennyi a valószínűsége annak, hogy a Stern útján rátaláljanak. Mert abban egy percig sem reménykedett, hogy az illetékes szervek figyelmét majd elkerüli a balesetet okozó gépkocsivezetőnek a szándéka. Ellenkezőleg, lázasan kutatni fogják ennek az ámokfutásnak az okát.

Loch arra is esküdni mert volna, hogy a gépkocsi lopott volt. Az ilyen esetekben, hacsak nem komplett örültről volt szó, még az elnyútt krimifilmekben is lopott gépkocsikat használtak. Aztán ráadásnak itt volt a szemtanúk beszámolója. Ezekből messzemenő következtetésekhez jutnak az illetékesek. Persze minden attól függött, hogy maga az esemény mennyire kerül előtérbe. Még odakint is szenzáció, ha egy lopott gépkocsival egy főútvonalon lévő kirakatban kötnek ki. Feltételezte, hogy hivatalos körökben nagy port ver fel a baleset, főként akkor, ha a vezető szándéka valakinek az elütése volt. Még gyanúsabb, ha ez a gyalogos felszívódik a helyszínről, és egy kis különbséggel éppúgy kereket old, mint maga a gépkocsitolvaj.

Loch nem tudott napirendre térni a helyszínen visszahagyott képes folyóirattal. Felmerült benne egy mentőötlet. Arra gondolt: mi lenne, ha a portán vásárolna még egy Sternt, és elkotyogná, hogy a reggel vett példányt Budán véletlenül kiejtette a villamosból. Így azt elismerné később, hogy a baleset helyszínén hagyott újság ugyan az övé, de neki nincs köze a történetekhez. Kisvártatva az egész ötletet elvetette. Ugyanis nem gondolt a szemtanúkra, akik bármikor felismernék. Kiderült volna, hogy hazudott, a folyóiratot nem a villamosból ejtette ki. Minden baj okát a szemtanúknak látta. Ha azok nincsenek, most nem fáj a feje, amiért nyomot hagyott. Nincs az a vizsgálat, amely kétséget kizáróan megállapítaná, hogy a gépkocsitolvaj miért vágott át a másik oldalra és futott bele szinte fékezés nélkül a kirakatba, amikor semmi műszaki hiba nem állt fenn. Legfeljebb olyan feltételezések szülnének: ittasság, gyakorlatlan vezetés és hasonlók. Igaz, ebben az esetben semmi jelentősége nem lenne az úttesten elvesztett folyóiratnak. Most viszont azért került előtérbe, mert a szemtanúk láthatták, hogy a gépkocsi elől menekülő veszítette el.

Loch aggodalmát tetézte, hogy a helyszínen ráadásul elszólta magát, amikor a járókelők segítségét elhárította. Meghallották, hogy németül beszélt. Ezenkívül a ruházata is elárulta a külföldit. Ez önmagában nem lett volna nagy baj, csak hát ilyen mozaikokból áll össze egy olyan kép, amely az illetékeseknek utat mutat. Tudta, most az a legfontosabb: milyen és mennyire elfogadható magyarázattal szolgálhat, ha a közeljövőben a balesetre vonatkozó kérdéseket szegeznek neki.

Mikorra a szállodába ért, már tudta, mit fog tenni. Elsőnek a főportást nézte ki. Mikor átvette a szobakulcsot, azt mondta:

- Képzelse, hogy jártam! Ma este valahol Budán egy autó kis híján elütött

A főportásnak már csak hivatalból is megnyúlt a képe. Olyan arcot vágott, mintha az anyját temetnék.

- Ne mondja, Loch úr! - sápítozott. - Micsoda szerencse, hogy nem esett baja.

Kurt Loch nagyjából ecsetelte a történeteket. Persze kihagyta, hogy mi dolga volt egyáltalán Budán, a telefonálás tényét, valamint hirtelen eltűnését a helyszínről.

- Abban biztos vagyok, hogy szándékosan akartak elütni - fejezte be szavait.

Ekkor már az ajtót nyitogató portás is ott tátotta a száját. – Az lehetetlen - vélekedett a főportás. -

Bármennyire is annak tűnik, de a kocsi az a pasas pontosan megcélzott, amikor az úton voltam. A kormányt is utánam fordította. A főportás kissé előrehajolt, az orrlyuka kitágult.

- Biztos ebben, Loch úr? - hitetlenkedett, aztán finoman beleszimatolt a levegőbe.

- Esküszöm.

- De miért akarták volna elütni?

Kurt Loch megvonta a vállát, és széttárta a kezét.

- Ezt ne tőlem kérdezze - mondta.

A főportás egyenes helyzetbe hozta magát, és abbahagyta a szimatolást. A gyanú jele eltűnt az arcáról, helyét bizonytalanság foglalta el.

- Ilyet még nem hallottam - jelentette ki ünnepélyesen.

Kurt Loch még néhány közömbös szót ejtett, és indult a szobájába. Kevés ideje maradt magára, ha

pontos akart lenni, a randevún. Lefürdött, és megpróbálta eltüntetni homlokáról a horzsolást. Nem nagyon akart sikerülni. Kevés púdert tett rá, hogy ne legyen olyan feltűnő. Sötét öltönyt vett fel, majd megnézte a szobájában az általa készített rejtett csapdákat. Minden jel a helyén volt, tehát senki sem kutatott, holmijai között. Felhívta a portát, és taxit kért. Mikor végiment a hallon, szeme sarkából látta, hogy a személyzet összeség a háta mögött. Tudta, hogy a vele megesett dolgot a főportás már elmondta a többieknek.

Mérey Judit nem lakott messze a belvárostól. A néhány perces utat követően a taxi máris megállt egy régi, többemeletes bérház előtt. A fiatal nő azonnal felbukkant, mintha már régen a kapualjban lesett volna a kocsira. Fekete perelinen volt, hosszú estélyi ruhája a földet érte.

Loch nagyot nyelt, mikor meglátta. A ruha esküvői hangulatot árasztott és a fél járdát tisztára seperte. Köszöntötték egymást, majd a nő behuppant a kocsiba. Enyhe porszag csapódott fel nyomában.

- Maxim Varieté - adta meg az utasítást a sofőrnek. Mérey Judit szeme megakadt a zúzódáson.
- Mi történt? - kíváncsiskodott.
- Elcsúsztam a fürdőszobában.
- Szerencse, hogy nem ájult el. Álldogálhattam volna estélyiben a kapu előtt.

Loch alaposan megnézte az estélyit. Úgy vélte, deréktól lefelé annyi anyagot gyúrtek egymásra, hogy abból egy tornászcsapat dressze kitelt volna.

- Tetszik? - kérdezte a fiatal nő. Csinos arcán alig volt festék. Ajkát azonban egy picivel szélesebbre festette, hogy érzékibbnek tűnjön.

- Miért nem mondta, hogy estélyi ruhában jön?
- Akkor mi lett volna?

Loch elhúzta a száját.

- Akkor szmokingot veszek - mondta. Nem is hozott magával, de jólesett hangoztatnia. - így viszont csak egy kihunyó csillag leszek egy ragyogóan világító égitest mellett.
- Ha ezt azért mondta, hogy csökkentsek a tarifámon, tévedett.
- Nem akartam befolyásolni anyagi elképzeléseit.

Mérey Judit a Maxim Varietében, a takarítónők legnagyobb örömére, végigseperte ruhájával a táncterembe vezető lépcsőt. A parkett szélén kaptak asztalt, szemben a színpaddal. Pezsgőt rendeltek. Alighogy kihozták, Loch valami röviditalt kívánt. Whiskyre gondolt. Felálltak az asztaltól, és a bárpuhánál foglaltak helyet. Mérey Judit bemelegítőnek, ahogy nevezte, Martinit kért. Közben az italok készültek, Loch arra kérte, hogy holnap hívja fel Bertalan fényképészt. Közölje, hogy fotóügyben akar vele találkozni és üzletet ajánlani.

Mérey Judit felhúzódkodott a bárszékre, elhelyezkedett, és egy mozdulattal egymásra rakta a lábait úgy, hogy hosszú, formás combja szinte teljesen kibukott a ruhából, és látni lehetett piciny nadrágja csipkés szélét. A közeli asztalnál helyet foglaló két férfinak megnyúlt a nyaka.

Loch csak most vette, észre, hogy a ruha derékig felhasított.

- Legyünk csak túl az első mellbe vágáson - mondta a fiatal nő, és jelentős pillantást vétett az eléjük tett italra. - Aztán majd felhívom Bertalant

- Nem most gondoltam, majd holnap.
- Most kell, melegében. Ilyenkor otthon van. Ha megindul, lehet, csak éjfélkor kerül elő.
- Hálás lennék.

Mérey Judit megemelte a poharát:

- Csiríó! - mondta.
- Prosit.

Mérey Judit egy hajtásra leöntötte torkán az italt, aztán kinyitotta retiküljét, és hosszú, vékony cigarettát dugott a szájába. Mikorra Loch észbe kapott és elővette az öngyújtóját, amaz már hosszan maga elé fújta első szippantásának füstjét.

Loch intett a mixernőnek még egy Martiniért.

- Nem is tudtam, hogy dohányzik - jegyezte meg.
- Ritkán gyújtok rá.

Loch előbb megkóstolta italát, aztán lehajtotta. A mixernő máris újabb pohár whiskyt tett elé. Időközben a két bámézkodó férfi visszahúzta a nyakát, de szemük sűrűn villant a fesztelenül ülő fiatal nő felé.

Mérey Judit hosszan nézett a férfi arcába. A tekintete sokat sejtető, de egyben magabiztos volt. Lochnak ez nem jelentett újdonságot. Akkor néznek így a nők, ha úgy vélik, a másikat immár megkaparintották.

- Tudja, Mérey kisasszony, hogy veszedelmes pillantása van?
- Eladtam.
- Ugyan kinek?
- Magának, Loch úr! Hiszen óránként tíz márkát kapok, így a pillantásom az öné.
- Magánál minden eladó?

Mérey Judit mélyet szippantott hosszú cigarettájából, és lassan kifújta a füstöt. Úgy tett, mintha most csak ez kötné le minden figyelmét.

- Nálam minden eladó - mondta halkán és sokat sejtetően. Loch is rágyújtott.

- Nem szeretem az anyagiasság embereket - szögezte le. - Van egy jó ismerősöm, ha rajta múlna, még a levegőt is pénzért mérné.

- Ő biztos mást ad el.
- Még a lelkeket is.
- Én csak a testemet adom el.

Loch szélesen mosolygott, és vigyázott, nehogy fanyarnak tűnjön.

- Kedves Mérey kisasszony ...

- Szólitson Juditnak. Loch örömmel bólintott.

- Hát akkor, kedves Judit, ne sértődjön meg, de kénytelen lesz tudomásul venni, hogy bizonyos dolgokból dömping van a piacon.

Mérey Judit széles mozdulattal a hamutartóba nyomta félig elszívott cigarettáját. Amikor megszólalt, a hangja olyan nyugodt és kimért volt, mintha betanult szöveget mondana:

- Azt hittem, képes a lényegest elválasztani a lényegtelenről - kezdte. - Tehát tud különbséget tenni. A piacon mindig is csak tucatárukból volt dömping. Ezt nem szabad összetéveszteni a hiányzó, a keresett dolgokkal, a különleges minőséggel. Lám, mégis ezt teszi. És miért? Nem rosszindulatból, hanem mert nem képes különbséget tenni.

- Mármint én? - kérdezte Loch.

- Itt van például a kérése Bertalannal kapcsolatban - folytatta a fiatal nő. - Macerál a protezsálásért, és hangoztatja, mennyire hálás lesz. Biztos vagyok benne, hogy nem valami kis szimpla dolog miatt akar a fényképpel beszélni. Jó, ez nem tartozik rám. Mert ha egy szimpla kis dolog lenne, már régen felkereste volna a protezsálásom nélkül is. Hogy aztán most mennyire lesz nekem hálás, azt eldönteni a maga dolga. Viszont, ha ezt keveslem, nyomban anyagiasságnak bélyegez. Tehát csak a saját árait tartja szem előtt. Nos, belátja, így nem lehet üzletet kötni. Túl egyoldalú lenne.

Kurt Loch egy hajtásra kiürítette poharát, és intett a mixernőnek, hogy nem kér többet.

- Mennyi a taksája a közvetítésnek? - kérdezte.

- Caklipakli minden benne lesz, akár tetszik, akár nem, vagy elveszi, vagy meghagyja - sorolta egy szuszra a fiatal nő. - Felfogható?

- És ha csak a közvetítésre van szükségem?

Mérey Judit csábos mosolyt vetett feléje, megcserélte keresztbe rakott lábait. A két férfinak a közeli asztalnál ismét megnyúlt a nyaka, meredten bámultak.

- Árukapcsolás - bűgta. - Ha az üzleti életben forgolódik, már kellett erről hallania. Két dolognak egy az ára, és nem kötelező igénybe venni mindkettőt.

- Ennyire makacs, ha kiveti a hálóját?

Mérey Judit csodálkozott. Szép szeme volt, és az ajka is szétnyílt kisé.

- Maga téved! - mondta határozottan. - Nem vettem ki semmilyen hálót. Egy tételben kívánok eladni több dolgot, és ettől nem tágitok. A maga baja aztán, ha abból az egyiket eldobja.

Loch cigarettára gyújtott, aztán belenézett a csodálkozó szemekbe.

- Rendben van, áll az alku - szögezte le.

A lokál előterében volt egy nyilvános telefon. Mérey Judit ismét letakarította a lépcsőt hosszú ruhájával, és feltárcsázta a fényképész lakását. Bertalan otthon volt, így néhány szóval közölte a lényegét.

Kurt Loch kissé távolabb állt, és cigarettáját szívta. A beszélgetés rövid volt, és indultak vissza az asztalukhoz. Az üveg pezsgő várta őket és a műsor, amely máris elkezdődött.

- Minden rendben lesz - mondta a fiatal nő. - Holnap vár a lakásán minket,ottnyugodtan tárgyalhatunk. Jóval előbb odamegyünk, hogy mindenre legyen időnk.

Loch nem tudta, mire kell még időt szakítani, de nem szólt semmit. Belekóstolt a pezsgőjébe, aztán letette a poharat, mert szétnyílt a kör alakú színpad függőnye. Hirtelen eszébe jutott egy fontos körülmény.

- Ez a Bertalan beszél németül? - kérdezte.

- Konyhanyelven.

Loch egy pillanatig elgondolkozott, és azt mondta:

- A pontosságnak, nagy jelentősége van. Szeretném, ha végig ott lenne és segítene.

- Megtisztelő a bizalma.

- Kénytelen vagyok.

- Nélkülem nem is mennének a dolgok.

Lochnak elsiklott a válasz a füle mellett, így aztán nem is sejtette, hová fejlődnek majd a dolgok. Figyelmét egy lengén öltözött pókhálóharisnyás nő kötötte le, aki a függöny előtt körbehordozott egy táblát, amelyen az első szám művészenek a neve szerepelt. A nő sápadt viaszábuként mozgott, semmi alakja nem volt, még a mosolyt is imitálta.

Kurt Loch ezután már nem volt kíváncsi a műsorra. Az volt a véleménye, hogy egy ilyen nyitással a legjobb éjszakai mulatót is a tönk szélére lehet juttatni.

Felgyúltak a reflektorok.

Mérey Judit mocorgott egy keveset, aztán kezét a férfi térdére tette. Loch érezte a perzselő forróságot, amelyet a másik szinte sugárzott, de a figyelmét a következő pillanatban a fűgén mozgó ujjak kötötték le, ezek máris útnak indultak. Tétova tekintetét a fiatal nőre függesztette. Jól látta, amint az bátorító mosolyt küld feléje.

Loch most már tudta, amit eddig csak sejtett, hogy profi kezekbe került.

5

A fényképész-szövetkezet laboratóriuma és telepe Angyalföldön volt. A keskeny telket a két hosszú, földszintes épület uralta, közöttük az udvar keskeny folyosónak tűnt. Az utca felől magas fal védte. Korábban bórraktárként szolgált, akkor építették a falat magasra, abból a megfontolásból, hogy így védettebb lesz a közvagyon. A bórraktárt aztán megszüntették, a fal pedig maradt. Itt hívták elő a szövetkezet műterméiből beérkezett filmeket és nagyították a felvételeket. A fényképészek, ha külső munkán dolgoztak, egyenesen ide hozták a negatívokat, ritkábban a műterembe, ahová tartoztak.

Bertalan szinte naponta megfordult a telepen, hozta a filmeket, és vitte az elkészített képeket. A laborban dolgozók örültek, hogy a fényképészek bejártak hozzájuk a sürgős munkákért, mert ilyenkor leesett egy kis borraivaló. Az is előfordult, hogy a fényképészek besegítettek, rendszerint a sürgős esküvői képek elkészítésekor. Bár ezt tiltotta a szabályzat, senki sem tartotta be. Titokban maszekoltak is, ezeket a munkákat a laborban "dohányos" jelzővel illették. Ez természetes következménye volt a szövetkezet alkalmazásában álló fényképészek magánmunkáinak. Előfordult, hogy még este tíz órakor is dolgoztak: előhívtak, nagyítottak, szárítottak. Olyan hírek is keringtek, hogy a fél város fényképész-kisiparosai ide hordják filmjeiket előhívatni és a képeket nagyíttatni.

A magas téglafal vasajtója még napközben is állandóan csukva volt. A csengő évek óta nem

működött. Nehezebb volt ide bemenni, mint egy laktanyába. Ha valaki bejutni szándékozott, előbb öklével odaszózott az ajtó lapjára. A fülbántó döngésre rendszerint előjött az éppen műszakos portás; a környéken lakók ismerték a portásokat. Tudták például, ha az öreg Petrás került éjszakai szolgálatba, akkor a telephely bejárata tulajdonképpen áttevődött a sarki italboltba, kezdve kora estétől tizenegy óráig. Ekkor zárt az italbolt, és Petrás visszavonult a magas kőfal mögé, hogy reggel a nyitáskor elsőnek előrohanjon.

Ezen az estén is így történt. Az öreg Petrás késésben volt, és csak nyolc óra tájt jelent meg az italboltban, hóna alatt az elmaradhatatlan könnyű horgászszerkezéssel. A törzsvendégek tudták, hogy a szék soha nem volt még vízparton, nem látott halat és a rajta ülő még nem tartott kezében pecabotot. Korsót és poharat viszont annál többet. Azt is beszélték, hogy a szék hozza az öreget, és nem fordítva. De ez csak a látszat volt.

Mikor az öreg felbukkant, a csapos elkiáltotta magát, akár a strázsa a tábornok láttán:

- Mi az, Józsi bácsi? Már azt hittük, valami baja történt.
- Pofa be! Dohányos meló akadt.
- Akkor ma korsóval iszik.

- Csak hát maradnom kellett, mert, ha nem vagyok ott, elviszik a telepet. Most, hogy elmentek, kulcsra zártam mindent - magyarázta az öreg, és a pulthoz ment. - Add a maflát, ne tátsd a szád!

A csapos máris nyújtotta a félliteres korsót, fele borral és ugyanannyi szódával. Ez volt a mafla! Az öreg mindig apróval fizetett. Tíz-, húszfilléresek számolt le a pénztárnál. A forintos érme ritka volt, de olykor az is akadt. Mindenki előtt rejtély maradt, honnan szerezte naprakészen a sok aprót. Ha kérdezték, tréfásan felelt: isten adta, vettem. A rosszmájúak azt híresztelték: úgy koldulja össze a Keletinél, mivel a Verseny utcában lakott, a pályaudvar közelében. Akik egy kicsit jobban ismerték, erre csak legyintettek. Tudták, a múltban az öreg családja a legnagyobb ládagyár tulajdonosa volt. Telepük a Lipótvárostól Angyalföldig nyúlt. Büszkébbnek tartották annál, semhogy kolduljon. Még a kitelepítés sem törte meg, amikor távozni kellett a fővárosból, mert osztályidegennek bélyegezték.

Petrás korsóval a kezében szokott helyére kormányozta magát, a helyiség belsejében lévő utolsó állópulthoz. A fal mellé helyezte a kinyitott horgászszerkezetet, és rákucorodott, így aztán elüldögélt órákon át itálával a kezében, mintha szobrásznak ülne modellt.

Középtermetű, túlon túl sovány férfi volt, közel a hetvenhez. A bőr úgy tapadt arccsontjára, mintha ráfeszítették volna. Borvirágos hegyes orra pedig előremeredt, akár az átizzott piszkavas. Élénk szeme mindent figyelemmel kísért, a hallása vetekedett egy vezérelefántéval.

A szomszéd házfelügyelő lépett hozzá egy üveg sörrel a kezében.

- Láttam, milyen forgalom volt maguknál - mondta.
- Volt, volt, abból élünk, a forgalomból.

- Lassan már három műszakban fognak dolgozni, annyira megy az üzlet. Úgy látszik, mindenki fényképezgeti magát.

- Dohányos munka volt!
- Aztán mennyi esett le?
- Csurrant, cseppent - ingatta a fejét az öreg.
- Mégis mennyi? - makacskodott a házfelügyelő.

Petrás beleivott a fröccsébe, megtörölte kezeféjével a száját, és odaszólt a csaposnak:

- Hallottad, Pista, hogy mennyire érdekli Zoli urat a dohányom? Amaz nyerítve nevetett.

- Csak vigyázzon a szövegeléssel - mondta. - Bejár a tanács adóügyi osztályára. Elintézi, hogy megadóztassák még a borralóját is.

Petrás szomorúan nézett a házfelügyelőre.

- Látja, Zoli úr, hogy milyen csúnya vélemény alakult ki magáról - mondta. - Most mondja meg, érdemes ide bejárni? Ilyen emberek közé, mint ez a Pista!

A házfelügyelő alaposan meghúzta az üveget, és a csapos felé fordult.

- Vigéééc! - rikkantotta. Petrás a fejét csóválta.
- Ahányszor csak látom, mindig üvegből iszik - állapította meg korholóan.

- A kemény gyerekek mind üvegből isznak.
- Akkor maga kemény gyerek? Amaz kidüllesztette a mellét.
- Láthatja, ha egyszer üvegből iszok - mondta.
- Tetőtől talpig kemény?
- Úgy ahogy mondja, Józsi bácsi. Néhányan kuncogtak körülöttük.
- Zoli úr, mikor jött fel Pestre? - kérdezte váratlanul az öreg.
- Hajaj - legyintett a házfelügyelő. - Van annak már tizenöt éve.
- Megtanulhatott volna nyilvános helyen pohárból inni.

A kuncogásból nevetés támadt. A házfelügyelő durcásan megrántotta a vállát.

- Nem ezen múlik a szocializmus sikere - mondta. - A pénzem sem lesz több, ha pohárból iszom a sört. Maga vajon miért kuporog állandóan ezen a játék széken?

- Na, miért?
- Én kérdeztem. De megmondhatom, ha akarja.
- Nyugodtan mondja csak meg.
- Azért kuporog, mert jólesik. Nos, nekem meg jólesik üvegből inni a sört.

Petrás a fejét csóválta.

- Éppenséggel nem azért ücsörgök, mert annyira jólesik - mondta.
- Akkor miért nem áll?

- Mert öreg vagyok, Zoli úr! A lábam nem bírja az állást. Ezért cipelem ezt a nyavalyás széket. Manapság ilyen állópultokat terveznek, nehogy a dolgozók pihenjenek közben. Hiába, kiveszett a tisztességes vendéglátás, az asztal, a tiszta, kockás abrosz.

Ez olaj volt a tűzre. Mindenkinek volt ezzel kapcsolatban véleménye. Nem győzték dicsérni a régi időket, amikor a tulajdonos személyesen köszöntötte a betérőket.

Közeledett a záróra. Petrás maflájából csupán kétujjnyi lötyögött a korsó alján. Az öreg éppen a bejárat felé pislogott a sűrű cigarettafüstben, amikor úgy érezte rosszul lát, víziója támadt. Csak akkor hitt ismét a szemének, amikor a látomás bejött a helyiségbe, és megállt előtte.

- Üdvözlöm, Józsi bácsi - szólalt meg az érkező.
- Aggyon az isten, Bertalan úr! Magát meg mi szél fújta erre ebben a késői órában?
- Magához jöttem.

Petrás csak pislogott, aztán nehézkesen felállt. Meg kellett kapaszkodnia a pult szélében, mert elzsibbadt a lába.

- Mindjárt dél! - célzott az éjféltre. - Aztán mit tehetnék magáért? Bertalan idegesen toporgott.
- Nem lehetne erről odakint beszélgetni? - nyögte. - Négyszemközt.

Petrás bizonytalanul nézett körbe, aztán megadóan bólintott, és a házfelügyelőhöz fordult;

- Tartsa a helyemet, Zoli úr - mondta. A helyiségben alig volt féltucat ember. Még akkor sem telt volna meg, ha hirtelen zápor kerekedik. Túl későre járt ahhoz.

Odakint nyirkos voh az este, a sötét égbolton egy csillag sem látszott. A fényképész Trabantja ott állt a telep bejárata előtt. Bertalan nyomban a lényegre tért:

- Be kell mennem a laborba, megkeresnem néhány negatívot - mondta.

Petrásnak kikerekedett a szeme, a száját nyitotta volna, de amaz megelőzte.

- Rettenetes fontos lenne! Még ma meg kell nézнем egy korábbi negatívomat, mert tárgyalnom kell és nem tudom konkrétan, hogy mi van rajta. Hogy megnézzem, be kell mennem. Tudom, hogy szabálytalan, de vagyunk mi annyira jóban hogy megteszi ezt nekem.

- De ilyen későn?
- Nem tehetek róla.
- Mit szólnak az emberek?
- Hiszen csak ketten vagyunk.

Petrás haragosan körbenézett, aztán fejével az italbolt felé intett.

- Azok ott nem senkik - mondta, ahogy jöttünk, visszajöttünk, visszajöttünk, visszajöttünk.

- Milyen susmus?
- Milyen, milyen? - ingatta az öreg a fejét. - Hát nem azt kéri, hogy szemet hunyjak?
- Nem vagyok idegen, itt dolgozom a vállalatnál. Ha nappal lenne, egyenesen besétálhatnék, a kutya sem kérdezné meg miért jöttem.
- Hacsak! - vetette közbe az öreg.
- Mit hacsak? Tény, hogy nem vagyok idegen! Petrás magasba emelte mutatóujját.
- Hacsak nem én vagyok a portán - mondta. - Mert nálam nincs angálás csak úgy ki meg be. Mindenkit kifaggatok: hová, jóember? kihez? A válasz után döntök: mehet ő, nem mehet! Most meg már éjjel s bent maradnak, ha dohányos melóról van szó. Ma például alig bírtam hazazavarni őket. Bertalan a sötét égre nézett és azt mondta:

- Egy kiló!
Petrás felkapta a fejét, akár a katonaló a trombita hangjára.
- Aha - kapott észbe. - Pedzi már.
- Egy kiló.
- Szép licit. Több nincs?

Bertalan a foga között szúrta a szavakat, amikor megszólalt:

- Egy kiló!
- Most rögtön - vágta rá az öreg.
- Rendben.
- Ide vele!

A csapos jött ki, és megállt az ajtóban. A nyakát nyújtogatta a sötét ég felé, aztán visszabújt. Az öreg ebből megértette, hogy a zárórából csupán néhány perc van hátra.

Bertalan átadott egy százforintost. Petrás egy pillanat alatt eltüntette, aztán türelmet kért, és visszament az italboltba. Kisvártatva már jött is. A kabátja alatt egy üveg bort szorongatott.

- Rohamra - intett a telep felé. - De aztán nem jártatjuk a szánkat!
- Még csak az kellene.
- Siessen!

Bertalan a portán átvette a laboratórium kulcsát, és eliramodott: Tudta, hol tartják a negatívokat Rövid keresgélés után megtalálta, amit keresett. A kérdéses dobozban négy előhívott tekercs volt, a gulyáspartin készített felvételek, amikor az egyik turista meghalt. Nagyjából emlékezett a csontos arcú németre, akinek az a gyufafej nagyságú szemölcs virított a bal szeme alatt Sötét, arra is emlékezett, melyik tekercsen szerepel. A biztonság kedvéért a lámpafény felé tartotta a szalagot. Jól sejtette: ezen volt az a férfi, aki nem nagyon engedte magát fényképezni, mert mindannyiszor elfordult, ahányszor csak rászegesztte a gépet.

Petrás közben a portásfülkében forgolódott: megágyazott a lócán. Pokrócot terített rá, Összehajtott kabát lett a fejealja. Ezután előszedett egy dugóhúzó, és kinyitotta a palackot. Pohár is került az asztalra. Ezzel egy időben óvatosan nyílt a bejárati vasajtó. Sötét alak lépett be rajta. Körbekémlelt, majd visszahajtotta a kaput, aztán belesett a porta ablakán. A látvánnyal elégedett lehetett, mert bátran felegyenesedett, elsurrant az ablak előtt, és beleveszett az udvar sötétjébe.

Kisvártatva Bertalan bukkant elő. A zsebében ott lapult három tekercs negatív. Esze ágában sem volt a szövetkezet számlájára dolgozni.

- Köszönöm, Józsi bácsi - mondta. - Megtaláltam, amit kerestem. Holnap jövök, és csinállok néhány képet a negatívokról.

Miután elköszöntek egymástól, Petrás bezárta a vasajtót, és a kulcsot benne hagyta a zárban. Visszament fülkéjébe, és fölhajtott még egy pohár bort. Éppen készült elfoglalni helyét a lócán, amikor recsegő zajt hallott, amelybe pattogó hangok vegyültek. Úgy tűnt, mintha az üvegen keresztül fényt látna villogni az udvar sötétjében. Kezében az üveggel kiment az udvarra.

Az első pillanatban azt hitte káprázik a szeme. A sötétből egy felbukkanó alakot látott. Az arc torz volt, fénylett a feje. Hirtelen rádöbbsent, hogy nejlontharisnya van ráhúzva.

Ekkor lobbant fel hátul az udvarban a láng, a laboratórium ablakai izzani látszottak.

Petrás arcát hatalmas ütés érte. Hallotta saját csontjának reccsenését, de a fájdalom még nem mart bele, amikor hanyatt esett még látta az eltűnő árnyat, észlelte a vasajtó becsapódásának jellegzetes hangját, aztán elsüllyedt körülötte minden.

Mikor magához tért és feltápáskodott, az udvaron szinte nappali világosság volt. Magasra csaptak a lángok a laboratórium épületéből. Elvászorgott a vasajtóig, és kinyitotta. Az utcán már mozgolódtak, néhány ember futva közeledett.

- Ide, emberek! - szakadt ki a kiáltás az öregből. - Tűz van, ég a telep!

Elsőnek egy fürdőköpenyes férfi érkezett.

- Hol a telefonjuk?

Petrás a háta mögé mutatott.

Ott a portán - mondta erőtlenül. Amaz eltűnt a vasajtó mögött. Az öreget ismét elfogta a gyengeség. Hátát a kőfalnak vetette, és lassan lecsúszott a földre. Csak nézte, ahogy sorra érkeznek az álmukból felvert emberek a környező házakból.

- Mi ég ennyire? - érdeklődött valaki Petrás véres arcát tapogatta.

- Szóljanak már a tűzoltóknak - nyöszörögte. - Hívják már őket, mert mindén leég.

- Már szoltunk - mondta egy fiatal nő. Pongyolában volt, a haját törülközővel csavarta be..

A házfelügyelő is megérkezett a szomszédából.

- Mi az isten történt Józsi bácsi? - kiabálta.

- Láthatja, hogy összetörtek.

- A tűzről beszéljen! Hogyan történt ilyen ilyen hirtelen?

Petrás felkászálódott. Többen segítettek. A faltól azonban nem mozdult el. Tartott attól, hogy hanyatt esik, ha a hátát nem támaszthatja meg.

- Mit tudom én, hogyan történt - mondta. - Egyszer csak felcsaptak a lángok. Engem meg összetört az alak!

- Milyen alakról beszél?

Az idős ember, aki elsőnek érkezett, most megszólalt:

- Nem látja, hogy össze van törve az arca?

- A házfelügyelő mérges lett.

- Látom, van szemem, de engem most a tűz érdekel, különben is, az öreg tiszta siker. Alaposan felöntött a garatra. Mikor a kricsmi bezárt, még egy üveggel elhozott.

A fürdőköpenyes jött elő.

- Már vették a hívást - mondta. - Úton vannak.

Odabent a telepen mind magasabbra csaptak a lángok, erősödött a ropogás, a sötét ég alja pirosba borult. A pongyolás nő megszólalt:

- Mi szoltunk, elsőnek a tűzoltóknak. Háromszor is. megkérdezték, hogy valóban tüzet látunk-e az ablakunkból.

A házfelügyelő a fürdőköpenyeshez fordult.

- Az öreg tajt siker - közölte.

- Látom - felelte a másik. - Ismét bement az udvarra. Mikor visszatért, borosüvegt volt a kezében. Megemelte, hogy a többiek is lássák. - Üres! Ott hevert a földön, majd felbuktam benne. - Az üveget leállította a fal mellé.

Az idős ember közbeszólt.

- Ettől az üvegtől nem gyulladhatott ki az épület. Az igaz, hogy az öreg bűzlik a bortól de a lehelete nem okozhatta a tüzet. Biztos, hogy történt vele valami, mert megsérült az arca és véres. A kérdés, hogy mitől?

- Mert iszik, mint a gödény! - rikkantotta egy kövér, ötven év körüli nő. - Ez a rohadt kocsmá a sarkon! Ez az oka mindennek. Annak kellett volna kigyulladni, hogy égett volna már porrá! A tömegből egy fiatalos hang szólt;

- Rohammunkával rendbe hozzák egy hét alatt;

- Ráadásul kis híján éjjelig tart nyitva - folytatta a kövér nő. - Ott verődnek össze a környékről a részeg

disznók, hogy a ménkű csapjon beléjük.

A házfelügyelő felcsattant.

- Nana! Vigyázzunk, mert becsületsértés is van a világon. Betérnek oda rendes emberek is.
- Csak éppen maga nem tartozik azok közé.
- Mit mond?
- A házban mindenki tudja, hogy állandóan ott koslat. A postás már oda kézbesíti magának a levelet. A becsületsértésről pedig ne papoljon, ami nincs, azt nem lehet megsérteni.
- Fogja be a kereplőjét, banya!
- Mindenki tudja, hogy eladta az új kukákat, aztán lármázott: micsoda tolvaj emberek élnek a környéken.

A házfelügyelő felfújta az arcát.

- Mondja ezt még egyszer! - kiáltotta. Az öreg Petrás felnyögött a falnál:
- Összetörték. Egy alak volt. Emberek! Engem leütöttek.

A jelenlévők egy részének a figyelmét a tűz kötötte le, amely kezdett a laboratórium épületén mindjobban elhatalmasodni, míg mások a szópárbajon kuncogtak. Végül a házfelügyelőt lefogták, a kövér nő pedig távolabb húzódott.

Sorban jöttek a tűzoltókocsik, mind több lett a kíváncsiskodó. Néhány URH-s kocsik érkezett, a rendőrök hátrább szorították a tömeget a tűztől. Kisvártatva vízsugarakkal ostromolták a laboratórium lángban álló épületét.

Egy rendőr szakaszvezető a szemtanúkat kérdezte ki. Elsőnek a fürdőköpenyes férfi és a házfelügyelő került sorra. A szakaszvezető feljegyezte vallomásukat. Mindkettő a tűz körülményeit taglalta, a portásról még csak szó sem esett. Egy jelenlévő hívta fel aztán a rendőr figyelmét az öregre. Az már eljött a kerítés falától, és a szemben lévő járdán álldogált, a hátát fának vetve.

- Nem mondták, hogy portás is van - szólt a rendőr szemrehányóan a két férfihez.

A házfelügyelő megvakarta a fejét.

- Nézze, biztos úr - kezdte. - Az öreg Petrás itt a portás, csak hogy hullá részeg. Már az este is az volt. Záróra után beivott még egy üveggel. A szomszéd úr találta még az üres butykosa az udvaron. Józsi bácsi semmit sem tud elmondani, azzal sincs tisztában, hogy mi történt.

A fürdőköpenyes helyeselt.

- Annak az embernek véres az arca, megütötték - vetette közbe az idős férfi, aki sokáig istápolta a portást. - Valami sötét alakot emleget, állítólag az ütötte le.

A szakaszvezető a fának támaszkodó emberhez ment. Belenézett az arcába, és azonnal utasította egyik társát, hogy értesítse a mentőket. Érezte az ital szagát, de azért megpróbálta kikérdezni. Nem sok sikerrel járt. Petrás állandóan egy sötét alakot emlegetett, aki a tűz felől futott, és ütött.

- Hogyan nézett ki? - kérdezte később a rendőr.
- Magas volt.
- Le tudná, irni?
- Honnan tudnám.

A szakaszvezető nem adta fel a reményt.

- Ha egyszer látta, akkor valamit csak megjegyzett - mondta. Petrás a keze fejével véres ajkát törölgette.

- Az arcát máskülönbén sem láthattam, mert harisnya volt a fejére húzva - mondta.
- Micsoda?
- Harisnya.

A házfelügyelő, aki eddig csendes szemlélő volt, most felnevetett.

- Még hogy harisnya volt a fejére húzva! Biztosan valamelyik filmben látta az öreg.

A szakaszvezető egy pillantásával elnémította, majd a portáshoz fordult.

- Ez nagyon érdekes - mondta. - De honnan tudta, hogy a fején az a bizonyos dolog harisnya volt?
- Női nejlonharisnya - helyesbítette az öreg.
- Ráadásul nejlonharisnya.

- Torz volt tőle az arca és nagyon fényes a feje, mert akkor már égett az udvar végében az épület.

A szakaszvezető feljegyezte ezt a tényt.

Petrás a házfelügyelőhöz fordult, aki még mindig az elhangzottakon kuncogott.

- Hiába csodálkozik, Zoli úr! - mondta. - Engem az az alak leütött. Tudom, ittam, de nem annyit, hogy ne tudjam, mi történt.

A lángnyelvek már kialudtak, csupán vastag füst gomolygott a telep felett. A sűrű füst még hátrább kényszerítette a kíváncsiskodókat. A tűzoltók azonban teljes erőbedobással dolgoztak tovább, újabb csöveket fektettek le, több vízsugarat irányítottak a füstgomolyag közepébe.

A mentők is megérkeztek. Az orvos a kocsiba kísérte Petrást, és lemosta arcáról a vért. Hátról a koponyacsonton is talált zúzódást, amely akkor keletkezhetett, amikor elvágódott. A vizsgálat után az öreget már ki sem eresztette a kocsiból. Közölte a rendőrrel, hogy kórházba szállítja, mert az állkapcsa is eltört.

A házfelügyelő restelkedve nézett a távozó mentők után.

- Na látja, hogy nem beszélt hülyeséget az öreg, igenis leütötték - jegyezte meg mellette az idős férfi. - Ezek szerint az a sötét alak valóban létezett.

- Eléshetett.

Amaz csodálkozva nézett.

- Tudja, mi a maga baja? - kérdezte.

- Nekem ugyan semmi.

- Rossz a mája.

A szakaszvezető a tűzoltóegység parancsnokával tárgyalt félrehúzódva. Ekkor már eloltották a tüzet, az elüszkösödött épületből csak szórványosan szállingózott a füst. A tűzoltók, a szerelvényeket csomagolták össze. A tömeg is alaposan megcsappant, csak a makacs kíváncsiskodók maradtak.

- Reggel a bizottság lefolytatja majd a hivatalos vizsgálatot - közölte a parancsnok. - Jegyzőkönyvezik a tűz okát. - Érdeklődött, hogy a szemtanúk mit láttak.

A szakaszvezető elmondta, amit tudott.

- Igen érdekes lenne, ha a portást valóban leütötték volna - jegyezte meg az egység parancsnoka.

- Megkeverné a dolgokat alaposan.

- Magának mi a véleménye?

- Hajlok arra a megállapításra, hogy az öreget valaki valóban leütötte.

- Akkor pedig az a tűz több mint gyanús.

- Ez biztos?

A tűzoltóparancsnok levetette sisakját és zsebkendővel megtörölte a homlokát.

- Nem akarok a hivatalos vizsgálat megállapítása elé vágni, de annyit elmondhatok, amire az embereim már itt a helyszínen felhívták a figyelmemet - mondta.

- Éspedig?

- Több tűzfészek volt, és szinte egyszerre lobbant lángra az egész épület.

- Gyűjtogatás!

- Röviden: pontosan ez történt.

A szakaszvezető megvakarta tarkóját.

- Előrebocsátom, ez ideig ez a vélemény csupán az enyém, és nem a bizottság megállapítása - folytatta a tűzoltóparancsnok. - De nyugodtan jelentheti a kapitányságnak, hogy minden jel gyűjtogatásra utalt. A hivatalos jegyzőkönyvre még várniuk kell, de az is azt fogja rögzíteni.

- Benzinre tippel?

- Ilyesmire.

- Ez még nem biztos?

A tűzoltóparancsnok megvonta a vállát.

- Ezt majd laboratóriumi vizsgálatunk konkrétan megállapítja - mondta. - Mindenesetre két olajkályhát is találtunk felborítva. Szándékosan tették. Biztos maradt bennük egy kis olaj még a fűtési idényből.

- Kevéssel is lehet ilyen nagy tüzet okozni? Amaz bólított.

- Ha tudják, hová kell önteni azt a keveset - mondta.

Mikor a tűzoltók elvonultak, már csak néhány óra hiányzott a hajnalhoz. Egy kocsi néhány emberrel a biztonság kedvéért hátramaradt, ha netán fellobbanna még valahol a tűz. A laboratórium épülete teljesen kiégett, csupán a falak maradtak meg. A másik épületrésznek semmi baja sem esett.

Ezzel egy időben a Belváros egy kapualjának az előterében tornacipős férfi várakozott a sötétbe húzódva. Az utcán egy lélek sem volt. Nagy sokára mozdult csak meg. Nesztelen! léptekkel átvágott az úttesten, és megállt egy iroda bejáratánál. Utazási ügyeket intéztek itt. Odabent minden sötét volt, a kirakatvilágítást éjfélkor kikapcsolták. A férfi egy feszítővasat húzott elő lemlerdzsekjéből és a bejárat üvegajtó részébe helyezte. A csendben a recsenés olybá tűnt, mintha egy ceruzát törtek volna el. Az üvegajtó kitárult. A férfi belépett az irodába, és visszacsukta az ajtót. Várt, míg szeme megszokta a sötétet. Kisvártatva az irodában levő pult mögé osont. A Pénztár feliratot viselő résznél kifeszítette a pult fiókjait, és a földre szórta tartalmukat. Nem keresgélt, csak szétdobált mindent. Ezután feldúlt néhány íróasztalt, alapos rendetlenséget csinált. Mikor ezt megelégte, kinyitott egy szekrényt. Most már tudatosan cselekedett, óvatos volt, vigyázott minden mozdulatára. Az egyik polcról nagy csomó kitömött borítékot emelt le. Az utcáról szűrődött be annyi fény, hogy a borítékokra írt szöveget elolvashatta. Dátumok voltak és nevek. A gulyáspartikon készített fényképfelvételek egy része hevert itt, amelyeket még nem vettek át a megrendelők. Sorban végignézte az összes borítékot, aztán helyükre tette, és visszacsukta a szekrényt. Mielőtt az utcára lépett volna, az ajtóból körbelesett.

Egy pillanat múlva sietős járókelőnek vélhették volna. Útközben lehúzta kesztyűjét, és a feszítővassal együtt egy kapu előtt álló szemét-tartályba dobta.

Az utazási iroda feltört ajtaját a szolgálatos rendőr fedezte fel virradat után.

Kurt Loch a reggelit követően feszélyezve ment át a hallon, a kijáratához tartva. Minden pillanatban várta, hogy a főportás megszólítja és közli: keresték a rendőrségtől. De nem szólt utána senki, így akadálytalanul kijutott az utcára. Egy kevés csalódást érzett, mert nem az történt, amire számított. Arra gondolt, hogy isten malmait, úgy látszik, mindenütt egyforma lassan őrölnék, és a hatóság gépezete még nem indult be.

Elsétált a legközelebbi sarokig, megállt, cigarettára gyújtott, és várakozott. Mérey Judit kívánsága volt, hogy itt találkozzanak. Nem akart még egyszer feltűnést kelteni a hallban.

Pontban kilenc órakor felbukkant a fiatal nő. Az arca pihent volt és vidám. Egyáltalán nem látszott rajta, hogy az este kissé a pohár fenekére nézett, aztán későn került az ágyba. Csinosan volt öltözve, gondosan készült a találkozásra. Rakott szoknyát viselt blúzzal és könnyű kötött kabáttal. Lágyan omló haja minden lépésnél meglebbent.

Loch eléje sietett, és udvariasan köszöntötte.

Bertalan délelőtt tíz órára várta őket a lakására. Volt tehát bőven idejük. Különben sem kellett messzire menniük. A nő javaslatára beültek a közeli eszpresszóba.

Mérey Judit cigarettára gyújtott, és huncut mosolyt vetett Lochra.

- Hogy aludt? - kérdezte.

- Tűrhetően.

- Ennek nagyon örülök. Volt ugyanis egy kis lelkiismeret-furdalásom, hogy nem fog tudni elaludni.

Loch még most is érezte az elmúlt estét, azokat a matató ujjakat az asztal alatt. Nem akarta megszerezni a másiktól a kaján örömet, ezért egy szóval sem méltatlankodott.

- Maga, kisasszony, ragyogóan néz ki - mondta. - Feleslegesnek tartok bármiféle kérdezősködést. Biztos vagyok benne, hogy mélyen és jól aludt, egyszóval kipihente minden fáradalmát. Majd kicsattan a jókedvtől!

- Örülök, hogy dolgozhatok.

- De hiszen ma szabadnapos!
- Nem egészen.
- Hogyhogy? Hiszen nekem megígérte, hogy ma ráér, és most mégsem?

Mérey Judit néhányat szippantott hosszú cigarettájából.

- A munkahelyemre nem mentem be, de ma az ön alkalmazottja vagyok - mondta sokat sejtetően. - Ezenkívül pénzért dolgozom.

Kurt Loch elnevette magát, és megnyugodott. Mohón rágyújtott. A cigarettát néhányszor gyors egymásutánban megszívta, mintha a füstből akarna erőt meríteni.

- Igaza van, kisasszony - bólintott később. - Elszámolhatnánk a tegnapi napot, no meg a mait is a találkozó nyélbe ütésével együtt.

Mérey Judit a mennyezetnek fújta a füstöt, és azt mondta:

- Nekem nem sürgős. Megbízom magában, így az anyagiakat későbbre halasztjuk.

Köszönöm a bizalmat.

- Ez természetes.

- Nem akarom, hogy összegyűljön az adósságom, mert anyagiakban nekem is szabott árak között kell mozognom. Tudnom kell, hogyan állok.

A fiatal nő elnézett távolra, mintha a világ megszűnt volna körülötte. Loch most feltűnően csinosnak találta. Kisvártatva a tekintete visszatért.

- Az együtt töltött időnket százötven márkára taksálom - mondta határozottan. - Ebben benne van minden, az ismeretterjesztő előadásaim, a kíséreten kívül.

- És a protezsálás mennyi?

Mérey Judit kutatóan nézett a férfi arcába, majd azt mondta:

- Ugyanannyi, összesen tehát háromszáz márka. Megérkezett a kávé. Csendben elfogyasztották.

Később Loch elővette a tárcáját, és feltűnés nélkül leszámolt a nő kezébe három darab százast. A pénz egy pillanat alatt eltűnt a retikül mélyén.

Mérey Judit angyali ártatlansággal azt kérdezte:

- De ugye nem találta soknak? Önnek, kisasszony, ez a taksája és én ezt tiszteletben tartom.

- Már megegyeztünk, hogy Juditnak szólít.

- Akkor legyenek magának Kurt.

- Az. lesz.

- Higgye el, kedves Judit, hogy az ár megfelelő volt. Amaz elnyomta cigarettáját.

- A protezsálás árban caklipakli, tehát - minden benne van - mondta. - Kell? Nem kell? Mindegy, mert együtt jár. Ha akarja, igényt tart rá.

- Ha akarom, nem - vette át a szót a férfi, - Ezt már hallottam tegnap, így tisztában vagyok az árukapcsolásával.

- Nem mondom, elég tanulékony.

Kurt Loch minden porcikája kívánta, hogy a pénzéért alaposan megdolgoztassa a fiatal nőt, de nem akart elébe vágni a feladatának. Előbb ennek akart eleget tenni. De most ez a feladat egy csapásra bonyolulttá vált. Már kora reggel felriadt, és azon töprengett, mit is tegyen. Két dologban biztos volt! Franz Baum ügynöke él és tevékenykedik, sőt nem is akármilyen módon. Ezek után már ahhoz sem fért kétség, hogy maga Baum nem természetes halállal végezte, bármennyire is szívszélhűdést állapított meg a boncolás. Ebből következik, hogy Baummal a saját ügynöke végzett, és most megpróbált vele is elbánni, mert azt hiszi, Baum helyébe lépett. És az a telefon, nyolc óra előtt tíz perccel? Azonosítás végett volt erre szükség. Hogy a lesben álló tudja, ki is az embere. A úttesten való áthaladás aztán maga kínálta fel a megoldást. Mindez nem volt spontán dolog, akárcsak Franz Baum meggyilkolása. Gondosan és előre kitervelt akcióról volt szó mind Baum, mind a baleset megrendezésének esetében.

Lochnak most már határozott szándéka volt, hogy az ismeretlen ügynököt az adott lehetőségek nyomán megtalálja és felelősségre vonja. A kövér Hermannal ebben állapotok meg, amikor minden lehetőséget mérlegeltek és számba vettek. Arra azonban még álmukban sem gondoltak, hogy

megpróbálják elütni Lochot az úttesten.

Loch kezében alig volt valami információ az ügynökre vonatkozóan. Még csak személyleírást sem tudott. Csupán a két telefonszám volt a birtokában, mintegy kulcsként a kapcsolatfelvételre. De az ügynök nem akart semmi ilyenről hallani, és így a telefonszámok vajmi keveset értek. A legjobb megoldás az lett volna, ha tudja az ügynök nevét, adatát, tartózkodási helyét. Ehhez azonban vissza kellett volna utaznia Stuttgartba, és újra Budapestre jönni. Ez nem volt járható út. Ebben az ügyben nem jöhet vissza napokon belül. A kövér Herman éppen azért küldte őt, mert tudta, ha nehézségek támadnak, akkor is megoldja a feladatát, minden segítség és siránkozás nélkül. Nagyon bízott a fényképész által készített felvételekben. Remélte, hogy találnak majd használható képét Franz Baum ügynökéről, és ennek alapján a későbbi azonosítása már nem lesz lehetetlen.

Kurt Loch a nő hangjára eszmélt fel.

- Biztos a pénz miatt bánkódik - mondta amaz.
- Erről szó sincs.
- Biztos?
- Égészen máson járt az eszem.
- Ó, bár felőlem gondolkozna ilyen elmélyülten. Loch nevetett.

- Kedves Judit, éppen az a megkapó magában, hogy nem okoz nekem fejtörést - mondta.

- Mégis lemond rólam,
- Nem erről van szó.
- Hanem?

Loch a fejét csóválta.

- Bolond lennék lemondani egy ilyen csinos nőről, csupán arról van szó, hogy még várok egy keveset.

Vegye úgy, hogy a markomban van, ezt alkalomadtán majd megtudja.

Mérey Judit élénk pillantással vizsgozta Loch kijelentését.

- Az alkalom hamarosan megteremtődik - jelentette ki magabiztosan. - Csak aztán éljen is vele.

Lochot az érdekelte, hogy csupán a telefonszám alapján megtudható-e a készülék üzemen tartójának a neve és címe. A nő elmagyarázta, hogyan lehet ezt kideríteni.

- Két üzenetet kellene személyesen átadnom - magyarázta Loch. - Erre mi történt? Otthon felejtettem a neveket és a címeket. A telefonszámok azonban nálam vannak. Meglepetést akartam, egyszerűen beállítani hozzájuk és kész. Most viszont kénytelen leszek előbb felhívni őket és a címet megkérdezni. Ráadásul félek, hogy a nevüket összekeverem.

- Azt kell tennie, amit mondtam. Loch legyintett.
- Csak hát... - kezdte volna, de a nő félbeszakította!
- Persze, maga nem beszél magyarul! Adja ide azt a két számot, majd megtudom a címeket.
- Megtenné?
- Természetesen.
- Számíthat rá, hogy megfizetem a fáradozását. Mérey Judit megadóan bólintott.
- Ez magától értetődik - mondta.

Kurt Loch tisztában volt azzal, hogy most sokat kockáztat. Megadja egy idegennek a titkos ügynök telefonszámait. Ez a legnagyobb hazardírozás lett volna, ha nincs baj az ügynökkel. De Franz Baum sorsa és a tegnapi történetek azt igazolták: az ügynökkel nagy baj van! Ilyen esetben a szabályokat felrúgják, és mindenki a maga útján és módszerével akar eljutni a célhoz.

- Parancsoljon - nyújtotta át a papírra felírt számokat.
- Még ma elintézem, amúgy is találkozunk délután.
- Mi is a program?

Mérey Judit előbb táskájába süllyesztette a papírt, majd azt mondta:

- Hiszen felírt egy csomó dolgot, amire kíváncsi.
- Igen, emlékszem.
- Remélem, bírjuk majd erővel.

- Bennem nem fog csalatkozni.

Mérey Judit lágyan elmosolyodott, a pillantása huncutságot tükrözött.

- Majd elvállik - mormogta.

Kurt Lochban erre egy sejtés kezdett motoszkálni.

Bertalan fényképész a Belvárosban lakott, közel a Duna-parthoz, egy, négyemeletes bérház legfelső emeletén. Modern kis garzonja egyedüli lakás volt ott, mert a lépcsőház másik oldalát elfoglalta a lapos tetőre vezető kijárat. Gyalog kellett felkapaszkodniuk; a lift rossz volt. A nő határozott mozgása elárulta, hogy jól ismeri a házban a járást. Mikor felértek nem csengetett hanem benyúlt az ajtón lévő levélnyíláson két újjával kiemelte a spárgán lógó lakáskulcsot. Egy pillanat és az ajtó máris nyitva volt.

Az izlésesen berendezett lakásban senki nem tartózkodott. A szobában szép mívű rézcsőből készült hatalmas dupla ágy terpeszkedett, szinte uralta az egész helyiség, felette hatalmas poszterkép borította a falat. Az ostromlott Budapest egy részét ábrázolta: a felrobbantott Lánchidat és szétlőtt királyi Várat. Rengeteg kép volt a falon: hírhedt politikusok, régmúlt idők ismert államfőinek portréi.

Kurt Loch csak állt, és a szemét forgatta.

- Nos, hogy tetszik? - kérdezte a nő kíváncsisággal a hangjában. Ledobta táskáját, és résnyire kinyitotta az utcai ablakot.

- Fura ízlése van a barátjának.

- Az ágyat egy valódi grófnőtől vette potom áron. Loch a poszterre bökött.

- Erre értettem a fura ízlést - mondta.

- Talán nem jó?

- Pillanatnak beillik, de állandóra ez a szörnyűség!

- Nekem azt mesélte, hogy a háborúban az apja ezzel a híddal együtt robbant fel.

- Elhitte?

Mérey Judit bizonytalan mozdulatot tett a kezével. - Egyszer mutatott valami régi papírt, hogy az apja hídmester volt - mondta. - Azt sem tudom, mi az a hídmesterség, nem érdekel. Megszoktam és nem zavar. - Az asztalhoz ment és felvett egy cédulát, és elolvasta a ráírt üzenetet.

Loch a nyakát nyújtogatta.

- Valami fontos - kérdezte;

Mérey Judit hamutartóval a kezében leült az ágyra és rágyújtott. - Csak annyi, hogy várnunk kell - mondta.

- Ezt előre megbeszélték?

- Hogy ne legyen itt?

- Igen, hogy ne legyen itt!

- Szó sincs róla.

- Akkor miért mondta, hogy a barátja vár minket? Pontban tíz órakor a lakásán. Ez már elmúlt, itt vagyunk, és ő sehol sincs.

Mérey Judit mélyen megszívta cigarettáját, és a füstöt olyan lassan eresztette ki, mintha ezzel a rekordok könyvébe akarna bekerülni.

- Azt beszéltük meg: itt lesz, vár minket - mondta hangsúlytalanul. - Most azt írta, közbejött valami, és nagyon fontos, hogy elintézzék. Legkésőbb délre itt lesz. Javasolja, hogy üssük el addig az időt.

- Gondolja, hogy ez sikerülni fog?

- Ő azt hiszi, igen, sikerülni fog, mert ismer, és jól tudja, hogy velem aztán el lehet ütni az időt. Ha akarja, megvárjuk, ha nem, mehetünk. De azt nem tudom, mikor kaphatjuk el legközelebb, ha most elszalasztjuk.

Loch érezte, hogy változtatni kell fellépésén. Nem riaszthatja el a másikat, amikor az a segítségére van, és nemcsak ebben a kapcsolatban, hanem másban is. Ki tudja, mire használhatja még fel, ha jól megfizeti.

- Rendben van, várunk - mondta megadóan. - Az a helyzet, hogy ritkán kötök üzletet. Fotóművész vagyok és nem üzletember. Azonban mindenben tisztelem a pontosságot, és ehhez ragaszkodom is. Ezért volt most furcsa nekem ez a helyzet.

- Miből gondolta, hogy mindezt előre megbeszéltem a barátommal? Talán mert tudtam a kulcs helyét?

- Abból, hogy nem csengetett, nem is kopogtatott.

Mérey Judit elgondolkozva ingatta a fejét, majd megszólalt:

- Az a helyzet, hogy állandó bejárásom van a lakásba. Tudom, hol a kulcs, amit néhány barát ugyancsak ismer. Azt, hogy a lakás üres vagy sem, egy apró jelből tudom. Ha a zár kulcslyukán rajta a fedőlemez, tudom, hogy üres. Ha viszont látható a lyuk, úgy vannak odabent.

Loch bólintott, és továbbra is állva maradt a szoba közepén. Aztán lassú mozdulatokkal cigarettára gyújtott, és a díszes ágyat nézte. Mérey Judit meghintáztatta magát az epedán.

- Tetszik? - kérdezte. Elnyomta cigarettáját, és lágyan hanyatt dőlt.
- Emlékeztet...
- Kire?
- Párizst juttatja eszembe.
- És a hölgy?

Loch a fejét rázta.

- Bérelt szoba volt - mondta. - Ennek is örültem. A főbérő kikötötte, hogy nő nem jöhet fel.
- Biztos magára fente a fogát, meg akarta kaparintani.
- Férfi volt!
- Hát aztán! Ez nem kizáró ok.

Nevettek.

Kurt Loch cigarettával a kezében, az ágyhoz lépett. A nő nyomban felült, és várakozóan nézett, aztán nyújtotta a hamutartót. Loch gondosan elnyomta cigarettáját, majd lenyúlt, a keze közé fogta a nő fejét és magához húzta. Érezte az engedelmisséget és a forró karokat, amelyek átkulcsolták a lábát.

Hagyta, hogy a fürgé ujjak sorban megfosszák minden ruhadarabjától. Nemcsak a kezdeményezést, hanem a legapróbb mozdulatot is átengedte. Figyelme csupán a gyönyörre irányult, a vakító meztelenségre, amely betakarta, és hol ringatta, hol pedig felrázta.

Nagy sokára tért csak magához. Kint a fürdőszobában csobogott a víz. Megnézte az óráját, fél tizenkettő volt. Cigarettára gyújtott, és szedelőzködni kezdett. Már nem bánta, hogy a helyzet így alakult. Elvégre csak azt kapta, amit már előzőleg megvásárolt. Érzelmi kötődésnek még a szikrája sem látszott. Űzlet volt, amelyet korrektül lebonyolítottak.

Mérey Judit meztelenül lépett ki a fürdőszobából. Az arcán cinkos mosoly tükröződött. Tökéletes alakja volt, a bőrén néhány helyen vízcseppek csillogtak. Fesztelenül mozgott amikor rágyújtott, és egyáltalán nem zavartatta magát. Néhányszor mélyet szívott a cigarettából, aztán letette, és letérdelt az ágy elé, fejét a férfi ölébe hajtotta.

Loch érezte, hogy az elűzött vágy visszatért, de az is eszébe jutott, hogy az idő is jócskán előrehaladt.

- Mindjárt dél - mondta erőtlenül. - A barátja percekben belül itt lesz.

Kisvártatva kiderült, hogy mennyire előrelátó volt. Alighogy rendbe szedték magukat, megérkezett a fényképész. Mérey Judit bemutatta őket egymásnak. Loch látásból már ismerte az ősz hajú, negyvenes éveit taposó férfit, aki a gulyáspartin fotózott.

Amaz egy pillanat alatt felmérte a helyzetet.

- Látom, beoltottad - mondta.
- De közönséges vagy!
- Én?

Mérey Judit szélesen mosolygott.

- Legalább most már tudja a magyarok istenét - mondta.
- Megmutattad neki - kuncogott a fényképész.
- Kíváncsi volt.
- Biztos vagy benne, hogy semmit sem ért meg?
- Biztos, ezért elvárja, hogy fordítsak. Tehát mondanom kell mindig valamit.
- Rajta, mert bámul! Mérey Judit Lochhoz fordult.
- Elnézést kért, hogy módosította a találkozás időpontját és reméli, minden rendben lesz az ön kívánságával kapcsolatban - hadarta egy szuszra.
- Akkor beszélhetek?

Mérey Judit türelmet kért a férfitől. Ugyanis figyelmét nem kerülte el a fényképész feldúlt arca.

- Mi történt? - kérdezte.
- Gáz van.
- Beszélj már!

Loch váratlanul cigarettát kínált. Rágyújtottak. Bertalan tekintete zavart volt.

- Kigyulladt éjszaka a szövetkezet laboratóriuma, a portást valaki leütötte, az egyik épület porig égett - sorolta.

- Hogyan?
- A központban azt beszélük, hogy gyújtogatás történt. A rendőrség erre gyanakszik.
- Nem is tudod most már megszerezni a filmeket? Jaj, pedig mennyire mondtam tegnap este!

Bertalan a fejét rázta.

- Az már sikerült, de most nem erről van szó.

- Sikerült?

- Itt vannak nálam. Ugyanis késő este elhoztam, így nem semmisültek meg a tűzben. Csakhogy tartok a vizsgálatától. Felbolydult minden. Kiderülhet, hogy késő este ott jártam. Az éjszakai portást leütötték, kórházban van, és ha beszélni fog, rájönnek, hogy én találkoztam vele utoljára.

- Ez mennyiben fontos?

- Ahogy kivettem a lábam, föllobbant a tűz.

- De nem te ütötted le a portást, ugye? Bertalan kis híján a fogát vicsorította;

- Hogy te milyen egy hülye kurva vagy!

- A hülye egy kicsit erős volt. Légy szíves uralkodj magadon, és ne feledd, a mostani üzletet is nekem köszönheted. A hülye kurvának.

Kurt Loch, aki eddig némán szívta a cigarettáját, most megszólalt:

- Valami baj van?

Mérey Judit szomorú arcot vágott.

- Meghalt az anyja - mondta.

Loch a férfi felé fordult, és megbiccentette a fejét.

- Fogadja részvétem - mondta. Amaz csak bámult.

- Mit bólogat? - kérdezte.

- Anyád halála miatt együttérzéséről biztosít.

- Micsodaaa?

- Jól hallottad.

- Te a mamát eltemetted? Mérey Judit megvonta a vállát.

- Figyelmeztettelek, hogy valamit mondanom kell neki a beszélgetésünkből - közölte. - Annyira látszik rajtad, hogy ki vagy borulva. Aztán, amit mondtál és ahogyan mondtad, csak ezzel magyarázhattam, így most már elfogadható szemében a viselkedésed. Nézd, ha nem akarsz elszalajtani a jó üzletet, akkor türtőztess magad és vigyorgj legalább!

Ezt követően a nő Lochhoz fordult, és azt mondta:

- A bocsánatát kéri a barátom, de az a helyzet, hogy összeveszett a testvérével a hagyatékon; Ezért nincs a legjobb idegállapotban, de az üzletről tudnak majd tárgyalni. Egy kis türelmém kérem.

Loch megértően bólintott.

- Most meg mit mondtál neki? - kérdezte a fényképész.

- Azt, hogy már kétszer megkértem a kezem, de még gondolkodom, mert sokszor ingerült vagy velem, és hiányzik belőled a gyengédség.

Bertalan a mennyezetre pillantott, aztán elnyomta cigarettáját.

- Elhitte legalább? - kérdezte.

- Olyan hihetetlen?

- Ne nézz hülyének!

- Legalább biztosítva lenne az eltartásod; mert a villogtatásaiddal nem nagyon ugrálhatsz. Eddig sem remekeltél. Ha nincs a kéglid, akkor nem tudsz mit a tejbe aprítani, nem beszélve a kocsidról: Ráadásul

itt vagyok melletted. Tehát jobb, ha szépen befogod a pofádat.

Bertalan kedvetlenül legyintett.

- Jó, jó - mondta. - De még más is történt, ami meglep. Mérey Judit Lochhoz fordult.

- Képzeld, a testvére lezárta az anyja lakását, és azzal fenyegetőzik, hogy mindent szétvág a baltával, ha ő is bemegy - mondta.

- Szörnyű.

- Most bánkódik, hogy ilyen testvére van. Bertalan csodálkozva nézett.

- Judit, mit bámul ez rám ilyen szenvedő képpel? - kérdezte.

- Semmit sem bámul, inkább arról beszélj, mi az a más, ami meglep.

- Kapaszkodj meg.

- Mondjad!

Bertalan igyekezett már a német miatt is közömbös arcot vágni.

- Az éjszaka nemcsak gyújtogatás történt - mondta sejtelmesen.

- Hanem még micsoda?

- Betörték az irodákba - Találkoztam az egyik csajjal most reggel, ő mondta. Állítólag a tettes pénzt keresett, mert szédülta a pénztárt.

- Előfordul az ilyen. Mit csodálkozol ezen? Bertalan gondterhelten nézett maga elé.

- Valahogy ez az egész nem tetszik nekem - aggodalmaskodott, majd szemével Loch, felé intett.

Ennek, nem lesz gyanús, hogy ennyit szövegelünk és nem fordítod?

- Az előbb a türelmet kértem, míg megbeszéljük a családi dolgokat.

- Milyen dolgokat? - hápogott a fényképész.

- Pofa be! Ez a legkézenfekvőbb. Folytasd! Bertalan fújtatott néhányat, aztán megszólalt:

- Gondold el, mi minden történt pár óra alatt: felgyújtották a szövetkezet laborját, ahol a filmek voltak, betörték az éjjel az utazási irodába. Ez két olyan hely, ahol a gulyáspartin készített filmek, illetve fényképek találhatóak. Ez neked nem mond semmit?

- Nem tudom, mit kellene hogy mondjon. Az irodából elvittek fényképeket?

Bertalan a fejét rázta.

- Dehogy vittek - mondta. - Nem nyúltak azokhoz. De meg kell jegyeznem, nem is volt ott olyan kép, amely a kérdéses partin készült volna, tehát ahol az a pasas is volt, aki feldobta a talpát.

- Akkor miért hozod a dolgokat egymással összefüggésbe?

- Motoszkál bennem valami. Az a gyanúm, hogy ennek a pasasnak a kérése és ezek az események szorosan összefüggnek.

- Hülye vagy? Velem volt egész éjszaka.

- Nem azt mondtam, hogy személyesen közrejátszott volna. Csak az eseményekkel kapcsolatban vettem fel.

Mérey Judit elgondolkozva ingatta a fejét.

Nem hiszek az összefüggésekben - mondta. - Mindkét eset különálló és véletlen.

- Figyelj rám, Jutka! Kiadja magát az elhalt pofa barátjának. De miért kell neki a fénykép, amin az a szerencsétlen is rajta van? Talán a hozzátartozóinak akarja elvinni, hogy íme, itt látható utolsó óráiban?

Mérey Judit leült az ágy szélére, és maga mellé parancsolta Lochot is. Bertalan elfoglalta az egyetlen széket a szobában.

- Te most minek képzeled magad? - fordult a fényképészhez a nő.

- Nem értelek.

- Fotósna vagy mesterhekusna? Mít érdekel téged, hogy miért kellene ezek a képek? Csinálj üzletet, ha jó pénzért eladhatsz képeket, és ne a szándékkal törődj. Nem kér tőled semmi törvényteleniséget, csupán néhány fotót. Hát akkor mit problémázol? Ez a te bajod, látod, ez a beszaróság! Ha valami történik, még ha nem is kapcsolódik szorosan hozzád, de te már magadra veszed és átgúrod a saját problémádra.

- Te nem akarod megérteni, hogy bajom lehet, ha az öreg elkottyantja a látogatásomat. Joggal kérdezhetik, hogy mit kerestem ott éjszaka.

- Még éjfél sem volt, de neked már az is éjszaka, mert mindent eltűzol.

- Hát akkor legyen pont tizenegy! De megkérdik, milyen filmeket kerestem ott. De még több kérdést is nekem szegeznek. Hiszen pár perccel távozásom után keletkezett a tűz.

- Azt mondtad az előbb, hogy gyűjtogatás történt, most meg keletkezésről beszélsz.

Bertalan legyintett.

- Nem mindegy? - mondta. - Az a baj, hogy én jártam ott utolsónak.

Mérey Judit nem akarta vitájukkal az időt húzni. Volt még éppen elég dolga, amit el akart intézni délutánig.

- Kérlek, most az egyszer légy okos - mondta. - Srófold fel a fényképek árát. Neki nagyon fontos lehet, szépen megfizet minket, ha észnél leszünk.

- Biztos harap rá?

- Láthatod, ha egyszer itt vagyunk.

- Majd azt is bedobom, hogy nekem is pénzbe került a megszerzésük. Okos ötlet, mi?

- Egy doboz gyufába került.

Bertalan szemében sárga fény lobbant, de türtőztette magát.

- Ha most ketten lennénk, pofán csaptalak volna - közölte nyájasan.

Mérey Judit széles mosollyal nyugtázta a fenyegetést.

- Lám, drágám - adta a meglepettet -, máris úgy élünk, akárha házasok lennénk. Te mégis állandóan kapálódzol ez ellen. - Lochhoz fordult. - Azt hiszem, most már megkezdhetik a beszélgetést. A barátom kíváncsian várja az ajánlatát és az óhaját.

Kurt Loch nem kertelt. Elmondta szándékát, mély szerint szüksége lenne néhány olyan képre, amelyen a tragikusan elhunyt Franz Baum látható társaságban a gulyáspartin. Ha nincs, jó kép, elég olyan is, amelyen csupán sejteni lehet Baumot. Ennyit kér és ezt megfizeti.

Bertalan akkorát bólintott, hogy még a dereka is behajolt.

- Jutka! Mondd meg neki, hogy ennek semmi akadályja sincs. Mérey Judit előbb cigarettára gyűjtött, aztán megszólalt:

- A barátom azt mondja, rendben van, csak hogy a kérdéses filmek nehezen megszerezhetők. Költségekbe kerül, ha hozzá akar jutni.

- Vállalom ezeket a költségeket.

Mérey Judit a széken kuporgó fényképészhez fordult.

- Mikorra tudnád szállítani? - kérdezte.

- Mindhárom nálam van. Két tekercs itt, egy pedig a kocsiban, de azon alig látható, tehát ez nem érdekes. Valamelyik havernál lenagyíttatom. Ígérd holnaputánra.

- Mennyi a pénz? Képenként!

Bertalan előbb felnézett, aztán visszahozta tekintetét.

- Van a pasasnak dohányja? - pislogott.

- Bízd rám.

- Húsz márka képenként. Azt hiszem, ez elfogadható ár, de ha szívóskodna, menj le tizenötre.

Mérey Judit Lochra nézett.

- Képenként legalább tizenöt-húsz márkát kell ígérnie annak, aki megszerzi a filmeket az archívumból, és ez most nagyon nehéz - mondta egy szuszra. - Ezenkívül a barátom a maga részére képenként egy darab százast kér. Száz márkát! Ugyanis történt egy s más, ami, mint már mondtam, megnehezíti a dolgokat.

Lochnak olyan kerek lett a szeme, mint a fuldoklónak.

- Ez hihetetlen - dadogta.

- Sajnálom, én nem értek ehhez.

- Gondolja el, száz márka képenként és még tizenöt darabjáért. Bertalan közbeszólt:

- Mondtam, hogy sok lesz a húsz, menj le tizenötre.

- A barátom közölte, hogy nem tizenöt, hanem húsz márka a költség a képek darabjáért. Ez ugyebár a raktáros markát üti.

Loch még mindig a levegőt kapkodta.

- Mi ezen ilyen rettenetesen drága? - csodálkozott.
- A megszerzésük - vágta rá a nő. - Ez olyan drága.
- Miért?
- Képzetje, Hogy a laboratóriumot, ahol a filmeket előhívják és tárolják, valaki szándékosan felgyújtotta éppen az elmúlt éjjel. Ezenkívül betörték az utazási irodánkba is a Belvárosban. Itt is tartanak olyan kész képeket, amelyek a gulyáspartikon készültek a vendégekről.

Kurt Loch arcán döbbenet ült.

- Nos, ezek után - folytatta Mérey Judit -, a barátom nincs könnyű helyzetben, ha a filmeket el akarja kérni vagy végleg megszerezni

az illetőtől. Most mindenki megijedt, és még kisebb szabálytalanságokra is csak megfelelő összegért hajlandók kockáztatni. Így már érhető a magas, ár?

Loch már magához tért meglepetéséből. Az arca semmit sem árult el. Bólintott, jelezve, hogy elfogadja az ajánlatot. Mérey Judit figyelmét azonban nem kerülte el szavainak hatása. Most már sejtette, hogy valami összefüggésnek, kell lenni a bűncselekmények és a férfi szándéka között.

Bertalan olyan izgatott volt, hogy alig bírt megszólalni.

- Nos, beleegyezett – kérdezte.

- Igen.

Loch biccentett egyet.

- Mennyiért sikerült elsózni? - tudakolta a fényképész. Mérey Judit elnyomta cigarettáját és nagyot sóhajtott, mintha nehéz akadályon jutott volna túl.

- A képek darabjáért megadja a tizenöt márkát - mondta. - De csak azokért, amelyeken a barátja látható.

- Világos, csak azokat nagyítom meg, amelyeken ott a pasas.

- Most már nyugodt vagy?

- A lényeg, hogy sikerült nyélbe ütni az üzletet. Legalább tizenöt kép jó lesz, ennyire emlékszem. Ez minimum kétszázhuszonöt pénz! Kapsz belőle egy ötvenest, hogy befogd a pofád. Mérey Judit a hajával bíbelődött, hogy rendbe hozza.

- Kösz! - mondta. - Tudtam, hogy rendes srác vagy, ezért is szereztem meg neked ezt az üzletet.

- Láthatod, hogy én is értek valamihez.

- Úgy látszik, lassan megjön hozzá az érzéked.

Abban maradtak, hogy holnaputánra készen lesznek azok a fényképek, amelyeken Franz Baum található. Lochnak az volt a kérése, hogy a képek átvételét, a pénz átadását ugyanitt bonyolítsák le. Itt megfelelőbbek a körülmények, mint egy nyilvános helyen.

Kurt Loch és Mérey Judit együtt jöttek el. A férfi ebédre hívta, de a nő nem fogadta el az invitálást. Elhatározását azzal indokolta, hogy dolga van, és a telefonszámok gazdáját is meg akarja tudni. Megállapodtak, hogy egy óra múltával találkoznak a Vörösmarty cukrászdában, és programjuknak megfelelően a késő délutánt városnézéssel töltik.

- Loch egy útjába eső étterembe tért be és könnyű ebédet rendelt. Amint végzett a megbeszélt helyre sietett. A nő jó félórát késett. Mikor megérkezett, szabadkozva foglalt helyet, a változatosság kedvéért egy konyakot rendelt.

- Elintéztem a dolgaimat is - mondta a nő. - Sietnem kell, mert kifutottam az időből.

- Megtudott valamit a telefonszámok alapján?

- Majdnem mindent.

Lochon az érdeklődés legkisebb jele sem volt látható. Még a hangja is közömbösen csengett, mintha semmi jelentőséget nem tulajdonítana a telefonszámok gazdáinak.

- Az irodánkból telefonálgattam. Már vége a leltárnak, amit a betörés miatt készítették. A kedélyek is megnyugodtak.

- Mi volt a betörő zsákmánya?

- Állítólag nem komoly összegű aprópénz.

- Sovány zsákmány!

Mérey Judit kutatóan nézett a férfira.

- A gulyáspartikon készített fényképekhez nem nyúltak - mondta megjegyzésképpen.

Loch arcán egy izom sem rándult.

- Kedves Judit, maga szerint ennek a betörőnek hozzá kellett volna nyúlnia ezekhez a fényképekhez?
- kérdezte.

- Talán, ha megtalálja őket.

- Gondolja?

Mérey Judit jól emlékezett a férfi megdöbbszent arcára Bertalan lakásán, amikor gyűjtogatást és a betörést említették. Most nem tévesztette meg a látszólagos közömbösség. De találgatni és kétértelmű célzásokba bocsátkozni nem akart, mert nem tudta, mire megy ki ez a bújócska. Arra gondolt: kívárja, míg a háttérből valami előpattan.

- Nem tudom, mit gondoljak – mondta. – De őszintén megvallva nem is érdekel a dolog. Beszéljünk inkább a telefonszámokról.

Loch megkönnyebbülve dőlt hátra a széken, és cigarettára gyújtott, miután Mérey Juditot is kínálta, de ő a sajátját választotta.

- Mi a helyzet? – kérdezte.

- Majd meglepődik, mert mindent megtudtam.

Loch elismerően nézett.

- Ezt nem hittem volna - mondta. A pillanat egyike volt azon keveseknek, amikor valóban igazat állított. Előzően semmi reménye nem volt, hogy sikerül, a telefonszámok alapján valami kézzelfoghatóhoz jutnia. - Mi ez a minden?

- Azzal kezdem, amit elsőnek adott.

- Igen, tudom.

- Az a szám egy telefonügyeletes lakásé.

- Milyen lakásé?

- Mérey Judit szívott egyet cigarettájából, és erőt gyűjtött magyarázatához.

- Mivel nálunk nehéz telefonhoz jutni, akadnak nyugdíjasok, otthon ülők, akiknek van a lakásukon készülék, és telefonügyeletet hirdetnek és vállalnak egy kis mellékesért - mondta.

- Ügyes - mondta Loch.

- Üzeneteket vesznek és adnak át különböző foglalkozású embereknek - folytatta a nő -, kezdve a maszekoktól, illetve az iparosoktól a kereskedőig. Például, ha maga villanyszerelő iparos és nincs telefonja, akkor keres egy ilyen ügyeletet, és a hirdetésében ennek a számát adja meg. Aztán mindennap felhívja és átveszi a leadott rendelések címét.

Loch most értette meg, hogy miért harmadszor is az a jellegzetesen érdes férfihang vette fel a kagylót. Lehetetlen volt, hogy az őt elütni szándékozó gépkocsi vezetője, netán az ügynök, addigra a kérdéses telefon közelébe juthatott volna. Hacsak nem különböző személyek. Akaratlanul is elismerte, hogy a kapcsolattartásban egy ilyen közbeiktatás a szakmában megfelel egy jól működő postaládának, amely természetesen csak élőszóban leadott üzenetekre alkalmas, de virágnyelven nagyon sok mindent el lehet érni. A hírszerzők postaládának hívták az üzenetek továbbításának helyét, amely titkos és rejtett volt. Az esetleges felgöngyölítésnél, amely lett légyen az elhárítás feladata, előbb ezt a közbeiktatott postaládát kellett leleplezni, aztán jöhetett csak a következő lépés.

Loch előtt lassan kibontakozott a Franz Baum által megszervezett kapcsolattartás. Magában elismerte, rendkívül biztonságos, és ez egyúttal jellemző Baum körütekintő intézkedésére. A telefonügyeletet ellátó érdes hangú férfi nem tudta sem azt, hogy az üzenetét ki adja át, sem pedig azt ki kapja! Bizonyos, hogy Baum postán, illetve levelezésen keresztül szervezte vagy bízta meg. Egyszerűen feldobott egy lapot, és csekken minden hónapban elküldte a tarifát esetleg az ügynökén át intézte. Az ügyeletet ellátó férfinak megmondta a "meseszöveget" azzal, ha valaki ezzel jelentkezne, hívja fel a megadott telefont. Ekkor ugyancsak egy "meseszöveg" alapján ellenőrizve, leadta az üzenetet az ügynöknek. Az ellenőrző hívást

szemközt a budai cukrászdával szemben lévő fülkéből azért szervezte meg Baum, hogy a telefonügyeletes átadta-e üzenetét az ügynöknek, aki ezt a második hívást használta most fel, hogy elüsse az úttesten. Loch elnyomta cigarettáját.

- Hogyan sikerült mindezt megtudnia? - kérdezte. - Kíváncsi lennék.

Mérey Judit szélesen mosolygott, és belekortyolt italába.

- Cselesen - mondta - Ugyanis maga a szám titkos, tehát a nyilvántartó szépen elküldött a fenébe, amikor a címét tudakoltam. Nem hagytam magam. Kiötlöttem egy szép sztorit, és felhívtam, a számot. Egy mély hangú férfi szólt a kagylóba, mintha smirgli lenne a torkában. Bemutakoztam fantáziánévem, persze asszonyként, és közöltem a pasással, hogy készüljön fel a balhéra, mert ezt a telefonszámot találtam a férjem zsebében, és tudom, hogy nője van. Átadom az ügyvédemnek, és a tárgyaláson majd találkozunk. Addig is gratuláltam neki a szarvaihoz, amit a feleségétől kapott férjem közbenjárására.

Kurt Loch régén nevetett ilyen jóízűen.

- Elhitte? - kérdezte.

- Nyugdíjas házaspár! Nem hitte el, de engem nem lehetett meggyőzni. Közöltem vele, hogy ne szédítsen, mert a címet is tudom: Katona József utca huszonzét. Mikor azután meghallottam a kacagását a telefonban, tudtam nyeregben vagyok, is majd nagy büszkén kiböki a saját címét. Így is történt.

- Tehát?

Mérey Judit megitta maradék konyakját, retiküljéből kivett egy cédulát, és átnyújtotta a férfinak, A Pöltenberg utcában van, Rákospalotán - mondta.

- Mi az, hogy Rákospalota?

- Egy peremkerület. Majd elfelejtettem, hogy a férfi aztán nyugtatgatott, és azt magyarázta, hátha valami maszek a férje, mert hát telefonügyeletes tart, és a száma nagyon sokaknál található. Így tudtam meg, hogy ügyeletes lehet ott hívni.

Loch gondosan eltette a címet, de már nem volt szüksége rá. Az ügynökre vonatkozóan semmit sem tudhat meg. Amin meglepődött az a nő ügyessége volt. Milyen könnyen feltalálta magát! Mennyire vágott az esze! Úgy érezte, ez intő jel az ő számára is. Nem ringathatja magát abban, hogy egy ostoba prostituáltat használ fel a céljaira. Most már azt sem hitte, hogy csak úgy véletlenül közölte vele a nő a szövetkezetnél történt gyújtogatást, valamint a betörést. Ha ez így van, akkor sejtheti, hogy a fényképek összefüggésben vannak Franz Baum halálának következményeivel.

- Kié a másik telefon? - kérdezte.

Mérey Judit játszadozva elnyomta cigarettáját a hamutartóban.

- Ezen egy kereskedelmi iroda hívható - mondta. - Csodálkoztam, de ez van.

- Mivel kereskednek?

- A pontos megjelölés: Egyesült Vegyiművek kereskedelmi irodája.

- Micsodaaa?

Mérey Judit megismételte a megjelölést, és azt mondta:

- Biztos elírta az egyik számot, és most ezek jelentkeztek. Kurt Loch úgy ült, mint akit nyakon ütöttek, nehezen akarta elhinni, hogy ilyen egyszerűen betalált. Ezek szerint Franz Baum csak az elsődleges kapcsolatfelvételt és annak módját szervezte meg a titkosság szabályai szerint. Az ügynökhöz vezető tartalék utat tehát már nem leplezte el. Ez hiba volt. Loch igazolását látta annak, hogy a hírszerzésben minden hiba az esetleges felderítést segíti elő. Mert amit most csinál, az lényegében felderítés. Egy nyomon végighaladva megpróbálja megtudni az ismeretlen ügynök kilétét. Eddig hem tudta, hol keresse! Most már ez is megvan. Kétség sem fért ahhoz, hogy az Egyesült Vegyiművek és a Chemical Industrial egyazon profilú gyártásban érdekelt. Baum titkos ügynöke itt dolgozhat.

- Nem írtam el egyik számot sem - fordult a nőhöz. - Erre volt szükségem. Hol található az iroda?

- Itt a közelünkben, a Belvárosban. Lochban egy ötlet kezdett kialakulni.

- Megkérném egy szívességre, kedves Judit - kezdte. - Halasszuk most el a városnéző programunkat.

- Szívességet ne kérjen, tudja, milyen anyagias vagyok.

- Menjünk ehhez az irodához, jó? Mérey Judit megvonta a vállát.

- Nekem mindegy, merre megyünk - mondta. - Hiszen kapom az idegenvezetői órabért magától. Rendelkezzék velem.
 - Ott egy kis külön munkára is megkérem.
 - A legnagyobb örömmel.
- Kurt Lochban végleg kikerekedett egy merész ötlet.

7

A kereskedelmi iroda bejárata, valamint kirakatnak is beillő széles ablakai az utcára nyíltak. Közel egy tucat tisztviselő, zömében nő dolgozott itt összezsúfolva. Az iroda az előteret követően egy nagyobb helyiségből és az osztályvezető szobájából állt, a mellékhelyiségeket leszámítva. Az íróasztalok szinte egymásba értek, s ha két ember találkozott, az egyiknek félre kellett állnia, hogy a másik elmehessen. Viszonylag Ligeti Károly volt a legjobb helyzetben, mert szobájába húzódva biztonságos várban érezhette magát.

Azon a délutánon Békési Gábor egy műszaki fordításon nyüglődött, szótárokkal körülbástyázva. Előzőleg három német nyelvű levelet fordított, majd angolul lediktált egyet. Néha ugrálni kezdtek a betűk a szeme előtt, ilyenkor félretolta a fordítást, és a kirakaton át hosszan kibámult az utcára.

Éppen egy ilyen pihenőt tartott, amikor az előtte dolgozó Bordás Julianna megperdült a székén, és azt mondta:

- Gábor! Megkérnélek egy szívességre. Tudom diszkrét vagy, ezért megbízom benned.

Békési visszahozta tekintetét az utcáról.

- Parancsolj velem - mondta udvariasan.
- Mától nem veszem fel a telefont - mutatott az asztalon levő készülékre a lány. - Te vagy hozzá a legközelebb, vedd fel, ha csörög. Bárki is keresne, nem vagyok bent, beteg lettem, s a többi. Mindenesetre valami elfogadhatót mondj. Egyedül Zoli a kivétel, az ő hangját különben úgyis megismered.

A helyiségben három telefon volt, egyik a gépírói asztalon. Ligeti osztályvezetőnek külön vonal szolgált.

Békési bólintott. Mindenki tudott az irodában a maszek mosodásról, aki kétszer annyi idős volt, mint a lány. Jellegzetes hangja volt, mert raccsolt. Évek óta somfordált Bordás Julianna körül, és azt beszéltek, minden héten legalább egyszer megkérte a kezét. Állítólag a lány a korkülönbség miatt húzódozott, így kapcsolatuk csupán baráti volt. A mosodás egy furgonnal szaladgált, és olykor megállt az iroda előtt is. A kocsii fekete volt és erős hypószagot árasztott.

- Miért ez a fogadalom? - érdeklődött a fiatalember. - Már megint szórakoznak velem.

- Kicsoda? Juli a fejét rázta.

- Nem tudom - mondta.

Sustorgásukra felfigyelt Szabeni Géza, és a nyakát nyújtogatta feléjük. A közgazdász egyidős volt a lánnyal. Mindig piszkálta, és tréfálkozott vele. Az "orléans-i" elnevezést is ő találta ki, mert a lány egyszer nyíltan kérkedett érintetlenségével. Többen állították, hogy Bordás Juliannának tetszik Szabeni, csakhogy a fiúnak esze ágában sincs nősülni.

Békési Gábort érdekelte volna, hogy ez a szórakozás miben nyilvánul meg, de a lány elpirult.

- Sejteted mivel szórakoznak.

- Szövegelnek?

A lány bólintott, és ültében előre hajolt. Köztudott volt, hogy nem visel melltartót. A mélyen kivágott blúz egy pillanatra látni engedte formás mellét.

- Vazelint és krémekeket ajánlgatnak - mondta lehalkítva a hangját. - Zolit meg a kiskutyámnak csúfolják. Itt köztünk valakinek a haverjai lehetnek.

Békési elsiklatta tekintetét a blúz kivágásáról: A maga részéről a közgazdászra tippelt, illetve a baráti körére, de bölcsen hallgatott. Egyetértett azokkal, akik felrótták a lánynak, hogy nem viselkedik természetesen, megjártassa magát. A kérdésnek sem hitt, de részéről ezzel a téma be is fejeződött. Azt viszont tudta, hogy a nők mennyire irigykednek a lányra, a férfikollégák pedig a három lépés távolság és a hűvös magatartás miatt, ami sértette hiúságukat.

- A legjobb, ha minél gyorsabban túlteszed magad a dolgokon, és bármennyire is rosszul esik, nem mutatod – magyarázta.

- Ha tudnád mennyire nehéz.
- Békési elhúzta a száját.
- Ez van! - mondta - Más nem tehetsz.
- Vedd majd fel a telefont.
- Felveszem és letagadlak.

Juli ujjbegyeit tapogatta.

- Az osztályvezető kartárs alaposan megdolgoztatott - panaszkodott. - Majd az egész délelőttöt végigdiktálta. Nem érzem az ujjaimat.

Bordás Julianna egyike volt a három gépírónak. Kevés hibát ejtett, de az is igaz, hogy a többiekhez képest nagyon lassan írt. Mégis, majd mindenki csak neki akart diktálni.

Békési elővette cigarettaját, és a lányt is megkínálta.

- Mi volt az a fontos gépelés? - kérdezte.
- Leírtam ismét a második félévi munkatervet.
- Mi a fenének? Változott volna valami?

Juli elővette tükrét, kiigazította ajkán a festéket.

- Honnan tudjam? - kérdezte. - A főnök kartárs így látta jónak. Biztos valami módosítás történt.

Szebeni Géza jött hozzájuk. A szájában cigaretta lógott. Elvette az íróasztalról az öngyújtót, de mielőtt meggyújtotta, a lány fölé hajolt, és beleszagolt a hajába.

- Ez igen! - mondta. - Ezt nevezem illatnak.
- Ne hülyéskedj! - szabadkozott a lány.

Szebeni rágyújtott, és titokban rákacsintott Békésire.

- Biztosan Ergót használsz - mondta komolyan. - Mostanában ez a divat.

Julinak fogalma sem volt róla, hogy ez a szer az egyik, leghatásosabb tetűirtó, ezért azt mondta:

- Fixír vagy samponos ?

Többen vihogtak. Szebeni hosszan kifújta a füstöt, és Békésihez fordult.

- Magyarázd meg neki - mondta, és visszament az asztalához. Juli szikrázó szemmel nézett körbe.

- Most mit vihorásztok? - sziszegte. Békési halkán megmagyarázta neki, mi az Ergó. Hosszú percek teltek el, míg Bordás Julianna megnyugodott és tudomásul vette, hogy ismét ő volt a célpont. - Aztán fogta magát és bement Ligetihez. Békési azt hitte, hogy panaszkodni fog, de a lány hamar visszajött.

Ékkor már túl volt a fordításon és a fiókjában rendezgette a szótárakat. Juli az íróasztalra könyökölt, és elmondta, hogy pár percre elkéredzkedett azzal az ürüggyel, hogy valami apróságot vásárol a közelben.

- Neked bevallom, hogy eszem ágában sincs vennem valamit - mondta. - Csupán a hajam akarom befésültetni, és ez egy kicsit tovább tart. Munka után közvetlenül jelenésem van, komoly a dolog. Arra kérlek, ha a főnök keresne, mondd azt, hogy csak most mentem el, de a többiek lehetőleg ne hallják. Esetleg, ha Zoli keresne, nehogy elszóld magad a randimról. Békési bólintott.

- Meddig maradsz oda? - kérdezte.
- Egy órán belül itt vagyok, reggel már beütemeztettem magam. Csak senki ne sejtсен semmit!
- Bízd ide.

- Nem viszem a táskámat sem, nehogy feltűnjön, csak a pénztárcámat veszem ki - mondta a lány; a gépíróasztal alsó fiókjában tartotta táskáját. - Majd meghálálom, ha nagy leszek.

Békési a mennyezetre nézett.

- Bár már ott tartanék!
- Gabi! Már te is?

- Hiába, én is csak férfi vagyok. Legalábbis azt hiszem. Juli elnevette magát.
- Legalább komolyan mondtad volna azt a "bár már ott tartanékot" - mondta, és indult.

Békési hosszán nézett utána az üvegen keresztül. Akaratlanul is azt latolgatta, hogy akiért a befestülés történik, szerencsés fickó vagy pedig egy újabb balek. Miközben elmerült a rendcsinálásban, arra figyelt fel, hogy az előtérhez legközelebb lévő kolléganője valakivel vitatkozik.

Az idegen egy nyúlánk természetű, fiatal, csinos nő volt, rakott szoknyában és divatos kötött kabátban. A fiatal nő valakit keresett, akit senki sem ismert.

- Dolgozott itt valaha is egy Bico Dénes nevű férfi? - kérdezte a tisztviselő a többiektől.

Mindenki a fejét rázta: nem ismertek ilyen nevű kollégát. A nő azonban kardoskodott, hogy a ismerősének itt kell dolgoznia. Szebeni tele szájjal röhögött.

- Biztosan valami gyerektartásügy – mondta. – A pasas megszédítette a nőt. Egyesek azt tanácsoltak, meg kell kérdezni a főnököt, hátha ismerős előtte Bico név., Szebeni azonnal indult, de visszacsukta az osztályvezető szobájának ajtaját.

- Beszél telefonon - mondta. -

Kisvártatva nyílt az ajtó, és megjelent Ligeti, ő sem ismerte a Bico nevet. Ránézett a fiatal nőre, és egy szemvillanás alatt megváltozott: a fejét előreszegezte, mintha rosszul látna, az arca piros lett. Sarkon fordult, és eltűnt a szobájában.

A nyúlánk nő úgy bámult a becsukott ajtóra, mint cirkuszi néző a kardnyelőre, a lába szinte gyökeret vert. Hirtelen kapta magát, és szó nélkül kiviharzott a helyiségből, még az ajtót is elfelejtette maga után behúzni.

Szebeni nyerítve nevetett.

- Nem lett meg az apa - mondta.

Ha valakinek igazán lett volna oka meglepődni az ismeretlen nő megjelenésén, az Békési Gábor volt. De ő uralkodott magán. Az első pillantásra ráismert a fiatal nőben arra az idegenvezetőre, akit már régebben látott egy budai szórakozóhelyen, amint éppen külföldi csoportot kalauzolt; a gulyáspartin, amelyet a teraszra nyíló különteremben tartottak, műsorral egybekötve. A nő nem nézte a népi táncosokat, kijött a teremből cigarettázni. Békési minden szándék nélkül udvariasan tüzet adott így, kezdődött a beszélgetésük. A nő csak a műsor végeztével ment vissza a csoporthoz. Előbb azonban elkotyogta: hol érhető utol, és jelentőségteljes pillantással búcsúzott.

Békési azon gondolkodott: vajon mi célból toppant be az idegenvezető nő, pont hozzájuk? Esküdni mert volna, hogy az előadott trükk legalább annyira átlátszó volt, amennyire a nő szándéka. Elég volt látni a kollégák arcát. Ki hitte, hogy itt valaha létezett egy Bico Dénes nevű férfi? Senki! Ligeti Károly sem hitte el, mert nyomban sarkon fordult, jelezve, hogy nem kíván több szót fűzni a történetekhez. Hogy a nőnek valami célja volt, arra esküdni mert volna.

Halvány reménysugár kezdett benne éledezni. Csupán egy kis szikra, de alkalmas arra, hogy váratlanul elkezdjen lobogni. Arra gondolt: hátha mégsem töltötte itt hiába az idejét. Az előbbi pillanattal valami elkezdődött. Olyan volt, akár a nagy halra kidobott csali, amely körül hónapokig nem történik semmi, de most hirtelen megjelent egy ragadozó, s megmozdult az úszó. Más erre legyintene, még csak jelentőséget sem tulajdonítana neki, a tapasztalt horgásznak azonban a legkisebb jel is mond valamit: ahol kapás van, ott halnak is kell lennie. Tetszett neki a saját hasonlata.

Békési tudta, a legnagyobb hibát követné el, ha az idegenvezető nő mostani megjelenését a véletlennek tulajdonítaná, esetleg elhinné egy Bico Dénes utáni lázas kutatását. Vajon hogyan reagált volna a nő, ha feláll, és azt mondja: igen, ismerem Bico Dénest, hozzávezetem. Valószínű, hogy szó nélkül elsietett volna.

Felállt az asztaltól, és a lefordított műszaki anyagot elzárta a szekrényébe. Közben csupán megszokásból az ablakon át kibámult az utcára. A szemben levő járdán egy fiatal pár haladt el, kéz a kézben. A felismerés villámként érte. Ugyanez a pár az előbb már elsétált itt! Vajon semmittevésből tengnek-lengnek vagy pedig határozott céllal? Közelebb lépett az üveghez. A fiatalok lehorgonyoztak a kirakat előtt. Kopott farmerban voltak, mozgásuk mégis merevnek tűnt, főként, ahogy egymás kezét

fogták. Már hajlott arra, hogy semmiféle jelentőséget ne tulajdonítson a pár felbukkanásának, amikor észrevette a közeli sarkon a telefonszerelők sátrát, a járdán.

- Gizike! - szólt oda egy testes hölgynek, aki gyakran korelnökként helyettesítette az osztályvezetőt. - Kiszaladok cigarettáért.

- Nyugodtan, Gábor. Szebeni átnyújtott egy ötvenest.
- Légy szíves hozz egy Helikont! - mondta.
- És egy doboz gyufát. Amaz elhúzta a száját.
- Jó, legyen a gyufa is - mondta. - De a maszekhoz menj, innen a harmadik utca.
- Tudom hol van, de mi a különbség?
- Szárazabb a dohányja.
-

Békési Gábor kilépett az utcára, és nyomban rágyújtott miközben megszívta cigarettáját lapos pillantással nézett körbe. Még volt benne egy szikra remény, hátha tévedett és nem a felderítő osztály beosztottai léptek valamiért akcióba. Amint elhaladt a járdán púposodó sátor mellett, ez a reménye teljesen szertefoszlott. Az ott sürgölődők mindenki mások lehetnek, csak éppen telefonszerelők nem. A legközelebbi mellékutcában észrevett egy várakozó Volgát. Hátralattal ülték benne, az ablak letekerve és a járdán álldogáló farmernadrágos párral beszélgettek. Egy másik utcában a kopott zöld színű Barkas mikrobusz várakozott. A zárt kocsitetején állandóan forgott a szellőződob, ami a gyakorlott szemnek nyomban elárulta, hogy odabent emberek tartózkodnak.

Békési átkozódott egy keveset, és nyilvános telefon után nézett. Biztos volt abban, hogy az elhárítófőnök figyelmét elkerülte a felderítők akciója. Máskülönben nem engedélyezte volna, hogy a kereskedelmi iroda közelében ilyen felfordulást csináljanak. Fennállhat ugyanis annak a veszélye, hogy az ismeretlen ügynök észreveszi ezt a leplezett nyüzsgést, bármily óvatosan járnak is el.

Békési három nyilvános telefonfülkét is végigpróbált, közben a krimifilmekre gondolt, amelyekben mindig működnek a telefonkészülékek. Végre talált egyet, amely adott vonalat. Csak azért szurkolt, hogy az ezredet a hivatalában találja. Szerencséje volt, mert felvették a kagylót, és megszólalt a jól ismert hang.

- Halló!
- Jelentkezem.
- Bana Dénes a torkát köszörülte.
- Valami történt?
- De még... mennyire.
- Nyilvános fülkébőtbeszél?
- Természetesen.
- Mi történt?

Békési Gábor valamiféle kuncogást vélt felfedezni főnöke hangjában, mindenesetre mélyet lélegzett, aztán kifakadt:

- Minek köszönhető ez a díszfelvonulás? Ráadásul a célpontunk körül. Ágyúval akarunk verébre löni? - Bana nevetett.
 - Nem lövünk, hanem fogunk. Garantálom, hogy meg is fogjuk.
 - De éppen, itt az iroda... .
 - Pontosan ott - szakította félbe, az ezredes. - Ugyanis a maga delikvensét kapcsoljuk le. Egyszerűen tetten érjük a bizonyítékokkal együtt. - Békési azt hitte rosszul hall.
 - Halló! - szólt a kagylóba az ezredes. - Ott van még? - Lehetetlen, hogy az én emberem lenne.
 - De bizony az! Ráadásul a corpus delictivel.
 - Hogy kerülnek ide a tárgyi bizonyítékok? Bana hangja magabiztosan csengett:
 - Majd meglátja.
- Békési lassan kezdett magához térni meglepetéséből.

- Hát erre kíváncsi vagyok.
- Kíváncsi is lehet. Délután pontosan ötkor lekapcsoljuk, amint az irodát elhagyta, persze attól kissé távolabb.

- Bizonyítékokkal! Mondtam már.

- Ki volt az az ügyes, aki kikaparta? Bana köhintett néhányat. - Egy láthatatlan veréb csiripelte - mondta. - De megmondom

őszintén, ha nem kecsgetet bizonyítékokkal, a szemétkosárba vágom Békési most kapcsolt, hogy névtelen bejelentés érkezett.

- Tehát azért vettük készpénznek, mert a bizonyítékokat is beígérte - jegyezte meg.

- Pontosan.

- Hát ez szép.

- Nem is sejti, ki ez a szerencsétlen?

- Nem sejtem, de a szerencsétlen jelzővel ezredes elvtárs helyében még várnék. Lehet, hogy nem az lesz a szerencsétlen, akit most annak hiszünk.

Bana egy pillanatig elgondolkodott, majd azt mondta:

- Különbén nagyon jó, hogy hívott nem tudtam elérni, nekünk pedig még ma közbe kell lépniük. Őszintén mondom, nem hittem hogy felfedez bennünket. Ennyire rosszul álcáztuk magunkat?

- Nem, ezredes elvtárs, csak az én szemem jó. Éppen kitekintettem az ablakon, és mindent megértettem.

Bana nevetett.

- Legközelebb udvari szobában fog dolgozni, erre mérget vehet - mondta. - Most azonban, annyit segítsen, hogy tartsa jól nyitva a szemét, nehogy valami közbejöjjön! Bar kétlem, hogy bármi akadály felmerülne.

- Ki a pasasunk?

- Méghogy pasasunk!

Békési Gábornak igen rossz előérzete támadt. Lehet, hogy az idegenvezető nő a délután folyamán még visszajön?

Erre a pillanatra várnak Beleznay őrnagy emberei? Akkor viszont cinkosnak kell lennie az irodában.

Bana Dénes megunt a csendet.

- Halló! Miért hallgat, mintha megnémult volna?

- Kit kell szem előtt tartanom?

- Hát a szexbombáját! - Papírzizegés hallatszott - Úgy hívják:

Bordás Julianna. Nos, mit szól?

Békésivel néhányszor megfordult a telefonfülke.

- Kolosszális! - nyögte. - Méghogy Juli?

- Az bizony - vágta rá az ezredes. - Kíváncsian várom, mit fog majd mondani.

- Butaságot! - vágta rá Békési. - Csak butaságot. Mert rendes, nagyon rendes, csak hát butuska szegény. Úgy látszik, ilyen adottságokkal mindenki lehet még professzor is. Nem kell hozzá más, csak egy névtelen bejelentés, hogy az illető professzor, erre nyomban katedrát tolunk alá.

Bana Dénes felcsattant:

- Hód!

Berkesi Gábor magához tért, de a kagylót úgy szorította, hogy ujjai elfehéredtek.

- Parancs, ezredes elvtárs! - mondta csendesen.

- Egyelőre én dirigálok.

- Értettem. - Bana visszafogta a hangját.

- Két dolgról ne feledkezzen el figyelmeztette. - Egyik, hogy a bizonyíték a nő táskájában van, a másik: a bejelentő a vizsgálat során felfedi magát, mert jutalmat akar. Ezek után beláthatja, hogy ez nem olyan névtelen levél, amely légből kapott dolgokkal vádaskodik.

Nehogy valami órási bakot lőjünk, mert jogállamban élünk, ezredes elvtárs. - Törvénysértésről, önhatalmú intézkedésről szó sincs - folytatta az ezredes. - Amíg nincs bizonyítva az alapos gyanú; addig

nincs letartóztatás és semmi egyéb. Remélem azzal egyetért, hogy a gyanú fennáll. Tudom, hogy ez a gyanú érinthet bárkit a kereskedelmi irodából, de ki kell vizsgálnunk a bejelentést, mert ismétlem, konkrétumokat tartalmaz. Azt is tudom, hogy a jelenlegi gyanúnkkal nem ért egyet.

Békési akkorát bölintott, hogy a homlokát majdnem beverte a készülékbe.

- Valóban eltérő véleményem van az ügyről.
- Majd lehetőséget adok, hogy kifejtse. Az akció után legyen a szokott helyen. Pontosan tájékoztatni fogom mindenről.
- Értettem.
- Most pedig menjen vissza a irodába, és figyelje a lányt! Meg kell majd tudnunk minden kapcsolatát.
- Elég nagy munkát vállalunk magunkra.
- Na, látja - mondta az ezredes. - Ezeket mind meg kell majd néznünk, hogy kicsodák, micsodák. Békésinek nem tetszett ez a nagy sietség.

- Miért nem várunk ezzel a felelősségre vonással? - kérdezte.
- Csupán figyelni, hogy kinek adja át azt a terhelő bizonyítékot, amely nála van. Mert az biztos, hogy nem magának tartogatja. Így felelősségre vonhatnánk a kapcsolatát is. Két legyet ütünk egy csapásra.
- Majd elmondja a kihallgatásán, hogy kinek akarta átadni.
- Biztosabb lenne, ha várnánk.

Bana nem látta értelmét a halogatásnak.

- Beszélni fog, mert a nyelvét megoldja a terhelő bizonyíték - vélekedett.

Aztán ráérünk majd csapdát állítani annak, aki az anyagért jön. Maradjunk ennyiben.

Békési Gábor bevásárolt a trafikban, de nem ott ahol a közigazdász mondta. Mikor visszaért, Szebeni megtapogatta a cigarettásdobozt.

- Ez ropog - mondta elégedetten. - Jó száraz dohány. Ezért kell a maszeknál vásárolni.

Gondosan megszámolta a visszajáró pénzt.

Késő délután a tisztviselők sorra lazítottak a munkatempón. Néhány asztalnál összeverődtek, és a hétvégi programokat vitatták meg. Péntek lévén már leírták az elmúlt hetet, és lestek az óra mutatóját, hogy mikor indulhatnak végre.

Békési az asztalra könyökölve üres tekintettel bámult maga elé. Gondolatai sehogy sem akarták befogadni azt a tényt, hogy Bordás Julianna folyamatosan szigorúan bizalmas titkokat szolgáltatott ki. Ha az elhárítófőnök csak félannyira ismerné is a lány képességeit, mint ahogy ő, hozzá hasonlóan tiltakozott volna. Mert Juli még cinkosnak is túl naiv és ostoba, minden titkát kipakolja öreg mosodás barátjának és talán mindenkinek, akiben egy csepp jó szándékot fedez fel.

A kérdéses bizonyítékokat latolgatta, amelyhez az ezredes oly nagy reményeket fűzött. Miféle dokumentumok lehetnek? Egyáltalán milyen úton kerültek a lányhoz? Lehetetlennek tartotta, hogy egy képességek nélküli ember megszerezzen és folyamatosan továbbítson olyan dokumentációt, amelyekhez kombinációs készség, értékelő és elemző gondolkodási mód, tehát alkalmasság szükségeltetik.

Hirtelen elhatározással a lány gépiróasztalához lépett, kihúzta az alsó fiókot. Ott hevert a táska nyitott cipzárral.

A szokásos női holmikát találta benne, majd az aljáról előhúzott egy borítékot, amely nem volt leragasztva. Gondosan összehajtva négy darab, mindössze egyszer használt írógépindigót tartalmazott. Helyére tolta a fiókot a táskával, és a borítékkal együtt visszaült asztalához.

A tisztviselők egymással voltak elfoglalva, beszélgettek, és senki sem figyelt rá.

Az indigókon jól láthatók voltak a leütött betűk. A másolat teljes szövegét le lehetett olvasni. Pillanatokon belül rájött, hogy a második félévi munkaterv indigóit tartja a kezében, amelyet osztályvezetője délelőtt gépeltetett.

Békési Gábor tudta, hogy amit most tenni fog, az teljesen kirívó és önhatalmú döntés, talán még a megtörtént esetek példatárában sincs hasonló. De elszánta magát erre a lépésre. Kiment a mellékhelyiségbe, az indigókat apró darabokra tépte és lehúzta a kagylóba. Úgy érezte, tettére majd elfogadható indokot tud felhozni. Mikor rendbe szedte gondolatait; remélte, hogy az elhárítófőnök utólag majd egyetért a cselekedetével; de ha nem, akkor ennek reá nézve beláthatatlan következményei

lesznek.

Bordás Julianna olyan tartással jött vissza, akár egy hercegnő. Nem is jött, inkább vonult: kihúzta magát, a fejét felszegte, formás mellei minden lépésnél megremegtek. Csak a vak nem láthatta, hogy fodrásszékekben töltötte az elmúlt órát.

- Gábor! Keresett valaki?

Békési a fejét rázta, és megcsodálta a lány hajkölteményét.

- Nem - mondta.

- Fésülés közben meggondoltam magam, és az jutott eszembe, miért ne csináltassak egy frizurát, ha már kijöttem.

- Miért ne csináltattál volna!

- Ugyanezt kérdeztem én is, és döntöttem. Jól áll?

- Tutajos - válaszolt Békési helyett Szebeni, a többiek hangosan röhögtek.

Bordás Julianna előkapta tükrét, és megpróbálta befogni vele egész fejét. Miután ez nem sikerült, nem kísérletezett tovább, kivonult a mosdóba. Nyomban megindult a suttogás, hogy egyeseknek mit szabad, majd azt találgatták: kinek készülhetett Juli. A mosodás elsőnek merült fel, de nyomban kilőtték a tippek közül. Egyedül Békési tudta, hogy a hajkölteményben legfeljebb a kihallgató tiszték fognak gyönyörködni, az előállítás után.

Ligeti Károly is előbújt szobájából. Magas, szikár termetű férfi volt, közel a negyvenhez. A nők kedvelték, mert mindig udvarias volt velük, soha nem kiabált, nem veszekedett. Az osztályvezető Bordás Juliannát kereste, valamit le akart íratni. Mikor közölték vele, hogy a lány hol van, a jövő hétre halasztotta a dolgot, és visszament a szobájába.

Szebeni Géza lépett az asztalhoz. Békési szórakozottan nyújtotta öngyújtóját, mert megszokta már, hogy a másoknak rendszerint nem volt tüze, de amaz most a fejét rázta.

- Most dobtam el - célzott a cigarettára, aztán lefogta a hangját és rátámaszkodott az asztalra. - Mi a véleményed arról, hogy az a spiné, aki a Bicót kereste, nem volt flúgos.

Békési meglepve nézett kollégájára.

- Hanem mi volt? - kérdezte.

A közgazdász megvonta a vállát.

- Lehetett bármi, csak éppen hülye nem - mondta. - Legalábbis nekem ez a véleményem.

- Miből gondolod, hogy normális volt? Itt senki sem ismerte azt a Bicót.

- Ha mi nem is, de a főnök.

- Hiszen világosan megmondta, hogy nem ismer ilyen, nevű urat. Szebeni gúnyosan mosolygott.

- Mindenki azt mond, amit akar - szögezte le. - Nos, a főnök kijelentette: nem ismeri. Punktum! De ez még nem jelenti azt, hogy igazat is mondott. Teljesen kizárt, hogy ismerte ezt a Bicót?

- Találgatni sok mindent lehet.

- Te nem láttad a szitut. Ha látod, most másként vélekednél. Békési értetlenül nézett Szebenire. Nem tudta, milyen szituációt kellett volna látnia ahhoz, hogy ne higgyen Ligeti Károlynak. Persze, egyáltalán nem biztos, hogy ugyanarra a következtetésre jutott volna, amire Szebeni.

Amaz rágyújtott, a hangját visszafogta, amikor megszólalt:

- A főnök ránézett a nőre, és abban a pillanatban elkapta a harci idegesség. A szája tátva maradt, a szeme majd kiugrott, a képe meg olyan vörös lett, mint a cékla.

- Merész következtetés, nem gondolod!?

- Valahonnét tehát ismerte a nőt - folytatta Szebeni. - Ezért vonult vissza olyan gyorsan a szobájába. Őregem, én láttam a nő képét. Ugyanúgy meglepődött, mint a főnök. Ráismert ő is. Meg kellett volna kérdezni a spinét, hogy van-e gyereke.

- Miért?

Szebeni szinte ráfeküdt az íróasztalra, annyira közel hajolt Békésihez.

- Lehet, hogy a főnök csinálta Bicó Dénes néven - mondta suttogva.

- A gyereket?

- Végre, csakhogy lepottyant. - Békési Gábor egy pillanatig csak bámult, aztán magához tért, és

hangosan felnevetett. Többen feléjük fordultak és a fülüket hegyezték, hátha sikerül valamit megtudniuk a poénból. Szebeni lekászálódott az íróasztalról, az arcáról lerítt a sértődés.

Békési felállt, és békítően megveregette a vállát.

- Ne haragudj, de ez egy abszurd ötlet - mondta restelkedve.
- Neked abszurd, mert nem gondolkozol - vágta rá a közgazdász.
- Úgy teszel, mintha nem ismernéd a főnököt.

Szóbeszéd volt, hogy Ligeti túlzott udvariassága a nőkkel szemben gátlásos félszégének leplezését szolgálja. Szebeni Géza tisztában volt ezzel, de nehezen adta fel elképzelését.

- Valami pedig nem stimmel itt - töprengett. - Annak a spinének ugyanaz a megdöbbenés ült az arcán, mint a főnöknek, amikor a szemük összevillant.

- Egy biztos: a nő úgy viselkedett, akár egy feleszű. Ez ami nem stimmel. Egy ilyen érdeklődés bármikor előfordulhat, de ahogyan ez a nő ezt tette, és a kirohanás.

A közgazdász elbizonytalanodott.

- Lehet - mondta. - De arról ne felejtkezz el, hogy láttam kettőjük arcát. Biztos vagyok benne, hogy fordított esetben ugyanez lenne a te véleményed is.

A munkaidő befejeztével mindenki sietett. Békési Gábor ismét számba vett mindent, amikor kilépett az irodából. A telefonszerelők sátra változatlanul a helyén állt, a farmernadrágos fiatal pár a szemben levő járdán andalgott. Az akció tehát érvényben volt, semmi olyan csoda nem történt, melynek alapján változott volna a terv.

Távolról követte a lányt. Tudta, nem ő az egyedüli. Kíváncsi volt, hogy mikor teszik rá a kezüket. Titkon valahogy abban reménykedett, hogy mégsem kerül sor erre az elhamarkodott intézkedésre.

De sor került!

Két utcával távolabb voltak már az irodától, amikor megjelent az ismerős Volga, Bordás Julianna mellé hajtott, két férfi kiszállt. Valamit mondtak a lánynak, de az vonakodni látszott mire belekaroltak, és mindhárman beültek a kocsiba.

Békési visszafordult. A farmernadrágos fiatal pár eltűnt az utcáról, a telefonszerelők szétszedték a sátrukat. A kopott színű zöld Barkas végighajtott az utcán, és befordult a legközelebbi sarkon.

Az elhárítótsit tudta, hogy ezzel valami kezdetét vette, valami megmozdult, és felkavarta az állóvizet. De azt nem tudta, hogy ez vajon kinek lesz jó.

Kellemes volt az este, a felhőtlen égen csillagok hunyorogtak. A Szabadság-hegyen lévő Normafa parkolójában alig néhány gépkocsi állt, közöttük egy fekete Mercedes. A közeli sétány padjain szerelmespárok üldögéltek, és a mélyen elterülő város fényeit bámulták.

Békési Gábor a szokott időpont előtt negyedórával érkezett Volkswagenjén. Észrevette az ismerős Mercedest, amely üres volt, melléje kormányozta kocsiját. Megszokta már, ha valami rendkívüli esemény történt, az elhárítófőnök mindig korábban érkezett a találkozóra. Azt is tudta, hogy a délutáni kudarc sokkhatást okoz majd az elhárításnál, de nem hitte, hogy ekkorát.

Bana Dénes a parkoló végében cigarettázott, közvetlenül az erdő szélén. Kíváncsian nézte az érkezőt, aki egyenesen feléje tartott.

- Ezredes elvtárs, jelentkezem - mondta a fiatalember. Bana a kezét nyújtotta.
- Üdvözlöm, Hód! - mondta. - Le mertem volna fogadni, hogy egyből kiszúr itt a sötétben. Nemhiába fiatal, még jó a szeme.

Békési a szerelmespárok felé intett a fejével.

- Ott nem kereshettem - mondta. .
- Sajnos, de erre nem kellett volna emlékeztetnie.
- Egyetlen ácsorgót láttam a sötétben, nem volt nehéz eltalálnom,

hogy ezredes elvtárs az.

Bana a közeli sétányra lépett, és eltaposta cigarettáját a kavicsokon. Az arca gondterhelt volt, ráncba szaladt homloka elárulta, hogy kedélye a mélypontra süllyedt. Anélkül, hogy összebeszéltek volna, poroszkálva elindultak az erdő szélén vezető úton.

Békésinek semmi kedve nem volt elsőnek megtörni a csendet, pedig akadt volna, éppen elég mondanivalója. A délutánt és a kora estét végigszaladgálta, jó- néhány emberrel sikerült beszélnie. Most várta, hogy főnöke megindítsa a panaszáradatot. Alighogy rágyújtott, mintegy adott jelre ez be is következett.

- Ezzel a lánnyal pofára estünk - mondta nagy nyugalommal az ezredes. A hangja elárulta, hogy a maga részéről már tudomásul vette a kudarcot. Egy fikarcnyi bizonyítékot sem találtak nála, pedig beharangozták. Tiszta szerencse, hogy nem is sejti, miért került be.

- Valamit csak mondani kellett neki.

- Sikerült beadagolnunk, hogy megszólalásig hasonlít egy körözött: bűnözőre.

- Biztos vagyok benne, hogy elhitte.

- Ennyire ismeri? Békési a fejére bökött.

- Ha az eszéről van szó ...

- Most azt hiszi, hogy arra a szélhámosnőre hasonlít, akit mi keresünk. Különben magának volt igaza.

Békési hallgatott, és a cigarettáját szívta, mintha most ez lenne a legfontosabb dolga.

- Nem is kérdezi, miért adok magának igazat? Eddig mindig szerfelett érdekelte, hogy mennyire váltak be a feltételezései.

Békési szétaposta csikkjét, és megszólalt:

- A délután megtudott dolgokon járt az eszem. Abban volt igazam, hogy előre lefestettem szellemi képességeit.

- A délutánival még ráérünk. Egyelőre beszéljük meg a legsürgösebbeket. Most igen fontos, hogy ennek a Bordás Juliannának az esetét a helyére tegyük. Mégpedig a legkisebb gyanú nélkül. Nem akartam hogy elengedjék, míg nem beszélek magával. Ugyanis a megnyugtató végűt kapna egy sürgős feladatot

- Állok elébe.

A gépirónót, miután előállították a mesével, megmotozták, a táskáját is átkutatták. Azonnal tudták, hogy baj van és melléfogtak, mert a beígért bizonyítéknak híre-hamva sem volt. Ezután azonosítás végett ujjlenyomatot vettek. Jelenleg ennek eredményét várja. Nyugodt, nem ideges, és a kezdeti bosszankodás után kíváncsian várja a fejleményeket.

- Én magam is - mondta Békési kissé idegesen.

- Most maga belép az eseményekbe - magyarázta az ezredes. - A lánytól bocsánatot kérünk és eleresztjük. Maguk még teljesen véletlenül összeütköznek az utcán. Kíváncsiak vagyunk, mit fog magának mesélni. Vajon sikerült-e megtévesztenünk vagy sem magára vár a feladat ezt megtudni.

- Láthatlanban lefogadom...

- Ne fogadjon le semmit - szakította félbe az ezredes. - Főként láthatlanban ne. Találkoztam én már olyanokkal, akik kiválóan adták a hülyét, állítom, volt olyan tehetséges színész, mint Blaha Lujza. Ne becslje le ezt a lányt.

- Mindenkinél el fogja mesélni, hogyan járt. Bent az irodában, a fodrásznál, a villamoson, a szomszédnak és az egész háznak, barátnőknek és azok ismerőseinek. Legvégül Zolinak.

Bana Dénes cigarettát kínált.

- Az ki? - kérdezte.

- Az örök reménykedő. Hiszi, hogy egyszer a lány az övé lesz. Becsületes foglalkozása mosodás.

Rágyújtottak. Bana legyintett.

- Nem baj, ha mesél, csak azt mondja, amit mi akarunk hallani.

- Egy embert azonban nem fog megtéveszteni.

- Éspedig?

- A névtelen levélíró! - szögezte le a fiatalember, és kis híján megakadt a torkán a cigarettafüst, amiért

elszólta magát. Köhintett néhányat, hogy ezzel is leplezze zavarát.

Bana felkapta a fejét.

- Ez természetes, mert valószínűleg azt is tudja már, hogy nem volt a lánynál az általa beharangozott bizonyíték - mondta: - Pedig azt hittem biztosra megyünk.

Békési néhányszor megforgatta a fejében a választ, mielőtt megszólalt volna

- Biztosra ment a levélíró is - mondta. - Lehet tévedett. Remélem, ezredes elvtárs sem hiszi komolyan, hogy a lánynak valami köze lehet a hírek kiszivárgásához és fontos gazdasági titkok kijuttatásához.

- Végleg nem vettük le a napirendről, de személyének nem tulajdonítunk nagyobb jelentőséget, mint esetleg másnak. Itt a jelzett bizonyíték volt az, ami miatt intézkedtünk. Nem hagyhattuk figyelmen kívül a bejelentést. Tisztáztuk viszont, hogy a levélíró állítása nem felelt meg a valóságnak. Ami lényeges a mi szempontunkból: a törvényességét a legmesszebbmenőkig betartottuk.

Békési Gábornak a nyelve hegyén volt az elmulasztott lehetőség. Ez sok mindent megoldott volna, és kiküszöböli az ilyen utóregzéseket. Ha időben tájékoztatják és utasítást kap, módot kerített volna arra, hogy észrevétlenül átnézze Bordás Julianna táskáját. Ezt meg is tette, hiszen a lány a fél délutánt a fodrásznál töltötte. De erről sem beszélhetett volna még most, mint ahogy az akció megkezdése előtt sem. Így aztán ez egyelőre a saját titka maradt.

Megállapodtak, hogy Bordás Julianna melyik kapun fog távozni az épületből és pontosan mikor a kapcsolatot ettől jóval távolabb kell felvenni. Leszögezték ennek a módját is. A fiatalembernek úgy kellett az utcán helyezkednie, hogy elsőnek Bordás Julianna ismerje fel. A saját kezdeményezéséről le kellett mondania. Egyetértettek abban is: ha a lány észreveszi, és igyekszik elkerülni a felismerést, akkor feltétlen ludas valamiben.

Békési Gábor sokat adott volna, ha őszintén feltárhatja az elhárító-főnök előtt az akció kudarcának tényleges okát. Elsősorban azért, hogy a tapasztalt ezredes vajon mit szól ahhoz a primitív módszerhez, amely a másolópapírhoz fűződött. A hírszerzés esetében ez annyira elavult volt, mint a füstjelekkel továbbított hírek a műbolygók világában.

Később Bana Dénes visszatért a délutáni beszélgetésükre.

- Akkor azt mondta, hogy különvéleménye van a készülő akciónkról - mondta. - Ígéretet tettem, hogy ezt kifejtheti. Tessék, kíváncsian hallgatom.

Békési egy utolsót szívott a cigarettájából, és a csikket gondosan eltaposta, nehogy tüzet okozzon a száraz avaron. A hangja határozott volt, amikor megszólalt.

- A névtelen levélíró céljára vonatkozik a véleményem.

- Mía a Véleménye ezzel kapcsolatban is? Intézkednünk kellett! Igyekeztem megmagyarázni, hogy miért tettük meg lépéseinket. Visszatértek a Normafa parkolójához, és megálltak az erdőszélen.

- Én a célját feszegetem - szögezte le a fiatalember.

- Rajta, bökje ki!

- Megtévesztés volt. Blöff, ha úgy tetszik! A firkálót egyetlen cél vezette, hogy megzavarja az elhárítást és a figyelmét összekuszálja. Tudta jól, hogy a névtelen bejelentésére intézkedni fognak, mert az reális esettel foglalkozik és tény tartalmaz. Egyben bizonyítékot is jellent szempontjából.

- Érdekes, folytassa!

- Éppen ez volt a célja: az intézkedés kicsikarása. Mégpedig időnyerés szempontjából.

- Tételezzük fel, hogy valóban találunk bizonyítékot Bordás Juliannánál. Modjuk ott lapul a táskájában egy olyan munkaterv, amely tartalmazza a legközelebbi, versenytárgyaláson az Egyesült Vegyiművek álláspontját és ajánlatának lényegét. Ezek szerint lelepleztük volna a keresett ügynököt, a gazdaságilag oly veszélyes kémet?

- Egyáltalán nem jelenti azt, hogy ilyen feltételekkel ugyanerre az álláspontra jutottunk volna - szakította félbe az ezredes. - Ha szigorúan vesszük a bizonyítékot, önmagában akkor sem jelent mindent. A nyomozást körültekintően folytattuk volna le, mint minden esetben tesszük, hiszen a gyanút irányítani is lehet. Előfordulhat olyan, hogy a holmijai közé csempészik valakinek a terhelő bizonyítékot, aztán bevádolják. Sajnos, volt már ilyenre példa.

- Az időnyerésről van itt szó. Ugyanis időbe telik, míg a nyomozás tisztázza a lányt a vád alól. És addig mi ezzel lettünk volna elfoglalva.

Bana Dénes a lábuk alatt elterülő város megannyi vibráló fénypontját nézte. Csak általánosságokban értett egyet beosztottjával.

- Mi célból akart volna időt nyerni? - kérdezte később. - Hogy tévútra vezessen? De ez csak ideig-óráig sikerülhet neki. Hiszen, ha az összes többi körülmény azt bizonyítja, hogy a lánynak semmi köze a hírek kiszivárgásához, elejtjük ellene a vádat.

- De addig egy csomó víz lefolyik a Dunán.

Bana felpaprikázódott.

- Tud konkrétumot vagy nem? - kérdezte. Nos, ha nincs konkrétum, tény, ehhez hasonló, akkor hagyjuk az időnyerés hajtogatását.

- Már hogyan lenne konkrétum - csodálkozott a fiatalember. - Hiszen itt van a levél: bizonyítékokkal együtt jelöli a tettet. Az összes következtetésem ebből a konkrét tényből következik. Nekem már a levél olvasásánál fenntartásom lett volna.

Ismét megindultak az erdő melletti sétányon.

- Aztán miért lett volna fenntartása? - érdeklődött az ezredes.

- Mert mindent olyan jól tud ez a levélíró. Ugyebár tisztában van a kém kilétével, pontosan ismeri a kérdéses napot, amikor az ügynök éppen meglovasít valami anyagot, amely gazdasági titkokat tartalmaz. Tehát a levélíró nagyon is informált mindenről. De tudja még az ennél fontosabbat is.

Bana megtorpant, és meglepve kapta fel a fejét.

- Mindent felsorolt, ami fontos volt. - mondta határozottan. - Mi lehet még ennél is fontosabb, amivel tisztában van a levélíró?

Békési szembefordult főnökével.

- Maga a kémkedés a legfontosabb - tagolta a szavakat. - Ennek ténye, ami miatt az Egyesült Vegyiművek sorozatban elvesztette versenytárgyalásait. Nem csupán a szavakkal játszom, amikor kijelentem, hogy míg nekünk csak alapos gyanúnk van a kémkedésre, addig a levélírónak ez meggyőződése, de annyira, hogy még a legapróbb részletekkel is tisztában van.

- Nagyon érdekes, nagyon érdekes ...

- És itt van tisztelt levélírónk buktatója - folytatta a fiatalember -, mert azt hiszi, hogy ami neki, természetes, az az elhárításnak is az. Tudja tehát, hogy kémkedés történik, és ebből arra következtet, hogy az elhárítás is meggyőződött a kémkedés tényéről, holott nekünk csak erős a gyanúnk az ilyen tevékenységre.

Bana rövid töprengés után kénytelen volt magában elismerni, hogy az elhárítótiszt helyes irányban tapogatózik, és megfelelő következtetésekkel számol az eddig megtörtént eseményekből ítélve. Maga sem gondolt arra a legalapvetőbb kérdésre: vajon honnan tudja a levélíró, hogy mi folyik a Vegyiműveknél?

- Igen, ez egy alapos dilemma – mondta. Akár egy lassított filmen, elővette a cigarettáját és rágyújtott. - Egyetértek ennek a kérdésnek a felvetésével.

Megindultak a sétányon.

- Ezen az optikán nézve egészen mást mutat a Bordás Julianna ellen tett bejelentés – magyarázta a fiatalember. - Nos, nekem ezért lett volna fenntartásom a levél olvasásának a pillanatában.

Bana Dénes tudta, ez a fenntartás neki is megadatott, akár Hódnak, csak éppen nem élt a lehetőségekkel. Annál az egyszerű oknál fogva, hogy ez nem jutott eszébe. A hiba talán ott volt, hogy némely dolgokat magától értetődőnek tartott. Például az ügyekben történő különféle bejelentéseket, esetenként névtelenül. Úgy osztályozták, hogy mennyi konkrétumot, tényt tartalmazott. Nem nagyon figyeltek, hogy ezek a konkrétumok, tények vajon milyen úton-módon juthattak a bejelentő tudomására.

- Maga szerint tehát erre a lányra osztották a balek szerepét.

- Pontosan erről van szó, ezredes elvtárs.

- De miért rá esett a választás? Ezzel az erővel mást is vádolhatott volna az illető.

- Döntő érv: a butasága! - Bana a fejét ingatta.

- Ez még nem minden.

- De minden! Mert egy buta, ha kapálódzik, még jobban elmerül az ingoványban, nem úgy az eszes.

Az mozdulatlan marad, és megvárja, míg kihúzzák.

Bana arca előtt felizzott a cigaretta parazsa.

- Van benne valami logika - állapította meg elismerően. - És az időnyerés?

Békési azzal érvelt, hogy a közeljövőben az Egyesült Vegyiművek két fontos tárgyalás előtt áll. Az ismeretlen ügynök feltehetően már továbbította vagy továbbítani fogja ezek titkos anyagát a Chemical Industralnál lévő megbízójának. Ezért volt szükség arra, hogy az illetékes szervek esetleges gyanúját félrevezesse. Delikvensünk tehát abban bízott, hogy leköt minket más fronton.

- Tudja, hogy ezzel mit állít? Békési bólintott.

- Persze - mondta határozottan. - Az ismeretlen ügynök a kereskedelmi irodában tevékenykedik.

- Ez volt a meggyőződése, vagy csak azóta, hogy Bordás Juliannát bajba akarták keverni?

Egy szerelmespár jött velük szemben összefonódva, alig bírtak lépni. Félrehúzódtak az útból. Miután kellő távolságba jutottak, a fiatalember megszólalt

- Azóta ez a meggyőződésem, hogy szöveget ütött a fejembe az a fura ötlet, amelyet ezredes elvtárs kis híján elvetett. Bana figyelmeztetően emelte ujját a magasba.

- Nehogy aztán belém beszélje, hogy elfogadtam - mondta korholóan. - Egyelőre csak nagyobb mozgási lehetőséget kapott, szaglászhat máshol is. De arról nincs szó, hogy elfogadtam volna az ötletét. Ha az ismeretlen ügynök tudná, hogy maga kicsoda, akkor most nincs ez a Bordás Julianna-eset. Az ügynök tudja, hogy maga lesben áll, ismeri a körülményeket, tisztában van a nő képességeivel, és ennek megfelelően tájékoztat minket.

- Talán éppen ezt akarta !

Bana szétaposta végigégett cigarettáját, és megnézte a világító számlapos óráját.

- Múlik az idő - mondta. - A lányt el kell engednünk, és a találkozót nyélbe kell ütni. Most függesszük fel a további feltételezéseket, örüljön, hogy több mozgást kapott. Apropos! Mit tudott meg délután?

- Nem akarom elkapkodni, ha nincs rá idő.

- Annyi még van - vágta rá az ezredes. - De legyünk a telefon közelében, hátha keresnek.

A parkolóhelyre mentek, és beültek a Mercedesbe. A rejtett készülék a műszerfalba volt beépítve, a hívást egy piros lámpa jelezte.

Békési Gábor részletesen beszámolt annak a nőnek a megjelenéséről a kereskedelmi irodában, aki egy Bico Dénes nevű férfi után érdeklődött. Idézte szó szerint az elhangzottakat, ecsetelte furcsa viselkedését, majd a pánikszerű távozást. Felismerte benne a Belvárosban lévő egyik utazási iroda idegenvezetőjét. Még a múlt évben találkoztak egy gulyáspartin. Juditnak hívják, de a vezetéknevére már nem emlékezett. Abban biztos volt, hogy a nő nem ismerte fel, mert nem nézett feléje. Taglalta a tisztviselők véleményét: a legtöbbször nem hitte el, hogy a nő valóban egy férfi keresése miatt tért volna be az irodába. Ezt túlságosan zavart viselkedésével magyarázták, valamint azzal, hogy meg sem várta erre a világos választ, csak találgatásokból ítélte.

Bana érdeklődését felcsigázta az esemény.

- Mi volt a célja? - kérdezte később. - Ha netán a helyiségre lett volna kíváncsi, akkor egyszerűen csak besétál és kijön. Ráadásul azt is feltételezem, hogy ez a nő állandóan külföldiekkel foglalkozik. Mit kereshet ez ott, ahol mi is lesben állunk? Ez a tény már önmagában is figyelmet érdemel, nem beszélve a zavart viselkedéséről. Az a szerencse, hogy maga ismeri, és tudja, hogy kicsoda. Képzelve, ha nem ismeri. Talán nem is kelt figyelmet magában. Elsiklottunk volna felette.

- Utána kevertem ma.

- Mit sikerült megtudnia?

Békési bizonytalan mozdulatot tett a kezével.

- Egy sor reménnyel kecsegtető következtetésre jutottam.

- Inkább tényeket talált volna.

- Tényekre is bukkantam.

Bana Dénesnek hirtelen felvillant valami az emlékezetében. Egy mozdulattal türelemre intette beosztottját, majd kivette a telefont rejtékhelyéről, és tárcsázott. Kisvártatva Pintér Béla alezredes jelentkezett. Az elhárítófőnök előbb a helyzet után érdeklődött. Az osztályvezető közölte, hogy a lány

már igen türelmetlen.

Békési Gábor minden szót hallott.

- Mihelyt beérek, elengedjük - közölte az ezredes. - De most nem ezért hívtalak.
- Parancsolj! - mondta készségesen Pintér.

- Tegnap tájékoztattál arról a balesetről. Azzal kapcsolatban aztán felmerült egy idegenvezető. Ennek a nőnek a neve kellene.

- Mérey Judit.

Bana a beosztottjára nézett.

- Hallotta? - kérdezte. Békési bólintott.

- Rendben van, Béla - szólt a kagylóba az ezredes. - Bent találkozunk. Hóddal mindent megbeszéltem, a terv szerint alakulnak a dolgok. Szervusz! - Helyére tette a kagylót és hátradőlt az ülésen.

Békési Gábor arcán nem volt különösebb meglepetés.

- Így hívják a maga ismerősét is?
- Délután megtudtam a vezetéknevét.

Bana cigarettát kínált. Mozdulatai elárulták izgatottságát. Nem hitte, hogy a két esemény találkozni fog, amelyben nemcsak felbukkan az idegenvezető nő személye, hanem aktív szerephez is jut.

- A minap feltűnt nekünk egy baleset, amelyet ismeretlen tettes egy lopott személygépkocsival követett el. Teljes gázzal egy kirakatban kötött ki a Mártírok útján. Utána sértetlenül elmenekült a helyszínről. Utasítottam Beleznayékat, hogy szimatolják körül ezt az eseményt. Ugyanis két olyan dolog akadt, amely felkeltette bennem az érdeklődést. A rendőri jelentés említette, hogy az egyik szemtanú azt állította, az ismeretlen vezető szándékosan akart elütni egy gyalogost az úttesten, amiatt rohant a kirakatba. A baleseti járőr ezt azzal egészítette ki, hogy az ugyancsak ismeretlen gyalogos külföldi lehetett, talán német, mert néhány szót ezen a nyelven mondott. A helyszínről az eset után eltávozott. Egy friss Stern magazint hagyott az úttesten. Erről megállapítottuk, hogy nálunk vásárolták. Nem sok hely jött számításba. Beleznayék az Astoriában kötöttek ki. Itt adták el a kérdéses lapot egy nyugatnémet állampolgárnak, bizonyos Kurt Lochnak. Ezt onnan tudjuk, hogy a férfi körbekiabálta a szállót, hogy el akarta valaki gázolni. Megpróbáltuk megtudni kicsoda, micsoda. Békési közbeszólt:

- A Chemical Industrial alkalmazottja.

Bana éppen cigarettáját szívta, a meglepetéstől kilökte szájából a füstöt.

- Ne vicceljen! - mondta szemrehányóan. - Ez túlon túl szép lenne, nem gondolja?
- Miért, ez olyan lehetetlen?

- A pasas fotóművész, hogy milyen, ne kérdezze. Egy biztos, voltak bejegyzett kiállításai.

Békési elhúzta a száját, és gondosan leverte hamuját a műszerfalán lévő hamutartóba.

- Ettől még aktív részese lehet egy sor más szervezetnek - jegyezte meg. - Odakünn az csinál kiállítást, akinek pénze van. Ez még nem bizonyít semmit.

- Itt mindenestre vadul fényképezget, és sülve-főve együtt van az utazási iroda alkalmazottjával, ezzel a Mérey Judittal. A nő kivett szabadságot is. Biztos meg akarja fogni magának a pasast. Azt is beszéljük, hogy egy fényképész lakására vitte fel a külföldi pasasokat, sőt nemcsak ő, még más is.

Békési Gábor felkapta a fejét.

- Látom éledezik - folytatta az ezredes. - Ezt már szeretem, kezd tette kész lenni, mindjárt előáll egy sor feltételezéssel, persze, tény megint egy szál se. Hogy aztán felmenjen a vérnyomásom, a guta megüssön és kórházba kerüljek, és Pintér, a helyettesem pedig elfoglalja a székemet. Na, de beszéljünk arról, hogy maga mit tudott meg erről a nőről?

- Jelentem, azt nem tudtam, kivel jár. De most már sejtem, nem véletlenül nézett be a kereskedelmi irodába. Az is nyilvánvaló, hogy nem egyedül volt a Belvárosban. Ez a német ott várta valahol a közelben, miközben bemutatta nekünk a produkcióját.

Bana a letekert ablakon át kifújta a füstöt.

- Ezek szerint ez a Bico Dénes létező személy? - kérdezte.
- A nő szerepét a német sugalmazhatta. De ehhez az alakítás Bico keresése volt.
- Nem biztos.

Bana homlokát ráncolta.

- Hogyhogy nem biztos? - csattant fel.

- Az érdeklődés Bicó után csupán ürügy lehetett. Nem azon volt a lényeg, amit mondott, hanem a látottakon. Mérey Judit senkit sem keresett, azért jött az irodába, mert a saját szemével akart valamiről meggyőződni.

- És mindezt a német sugalmazására tette - szólt közbe az ezredes.

- Pontosan.

Bana Dénes elnyomta cigarettáját, és elgondolkozva ingatta a fejét. Alaposan körülszimatolták a turistaként érkezett Kurt Lochot. A legcsekélyebb gyanút sem találták ellene. Ideggyengének könyvelték el, amiért az a kényszerképzet alakult ki benne, hogy szándékosan el akarták ütni. Sokként érhetette a közelében történt baleset. A szemtanú állítását is könnyen cáfolhatták, mondván, rossz szögből látta az eseményeket, és így a szándékosságot fel lehetett tételezni.

- Ennek a németnek csak napjai vannak hátra, és utazik vissza - mondta az ezredes. - Ezt csak azért közlöm, hogy ne okozzon magának sok fejtörést. Nem hiszem, hogy a zavarosban akar halászni és ezért jött volna. Erre ideje sincs már. Ki kell zárunk. Azt nem mondom, hogy Mérey Juditot ne próbáljuk bolygatni, de a németről nincs sok mondanivalóm.

Békési eloltotta a hamutartóban a körmére égett cigarettát.

- Én csak a legvalószínűbbet tudom. Mégpedig azt, hogy a nőt a fotóművész úr küldte a kereskedelmi irodánkba.

Bana hunyorított.

- Hova akar kilyukadni? - tudakolta.

- Ne vegyük le a listáról ezt a németet. Még akkor sem, ha napok múlva elutazik. Pár nap alatt sok mindent másként láthatunk.

- Figyeltetni akarja? Békési a fejét rázta.

- Csak engedélyt, hogy ha netán egymásnak szaladnánk, feltehessek neki néhány kérdést - mondta.

Bana rövid ideig töprengett, majd megszólalt:

- Egyetlen feltétellel: ha az eredmény kizárólag ezen múlik. Békési elmondta, hogy Mérey Judit szoros kapcsolata a szövetséges fotósával, Bertalan Kálmánnal abból fakad, hogy egy időben a férfi szeretője volt. Azt is megtudta, hogy a szövetséges telepén tűz ütött ki, amely gyújtogatás következménye volt. Beszélt egy Petrás József nevű portással. Megtudta, hogy Bertalan a tüzet megelőzően késő este kint járt a telepen és filmeket keresett, amelyeket valamelyik gulyáspartin készített.

- Elvitte a filmeket? - szólt közbe az ezredes.

- Lehet, hogy igen.

- De Bertalan tudja.

- Nem akarok ajtóstul berontani a házba - jegyezte meg a fiatalember.

- Jó lenne tisztázni, hogy ezek milyen filmek voltak!

- És miért kellett oly sürgősen?

Bana Dénesben lassan kezdett egy kép összeállni.

Az elhárítás csapdát állít egy kereskedelmi irodában, hogy megtudja az ügynök kilétét. Itt megjelenik Mérey Judit idegenvezető, aki szabadságot vett ki, hogy együtt lehessen Kurt Loch turistával, az ideggyenge férfival. Ennek egy baleset során az a kényszerképzete támadt, hogy szándékosan el akarták gázolni. Mérey Judit fényképész barátja régi filmeket keres, amelyeket egy gulyáspartin készített, ahol természetesen külföldiek szórakoztak. Ez annyira sürgős, hogy egy késő este bekönyörgi magát a telep portásánál a laboratóriumba. Távozása után kis idő múlva szándékos gyújtogatás következményeként leég a fél telep.

Békési váratlanul megszólalt:

- Ezenkívül még annyi történt, hogy betörték az utazási irodába. Bana felkapta a fejét.

- Mikor?

- Akkor éjjel, mikor felgyújtották a szövetséges telepét.

- Két dolgot kellene a legsürgősebben tisztáznunk. Elsősorban, hogy azok a filmek miért voltak olyan

fontosak a fényképészek, valamint Mérey Judit milyen célból kereste fel a maguk irodáját.

- Megkísérlem kiszedni alkalomadtán Bertalanból.
- Óvatosan járjon el - intette az ezredes.
- Nyomozni kellene a gyűjtogató és az utazási iroda betörője után. Bár az illetékes rendőri szervek, gondolom, igyekeznek eredményt elérni, nem ártana, ha mi is belefolyánk.

- Pintérrel megbeszélem.

- Biztos vagyok abban, hogy az ismeretlen ügynököt kimozdítjuk nyugalmi állapotából.

Bana sokára szólalt meg:

- Miből gondolja, hogy ez sikerülni fog? - kérdezte.

Békési hallgatott. Az ügynök minden bizonnyal megdöbben, amikor látja, hogy a lányt elengedték, illetve nem indítottak ellene semmiféle eljárást. Főleg az zökkentti majd ki a nyugalomból, ha megtudja, mivel is gyanúsították a lányt, milyen indokkal állították elő a kérdéses napon. Rádöbben, hogy az általa ígért bizonyítékok hatására sem érte el célját. Gondolkozni fog ennek miértjén. Csak egy következtetésre juthat: az illetékes szervek már többet tudnak, mint amennyit ő eddig hitt. Ez pedig pánikhoz vezet, ami aztán a veszét okozza.

- Hátha elszámítja magát az ügynök, és lecsaphatunk - mondta kisvártatva.

- Néhány tény azért fortyog a mi fazekunkban. Valami ebből majd összeáll, mert nem véletlen dolgok történtek; Adva van egy csomó esemény, össze kell kapcsolnunk őket, és párhuzamot kell vonnunk köztük. De a legnehezebb még akkor is hátra van . . .

- Hogy megtaláljuk az összefüggést - vetette közbe a fiatalember.

- Úgy van. Csak egyvalaki lóg ki a sorból: ez a Kurt Loch. Feltételezhetjük, hogy Mérey Juditnak sugalmazta a látogatást az irodában, de bizonyíték erre nincs.

- Lehet, hogy ez a Loch is a saját pecsenyéjét sütögeti.

- Nem valószínű - vélekedett az ezredes. - Mint már említettem, szétkürtölte, hogy szándékosan el akarták ütni. Felhívta magára a figyelmet. Méghozzá elég nagy mértékben. Márpedig ez a legsúlyosabb hibának minősül a hírszerzés iratlan szabályai között.

Egyeztették órájukat, mert az adott időben el kellett bocsátani Bordás Juliannát a rendőrség épületéből. Megállapodtak, hogy a fiatalember a beszélgetést követően telefonon mindenről beszámol.

Mielőtt elváltak volna, az ezredes azt mondta:

- Egyáltalán van a tarsolyában valaki gyanúsított?

- Nincs, csupán sejtéseim vannak. Egy azonban biztos: köztünk dolgozik az irodában.

- Ezt a fura ötlete alapján már tudom.

- Most azt latolgom, hogy kikben lehet hajlam a lány balekosításához.

- Azt hittem, a névtelen levélíráshoz kutatja a hajlamot - vetette közbe az ezredes.

- A kettő lehet ugyanaz a személy is.

- Talál már ilyet? Békési bólintott.

- Egyik közgazdászunkról feltételezem, hogy adott esetben felhasználná a lányt céljai elérésére - válaszolta.

- Hát csak tartsa nyitva a szemét, és vigyázzon minden lépésére, mert nem szabad hibát elkövetnünk.

Kezet ráztak.

Békési Gábor átült saját kocsijába, és megvárta, míg a fekete Mercedes elhajt. Néhány perc múltán ő is indított. A feszültség, amelyet egész nap érzett, nem akart benne felengedni. Nyomasztó súllyal nehezedett rá a tudat, hogy megsemmisítette a lány táskájába csempészett másolópapírokat, és ezzel lényegében maga ítélte kudarcra az elhárítás akcióját. Arra nem is mert gondolni, hogy mi történik akkor, ha nem az elképzelése szerint alakulnak a dolgok.

A kérdéses időben a megbeszélthelyen volt. Egy kapualjba húzódott, és a szemben levő járdát figyelte. Ott kellett feltűnnie Bordás Juliannának, majd átjönni az úttesten.

Későre járt, alig volt forgalom.

Egyszer csak feltűnt a lány formás alakja, már jött is át az úton az utcai lámpa fénykévéjében. Békési megindult feléje lehajtott fejjel. Az úttest derekán járt, lopva látta, hogy a lány mindjárt elmarad mellette, amikor meghallotta a nevét.

- Gábor! - szólította amaz. Mindketten megtorpantak.

Békési adta a meglepettet, aztán a lányt a karjánál fogva a járdára húzta. A csinos arc megviselt volt, a szem alatt mély árnyék húzódott, csupán a tekintet mutatott örömet.

A délutáni magabiztos tartása romokban hevert, a jó kedélye elillant.

- Hová ilyen későn? - tudakolta a fiatalember.

- Ne is mondd.

Békési megpróbált jópofáskodni.

- Talán valami bevetésre igyekszel? Bordás Julianna lemondóan legyintett.

- Neked elmondhatom, mert bízom benned, hogy nem vered nagydobra - mondta, és elhúzta a száját, mintha sími akarna. Ugye, nem szólsz erről senkinek?

- Ismerhetsz.

- Képzeld, bent voltam a rendőrségen. Békésinek leesett az álla, a szeme kikerekedett.

- Ilyen későn? - kérdezte. Juli bólintott.

- Most jövök onnan.

- Miért voltál bent? - folytatta a fiatalember. - Főként ebben az időpontban, amikor már ágyban vannak a gyerekek.

A csinos arcon egy mosoly tűnt fel.

- Bevittek - mondta.

- Hogy lehet az?!

- Délutántól bent vagyok, amikor kijöttünk a melőből. Az utcán elkaptak.

- De miért?

Bordás Julianna erőtlen mozdulatokkal elrendezte a haját. Mosolyogni akart, de csak egy kínos fintorra telt erejéből.

- Kocsival voltak, és azt mondták: Jöjjön, Gizike, vége a bújócskának. Azzal bevágtak a hátsó ülésre, és irány a rendőrségre. Ott aztán tetőtől talpig megmotoztak, és közölték velem, hogy valami Hajmás Gizella vagyok, akit már veszettül keresnek.

- Ne mondd!

- Először röhögtem rajtuk, aztán begurultam - folytatta a lány. - Mutattam a személyi igazolványomat, nézzék csak meg, ki vagyok. És nem ismerek semmiféle Gizikét, főként Hajmás Gizellát. Erre bemázolták az ujjaimat fekete boksszal, hogy lenyomatot vesznek, az majd eldönti a kérdést. De várni kell a tisztázásra. Nos, vártam egy gülüszemű hadnagy társaságában, aki csak bámult. Hiába mondtam: szóljon már egy jó szót, beszéljünk. Csak meresztette a szemét, aztán kibökte, hogy előállítottakkal nem lehet csak úgy trécselni. Tehát előállított voltam. Most viszont már akarta nyomni a szöveget, mert tudta, hogy elengednek, és nem lehetek Hajmás Gizella.

Békési azt javasolta, hogy üljenek be egy kávéra a legközelebbi eszpresszóba.

- Ilyen félreértések előfordulnak - vélekedett később, amikor a feketéjüket kavargatták. - Csak hát kellemetlen, ráadásul felborítja a programot is. A randevúd is kútba esett.

A lány most első ízben elmosolyodott.

- Szegény, várhatott - mondta. - Vadonatúj szerzemény volt, most akartam elkápráztatni.

- Ami késik, nem múlik.

Bordás Julianna kiitta a feketéjét. Most már nem volt annyira letört, mint percekkel előbb, amikor szinte egymásba szaladtak Békésivel.

- Persze, hülyének néztek - fogta halkabbra a hangját. - Azt hitték, bedőlök a meséjüknek!

Békési eddig csak adta a meglepettet, de most valóban megdöbbenett.

- Milyen meséről volt szó?

- Hát erről a Gizike-dologról.

- Ez mese lett volna?

Bordás Julianna mélyet bólintott, aztán cigarettát kért, mivel bent a rendőrségen elszívta a sajátját. Miután meggyújtotta, közelebb hajolt a fiatalemberhez.

- Nem jártak túl az eszemen - mondta határozottan, és az arca komoly volt. - Tudom, hogy nem azért vittek be, mert hasonlítottam egy körözött szélhámosnőre. Másért akartak elkapni, de menet közben valamiért meggondolták magukat.

Békési Gábor nagyot nyelt.

- Mi ez a más? - kérdezte közömbösen.

- Egyszer megmondom. De csak neked, mert bízom benned, tudom, nem akarsz rosszat. Most azonban ne kérdezd.

Mérey Judit a kapualjban megtorpant, mert kis híján beleütközött egy magas férfiba. Mikor felnézett, markáns arcot, hullámos haját látott. Az első pillantásra idegennek vélte, de a mosolygó, élénk szem eloszlatta minden kétségét. Egy hete még örült volna ennek a találkozásnak, de most egy porcikája sem kívánta.

- Üdvözlöm, hölgyem!

- Maga az?

Békési Gábor kurta mosolyt vetett rá. Nem számított különleges fogadtatásra, inkább kemény csatára, és készült is erre.

- Meglepődött -, állapította meg. - Nem mindenki részesül ilyen fogadtatásban.

- Maga igen, mert valóban meglepett.

- Ennek örülök.

Mérey Judit feleslegesnek tartotta az udvariaskodást.

- Tegnap még azt hittem, nem fog rám emlékezni - jegyezte meg rezignáltán.

- Nekem úgy tűnt, mintha nem vett volna észre.

- Már hogyan vettem volna. Nem is tudtam, hogy ott dolgozik. Békési olyan mosolyt vett fel, hogy egy Odol-reklám is megirigyelte volna.

- Csak egy széket próbáltam ki - mondta;

Egy pillanatig úgy festett, a fiatal nő szó nélkül elmegy, de nem tette, csak kissé távolabb húzódott.

- Kitől kapta meg a címet? - kérdezte szúrósan.

- Honnan veszi, hogy magát keresem? Ebben a házban jó páran laknak.

- Viszlát! - mondta a fiatal nő. El akart siklani a fiatalember mellett, de az kinyújtotta a karját és a lépcsőház falának tenyerelve elállta az útját. Ezt miért teszi?

Békési már nem mosolygott.

- Ne vegye komolyan - mondta. - Sértődésnek pedig semmi értelme. - Elvette karját a faltól.

- Kitől kapta meg a címet? - nyomta meg szavait a fiatal nő. Békési kerülő úton tudta meg az utazási irodától, és ezért nem mondhatta az igazat. Emlékeztette a nőt, hogy egy hónapja, azon a véletlen találkozón ő maga mondta, sőt még munkahelyének a telefonszámát is elárulta.

Mérey Judit egy szemvillanásig fürkészve nézte, aztán megvonta a vállát.

- Lehet - mondta. - Régen volt. Azt hittem, Jultól szerezte meg.

- Kitől?

- Hát Jultól. Így hívom őt. Most mit néz ilyen értetlenül? Ott dolgozik maguknál, a járdán ütköztem vele össze, éppen sietett valahova. Julianna!

Békési igyekezett nyugodt maradni.

- Szóval Bordás Julianna - mondta.

- Úgy van! De nekem már csak Jul marad. Alaposan meglepődött, de volt is rá oka. Egy időben elválaszthatatlanok voltunk, aztán egyszer csak eltűnt, vele együtt az arany karkötőm is. Két napra rá egy zálogcédulát kaptam borítékban. A maga módján még rendes is volt. Kerestem, de kilépett a munkahelyéről, új albérletbe költözött. Azóta talán még enyveskezűbb lett. Csak vigyázzanak vele!

- Érdekes dolgokat tud meg az ember néha.

- Nekem azonban most dolgom van - folytatta a fiatal nő. - Sajnálom, de igazán búcsúznom kell. Nem érek rá társalogni értelmetlen dolgokról. Nem tudom, hogy ennyi idő után miért keresett fel, ráadásul a lakhelyemen, de ez maradjon a maga titka, nem vagyok rá kíváncsi.

Békési elhúzta a száját.

- Bicót megtalálta már? - kérdezte.

Amaz lágyan felkacagott. Békési színházban látott ilyen alakítást. Ahhoz képest a mostani elég jól sikerült.

- Ó! - mondta megint a fiatal nő. - Ha szegény Bico sejtené, hogy milyen fontos személyiség lett egyszerre.

- Rögvest kiugrana a gatyájából! - vágta rá a fiatalember. Mérey Judit hirtelen komor lett, mintha egy temetési menet fordult volna be a kapualjba. A fiatalember ismét megtámasztotta karjával a lépcsőház falát.

- Engedjen! - sziszegte a nő. Csinos arca eltorzult a dühtől. - Nincs joga feltartani. Ha nem áll el az utamból segítségért kiáltok.

- Akár még sikolthat is.

A hosszú sikoly megszorult a kapualjban, és úgy hallott, mint amikor kést szegeznek a lefogott hízó torkának. Egy tinédzser kinézetű fiú kukkantott be az utcáról. Egy pillantást vetett a magas fiatalemberre, és máris eltűnt.

Mérey Judit mélyet lélegzett, és a száját nyitotta volna ismét, de Békési megelőzte.

- Ha ezt a barátja, Loch hallaná, azonnal kinyúlna - mondta kuncogva.

A nőnek tátva maradt a szája, a szeme kikerekedett. Valahol a lépcsőházban ajtó csapódott, léptek közeledtek, kerek fejű izmos férfi jelent meg feltűrt ingujjban. Késznek látszott a beavatkozásra.

- Mi történik itt? - csattant fel, majd megismerte a nőt, és lejjebb fogta a hangját. - Valami baj van, Juditka?

Amaz oly gyorsan megrázta a fejét, mintha dróton rángatták volna.

- Ugyan, Kovács úr! - mondta.

- Valaki mintha sikított volna.

- A gyerekek szórakoznak az utcán - mondta a fiatalember.

A kerek fejű bizalmatlan pillantást vetett rá, és kiment a kapu elé. Békési intett a nőnek, aki engedelmesen követte. A legközelebbi villamosmegállóhoz indultak.

Elsőnek Mérey Judit szólalt meg.

- Honnan tudja a barátom nevét? - kérdezte.

- Loch kérte arra, hogy keresse nálunk ezt a Bicót?

- Talán törvénybe ütköző cselekedet?

- Miért futott ki az irodából?

- Érdeklődni talán csak szabad, nem?

Békési Gábor megállt, és szembefordult a nővel.

- Ez így nem megy! - mondta határozottan. - Kérdésre kérdéssel válaszol. Nem, ez nem megy.

- Maga ugyanezt teszi.

- Nem gondolja, hogy végre értelmesen kellene beszélünk? Mérey Judit megvonta a vállát.

- Az egészben az az érdekes, hogy nekem semmi beszélőnivalóm nincs magával. Nem is volt. És nem is lesz. Meglepődtem hirtelen, hogy ismeri a barátom nevét. De nincs ebben semmi titok. Tudják az Astoriában, mivel ott szállt meg, hogy nagyon jó ismerősök vagyunk. A munkahelyemen néhány barátnőm előtt sem titok. Nincs ebben semmi kertelnivaló. Legfeljebb Bordás Juliannáról beszélhetnénk, aki meglopott, és tegye össze a kezét, amiért nem mentem a rendőrségre és nem jelentettem fel. Alkalomadtán majd mondja meg neki. Viszlát!

- Akkor vegyük elő a másik barátját... Mérey Judit a fejéhez kapott.

- Úristen! - Felnézett az égre, aztán visszahozta a tekintetét. - Most meg kit kapart elő? Egyáltalán, mi értelme ennek a faggatózásnak? És ki maga tulajdonképpen?

Békési válasz nélkül hagyta a kérdést.

- Bertalanra gondoltam - mondta -, aki a minap lóhalálában futott ki késő este a szövetkezet telepére filmekért, nehogy azok elégjenek a később keletkezett tűzben.

- Hát ehhez nekem meg mi közöm?

- Talán csak üzleti ügy, talán nemcsak az.

- Bertalan seftje, ennyi az egész.

- Ha az övé, akkor a magáé is, mert egy üzletből maga soha nem maradt ki. Eddig is mindent ketten csináltak, akkor ezt a surranást miért írta Bertalan egyszámlájára?

Mérey Judit csinos arca meglepetést tükrözött. Mindez azonban csak egy villanásnyi ideig tartott, aztán máris visszazuhant látszólagos közönyébe.

- Honnan tudja ezeket ilyen jól? - kérdezte.

- Azt hiszi, titok, hogy olykor fényképekkel üzletelgetnek a maguk szakállára? Bertalan a gulyáspartikon minden harmadik tekercs filmjét maszekban készíti, és nem a szövetkezet számlájára. A befolyt összegben pedig feleznak.

- Hát persze, mi már csak ilyenek vagyunk - próbálta elütni a fiatal nő a választ.

- Pontosan.

Mérey Judit tudta, hogy nagyon vékony jégre került, amely könnyen beszakadhat, ha nem történik valami. Mindenképpen meg kell előznie, hogy vesztésként kerüljön ki a beszélgetésből. Nagyon idegesítette, hogy nem tudta, vajon milyen céllal fessegeti a másik ezeket az ügyeket.

Békési Gábor viszont nem játszott még ki minden ütőkártyáját. Az elhárítófőnök telefonon közölte, hogy Kurt Loch nyomát óvatosan kutatják. Sikerült megtudniuk, hogy a német részt vett a gulyáspartin, és érdeklődött egy honfitársa után, aki hetekkel előbb, egy hasonló összejövetel után szívszélhűtésben elhunyt.

- Mi célból faggat engem? - fakadt ki a fiatal nő. - Egyáltalán, mit akar tudni?

Békési cigarettára gyújtott.

- Legyen szíves kínáljon meg!

Békési elnézést kérve eleget tett a kérésnek, majd miután tüzet is adott, azt mondta:

- Mindent meg akarok tudni, ami Kurt Lochhal kapcsolatos. Ennyi az egész.

- Akkor miért keveri bele Bertalant? Róla is kérdezősködik.

- Bizonyosan ismeri Lochhot.

- Mondjuk.

- Na látja!

Mérey Judit megszívta cigarettáját, és lapos pillantást vetett az órájára. Lochhal volt találkája, és már most úgy látszott, hogy elkésik.

- Ugyan mit mondhatnék Bertalanról? - tette fel a kérdést. Remélte, sikerül elterelnie az érdeklődést a fényképészről. De az is izgatta, vajon mit tud róla a másik.

- Ezt magának kell tudnia.

- Azt akarja hallani, hogy azon az éjjelen kormos kézzel jött meg, füstszagú volt a zakója és a zsebében három üres gyufáskatulya lapult?

- Az igazat akarom hallani. - Mérey Judit megrázta a fejét.

- Az igazat nem tudom - mondta. - Egyben azonban biztos vagyok: nem ő csinálta azt a tűzijátékot!

Békési Gábor körbenézett. A kerek fejű férfi már nem állt a kapu előtt, visszament a házba.

- Nem itt kellene beszélünk - védekezett. - Valahová beülhetnénk, nem gondolja?

- Nem gondolom! - csattant a nő hangja. Ideges lett, hogy nagyon megvárakoztatja Lochot. Nem szerette volna bosszús kedvében találni. - Árulja el, hogy mi a fenének üljek be magával bárhová is? Értse meg, nem érek rá. Sietek, mert egy csomó dolgom van. És egyáltalán: mi jogon faggatózik? Továbbá azt sem tudom: ön kicsoda. Egyszer találkoztunk, amikor megismerkedtünk és kész! Ennyit tudok magáról. No meg azt, hogy hol melegíti a széket a fizetéséért.

Békési szája szegletében mosoly bujkált.

- Felelősséget érzek a sorsa iránt, és nem akarom, hogy olyan útra lépjen, ahonnan nehéz a visszatérés

- mondta.

Mérey Judit elhátrált egy lépést, és összecsapta a kezét.

- Nahát - ámuldozott.

- A másik kérdésre azt válaszolhatom: nőtlen vagyok és a kereskedelmi irodában dolgozom.

- Akkor magát ő küldte! - vágta rá a nő. A csodálkozás egy pillanat alatt letörlődött a csinos arcáról, helyét a kétkedés foglalta el. - Hát persze, hogy ő!

Békési meghökkent.

- Ki ez az ő? - kérdezte.

Mérey Judit ledobta a cigarettáját és rátaposott. Tekintete került a másik kutató pillantását.

- Nos ki az? - kíváncsiskodott a fiatalember.

- Nem tudom - nyögte a nő.

- Az nem létezik.

- Mennem kell, hagyjon békét.

Békési két kezével megfogta a nő vállát, és kényszerítette, hogy felnézzen rá.

- Jól figyeljen, Judit - kezdte. - Este, pontban hét órakor várom magát a Felszabadulás téren az autóbusz megállójában. Maga nem buta nő! Tudja, hogy a jelenlegi széljárás talán hamis és nem hozhat szerencsét, jöllehet túl nagy árat kell majd fizetnie érte. Senki sem lesz a maga szerencséjének a kovácsa. Ezt tartsa szem előtt. - Elengedte a nő vállát.

Mérey Judit sarkon fordult, és sietős léptekkel távozott. A megállóhoz készült, de egy taxi jött és leintette.

Békési Gábor addig nézett a kocsni után, míg az el nem tűnt az Üllői út irányába, amely a Belváros felé vezetett. Elégedett volt, hiszen két nagyon lényeges dolgot megtudott. Most már megértette Bordás Julianna szavainak a lényegét. A lány azt hitte, Mérey Judit feljelentette, akivel véletlenül összefutott, és az megtudta a munkahelyét. Jöllehet, Szabadulásakor arra gondolt, hogy a feljelentést visszavonták. Aztán a lány titkolódzásából az elhárítófőnökkel együtt a legrosszabbra tippeltek: valamit megtudhatott a feljelentésről.

A másik lényeges dolog Mérey Judit elszólása volt, amikor azt a megjegyzést tette, hogy tudja, ki küldte hozzá. Fejében többször visszapergette az elhangzottakat. Aztán hirtelen belevágott a felismerés. Több tény egybeesett, és a következtetés szinte adta magát. Most már tudta, ki lehet ez a személy, csak azzal nem volt tisztában, hogy kapcsolódik mindehhez az idegenvezető nő. Alig várta, hogy már este legyen és egy sor más kérdéssel együtt a fiatal nőt meghökkentse, majd a sarokba szorítsa keresztkérdéseivel. Egyáltalán nem tartott attól, hogy Kurt Loch értesül néhány dologról. Mióta szabadabb mozgást kapott és megszilárdult benne a fura ötlete nyomán kialakult elképzelés, mely szerint az ismeretlen ügynök tisztában van az ő hollétével, a német mozgása csak a kezére játszhat.

Békési Gábort egyetlen cél vezette: az ügynököt tevékenységre serkenteni, kimozdítani a holtpontról, hogy kénytelen legyen feladni kivárási nyugalmát. Ehhez egy nagy játékba kellett fognia. A játékhoz pedig alaposan meg kellett mozgatnia a számításba jölhető személyeket. Kezdte azt is sejteni, hogy milyen filmekért szaladt ki Bertalan a kérdéses éjszakán.

Eközben a Belváros egyik csendes eszpresszójában Mérey Judit izgatottan beszámol Kurt Lochnak a történetekről. A férfi egyáltalán nem volt meglepve. Orra alatt mosolyogva hallgatta a nőt, és időnként aprókat bölintott, mintha az egészet helyénvalónak találná, s amire már régen számított.

- Az a markáns arcú pofa, aki az elsők között lépett ki a munkaidő végén?

- Mondtam már ott neked, hogy ismerem.

- Emlékszem.

Mérey Judit cigarettára gyújtott, és csalódottan nézett maga elé. Meg volt győződve, hogy szavai felzaklatják a férfit, hiszen nem lehet mindegy, hogy felőle faggatódtak. És éppen az ellenkezőjét

tapasztalta: amaz olyan nyugodtnak tűnt, mintha misem történt volna.

- Tegnap még azt is mondtam, hogy az irodában több ismerőst találtam - magyarázta. - Ha tudtam volna, nem állítok be egy ilyen hülye szöveggel.

- A szöveg jó volt.

- Az előadás is - felelte a nő.

Kurt Loch belekóstolt a konyakjába, majd rágyújtott. Az elmúlt napon járt az esze. Mikor a markáns arcú férfit meglátta az irodával szemben lévő kapualjból, ahová behúzódtak, nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy ismerik egymást a nővel. Teljesen véletlennek tartotta, hogy a férfi a kereskedelmi irodában dolgozik. A másik férfi volt az érdekes. Hiszen miatta mentek vissza a munkaidő befejezésére, hogy megfigyeljék, amikor kijön az irodából.

- Vajon most miért keresett meg? - folytatta a nő. - Azt hinném, hogy legyeskedni akart körülöttem, ha csak úgy megkeres és nem tesz fel ilyen kérdéseket. De ez mást akart. - Néhányszor megszívta cigarettáját, és a férfira nézett. - Ezt neked tudni kellene, elvégre saját ötleted volt, hogy azzal a szöveggel bemenjek az irodába.

Loch szélesen mosolygott.

- Most min mulatsz? - kérdezte a nő.

- Valami az eszembe jutott.

- Szép! Én kinyúlok az idegességtől, te meg itt nyugodtan nosztalgázol.

Kurt Lochot a saját ötlete mulattatta. Nem hitte, hogy majd beválik, és mégis sikerült. Miközben a nő odabent előadta meséjét, felhívta azt a bizonyos másik telefonszámot, amelyet Franz Baum teremtett tartaléknak a kapcsolatfelvételhez. Mérey Juditnak csak azt kellett figyelnie, hogy a telefont ki veszi át.

- Kurt! - szólt a nő. - Legalább figyelj rám, ha ilyen fontos dologról beszélek.

- Csupa fül vagyok.

- Másan jár az eszed, látom.

Loch a fejét rázta, a tekintete ismét élénk lett.

- Azon problémázok, hogy miért a faggatózás utánam, aztán Bertalan miatt - mondta. - Ráadásul itt van az a sok kis részlet. Így van?

- Érdekelne a véleményed, hiszen neked sem lehet ez közömbös. Loch egyik ujjával megdörzsölte a halántékát, aztán megszólalt:

- Csak egyetlen dolog foroghat fenn, az is két változatban. A leglényegesebb, hogy a régi barátod ...

- Nincs semmiféle barát - szakította félbe a nő. - Már mondtam, hogy csak ismerős. Nem feküdtem le vele.

Loch arca közömbös volt.

- Jó - bólintott. - Akkor csak ismerős.

- Hogy pontosak legyünk.

- Tehát ez a kedves ismerősöd a vállalatnál, amolyan biztonsági ember lehet. Ez a lényeges! Legalábbis nálunk így hívják azokat, akik felügyelnek, no nem a munkára, hanem a körülményekre. Nem tudom, hogy nálatok hogyan nevezik az ilyeneket.

Mérey Judit arca felderült.

- Rendész! - mondta. - Nálunk így hívják. - Aztán egyszerre csak elbizonytalanodott. - Bár nem hiszem, hogy rendész lenne, mert nem úgy fest.

- Egy rendész hogy fest?

- Öreg! Nálunk majd mind nyugdíjasok, másodállásban. Eredetileg kikopott rendőrök, akik már elácsorogták vagy elülték a fél életüket. Nem, ez lehetetlen. Vedd le a napirendről ezt az ötletedet. Honnan gondoltad, hogy olyan biztonsági ember lehet?

Kurt Loch kiemelt egy cigarettát a dobozból, és kényelmesen rágyújtott.

- Mert olyan dolgokba üti bele az orrát, amelyekbe az ilyen pofák szokták - mondta. - Például miért faggatózik utánam? Mert nyugati állampolgár vagyok? Azt hiszi talán, valami érdekel a kereskedelmi iroda munkájával kapcsolatban? Gondolja, ehhez téged is felhasználak? Csak így állhat össze a kép, hogy mit is akarhat! Erre lelővöd az ötletemet. Hihetetlen előttem, hogy rendész lenne, egyszóval biztonsági ember. Pedig nekem az a véleményem, hogy a fickó elkötelezett.

- Hogy érted ezt?
- A legegyszerűbben. Valahol elkötelezett vagy valakinek a lekötelezettje.
- Ha az utóbbi, akkor kinek?

Lochon átfutott egy sor lehetőség. A legkézenfekvőbbre gondolt, a kémelhárításra. Ezt azonban nem mondhatta a nő előtt. Elsősorban azért nem, mert az abban a pillanatban megrémülne, és jogosan, hiszen itt marad, nem utazik, mint ő. Az a tény, hogy esetleg az elhárítás figyelmét felkeltette, különösképpen nem izgatta. Semmiféle bizonyíték nem lehetett a kezükben vele szemben. Legfeljebb faggathatják pár napig, ha úgy látják jónak, ennek viszont áll elébe.

A kövér Herman jutott az eszébe, hogy az most milyen kíváncsi lenne, vajon miként is mászik ki a csávából. Bármi is történjen, küldetésének eleget tett. Megállapította, hogy a hírcsatorna nem véletlenül dugult el, mint ahogy Franz Baum sem egyszerűen távozott az árnyékvilágból. Bármit is állapítottak meg az orvosok, a szívszélhűdést nem kapta, hanem úgy mérték rá. Ebben a ludas maga az ügynök volt. Leállt a hírek továbbításával, és ahogy azt szaknyelven mondanák: felszámolta a hálózatot. Ilyenkor szokták eltüntetni az összes nyomot. Ha egy ügynök ilyet tett, annak két oka lehetett. Az egyik, hogy megelégette tevékenységét és ezen változtatni akart, a másik: új gazdához szegődött!

Loch hajlott az utóbbira. Biztos volt abban, hogy a Chemical Industrialnak valamelyik ellenfele csábította el Franz Baum ügynökét. Két ilyen hatalmas vegyi konzern ismert a világpiacon. Az egyiknek a páncélszekrényében már biztosan ott lapul az ügynök adatlapja, a fizetési listával együtt. Sajnálta, hogy egyebet nem vállalt ebben az ügyben. Szívesen törlesztett volna Franz Baumért. A többi a Chemical Industrialra tartozott. Lehet, hogy a jövőben útnak indítanak egy jelentéktelennek tűnő, vézna és kopasz emberkét az orrán nagy cvikkerrel, kezében négyszögletes, dupla fenekű aktatáskával. A táska rejtékhelyén pedig egy pontlövő puska lapul majd távcsővel. A golyóba nem lesz bevésve, hogy Franz Baumért. Sima, egyszerű golyó lesz, amelyre az a sors vár, hogy a boncolóorvos csipesze közé kerüljön. Az ügynök nem is fogja megtudni, mi történt. Egy napnak a pillanatában elrántják a szeme elől a világot.

Loch legjobban azt sajnálta, hogy az ügynök semmit sem sejt. Franz Baum tudta, mi történt vele. Kellott lennie egy olyan pillanatának, amikor rájött, hogy megmérgezték. De az ügynök ezt az érzést nem fogja megismerni. Bár lehet, hogy a Chemical Industrial nem tesz semmit, egyszerűen leírja régi ügynökét éppúgy, ahogy Franz Baumot törölte a titkos alkalmazottak listájáról.

Mérey Judit hangját hallotta.

- Kinek lenne az elkötelezettje? - kérdezte a nő. Lochnak visszatért a gondolata.
- Nem tudom - hazudta. - De bármi történjen, hivatkozz rám!
- Ez a megoldás?
- Mondd azt, hogy engem érdekelt az a pasas. Hogy is mondtad?
- Bicó Dénes. Úgy találtam ki ezt a nevet.
- Legalább tudjam, kiről volt szó.

Mérey Judit már a második cigarettájára gyújtott. Arról nem szólt, hogy elejtett megjegyzését mennyire komolyan vette Békési Gábor. Átkozta azt a pillanatot, amikor elszólta magát: azt hitte, a fiatalembert az a másik küldte. Így is fennáll, hogy Békési nem önszántából kereste fel. Nem szólt Lochnak az elejtett megjegyzésről, mert nem tudta, mi az összefüggés a hirtelen elhunyt Franz Baum és az azzal társalgó férfi között, akire most rábukkantak. Ezenkívül Loch célját sem tudta.

Mérey Juditot csak egyetlen dolog izgatta. Minél gyorsabban bekasszírozni üzleti nyereségét, a fényképek kialakított árát. Semmi lelkiismeret-furdalása nem volt, hogy Bertalannak lényegében csak morzsák jutnak ebből a pénzből. A lényeg, hogy a sápot leszedje, és minél előbb a markában érezze. Lochhal szemben semmi más igényt nem támasztott. Tudta, hogy még pár nap és elutazik. Lehet, hogy soha nem látja többé.

Kurt Loch a torkát köszörülte.

- Remélem, a kettőnk dolgából nem csinálsz problémát - mondta csendesen. Intett a felszolgálónak, és még két konyakot rendelt.

Mérey Judit gondosan leverte cigarettájának hamuját, majd kutatóan nézett a férfi arcába. Szerette volna csak egy szikráját is látni az elismerésnek, de semmit sem tudott leolvasni róla.

- A legelején mindig behatárolom a várható követelményeket - jegyezte meg. - így aztán sokszor mentesítettem magam a csalódásoktól.

- Előrelátó vagy.

- Talán csalódtál bennem?

Megérkezett a konyak. Loch belekóstolt, majd azt mondta:

- Három ilyen konzumnővel nyitnék egy lokált.

- Köszönöm az elismerést. Loch felemelt kezét mutatta.

- Ezen megszámlálhatom, hány nőnek mondtam hasonlót - felelte. Mérey Judit valamelyest kárpótolva érezte magát, mint az előbb, amikor az elismerés szikráját kutatta. Önbizalma volt a szeretkezésben, és tudta, mit ad. Kezét lágyan a férfi térdére helyezte, és megszólalt:

- Ma este együtt vacsorázunk.

- Természetesen.

- Utána felmegyek a szobádba. Loch megadóan bólintott.

- Jobb, ha felkérem a vacsorát egy üveg pezsgővel - mondta.

- Ez még nem a búcsúest?

- Marad még egy éjszaka.

- Az is az enyém lesz - szögezte le a nő. Loch hirtelen felvillanyozódott.

- Akár most mehetünk már - mondta. - Legfeljebb korán vacsorázunk.

Mérey Juditban felmerült Békési, aki a megadott helyen hét órakor várja. Már a kérés pillanatában tudta, hogy nem lesz ott. Váratlanul a fejéhez kapott.

- Ne felejtkezzünk el a legfontosabbról - mondta figyelmeztetően.

- Éspedig?

- Hát Bertalanról! Ma este vár minket.

Kurt Loch kelleetlenül bólintott. Való igaz, ezt az estét beszélték meg. A filmről előhívott képeket mára ígérte Bertalan. Ezekon rajta van Franz Baum az ügynökével.

- Hát persze, ma este - mondta.

- Annyi minden történt, hogy kis híján kiment a fejből. Ráadásul te sem figyelmeztettél.

- Elfelejtettem.

- Még csak az hiányzott volna, hogy Bertalan hiába várjon!

Lochnak jó oka volt rá, hogy elodázza a fényképeket. Most már egyikre sem volt szüksége. Napokkal előbb még nem tudta, kicsoda Franz Baum ügynöke. Gondolta, valamelyik képen megtalálja, amint Baummal együtt van, és ennek alapján később azonosítja. Ezt az azonosítást a fényképek helyett azonban elvégezte a nő. Felismerte a kereskedelmi irodában azt a férfit, aki a kérdéses gulyáspartin a később meghalt Franz Baummal társalgott. Lényegében itt volt a találkozásuk. Baum feltehetően információért jött.

Loch most már semmilyen körülmények között nem akart komoly összegű pénzt kidobni feleslegessé vált dolgokra. Azt elismerte, hogy Bertalannak bizonyos összeg jár a filmek megszerzéséért. Erre az áldozatra még hajlandó volt, de másra nem. Nem tulajdonította véletlen eseménynek a szövetkezet telepén okozott tüzet, valamint a betörést az utazási irodába. Nagyon is átgondolt és kitervelt cselekménynek könyvelte el. Ez igazolta azt is, hogy az ügynök felismerte a veszélyt, amelyet azok a fényképek jelentenek, ahol Franz Baummal együtt látható. Ennek főként azután tulajdonított nagy jelentőséget, miután kénytelen volt tudomásul venni, hogy Baum helyére más érkezett. Ráadásul nem sikerült a baleset sem. Maradt a kérdés, hogy mi lesz az ügynök következő lépése. Megelégszik azzal, hogy felgyújtotta a szövetkezet telepét a filmek megsemmisítése végett, vagy többet is akar?

Kurt Loch tudta: ha az ügynökben a filmek megsemmisülését illetően a legkisebb kétség támad, Bertalan következik. Erre nem gondolt szívesen, mert tisztában volt a következményekkel. Hasonlónak vélte Mérey Judit helyzetét is: hiszen felismerték egymást az ügynökkel. Itt az volt a kérdés, hogy a másik milyen következtetésre jutott. Ha észrevette, hogy a nő érdeklődése az irodában csupán egy komédia

szerves része volt, akkor ugyanaz a veszély leselkedik a nőre, mint a fényképészre. A legszívesebben figyelmeztette volna mindkettőjüket az esetleges következményekre, de nem tudta, hogyan tegye, és mivel magyarázza következtetéseit.

Mérey Judit azt kérdezte, mikor indulnak a fényképész lakására.

- Úgy tudom, kora estére ígértünk - jegyezte meg a férfi.
- Én is úgy emlékszem.
- Most akartál indulni? Mérey Judit táskájából előkereste cigarettáját és rágyújtott. Kedve lett volna előbb felmenni a fényképész lakására, ha tudta volna, hogy legalább egy órájuk van az együttlétre. Sejtette viszont, hogy Bertalan már tükön ülve várja őket, ezért nem kellett sietni.

- Mehetünk később is - állapította meg.

Kurt Loch ekkor megkezdte kitervelt produkcióját. Előbb látványosan megnézte az óráját, majd szemöldöke felszaladt, és olyan arcot vágott, mintha egy elefánt biciklizett volna be a presszóba.

Mérey Judit megérezte, hogy itt valami különleges dolog van kialakulóban, mert azt mondta:

- Mi történt?

Loch a beütemezett menetrend szerint most egy cifrát káromkodott.

- Elfelejtkeztem valamiről - mondta. Tenyerével bosszúsan az asztalra csapott, persze nem akkorát, hogy eltörjenek a poharak, hanem csak vesztül csörömpöljenek. Ezután következett a cigaretta.

- Mit felejtettél el?

- Egy fontos dolgot. De nem felejtettem el csak kis híján későn jutott az eszembe.

Mérey Judit arcára kiült a kétségbeesés. Azt hitte, hogy a férfi elfelejtett pénzt felvenni a bankban az utazási csekkjére, amelyre valutát is kaphatott. Ugyanis megbeszélték, hogy legalább kétezer márkára lesz szükség a fényképek miatt.

- Szabad tudnom, hogy mi ez a fontos dolog? - kérdezte.

- Vissza kell mennem a szállodába.

- Mit felejtettél el? - Loch a fejét rázta.

- Semmit - mondta. - Egy illető mára ígerte, hogy felkeres.

Azt mondtam, a szállodában leszek este, bármikor jöhet. Elfelejtettem, hogy ma kell mennünk Bertalanhoz.

Mérey Judit úgy érezte, hogy egy nehéz kő esett le a szívéről.

- Hirtelen azt hittem, valami más baj van - mondta.

- Ez nem elég baj? Gondolom, Bertalantól nem egykönnyen szabadulok, ha most felmegyek hozzá.

- De a fényképek miatt ezt nem kerülheted el.

Loch hosszan maga elé fújta a füstöt. A kifújt füsttel aztán elűzte gondját is, mert az arca kisimult, és egy mosolyt is megengedett a szigorú forgatókönyv szerint, amit még délelőtt összeállított.

- Mindenre lehet megoldást találni - mondta bölcs nyugalommal. Mérey Judit elnyomta a cigarettát, mert már nem ízlett neki, ezen a napon igen sokat dohányzott.

- Azt hittem, hogy holnapra akarod halasztani, de az nem lenne jó. Tudomásom szerint Bertalannak valami fontos riportja van vidéken, és nem lesz itthon.

- Ma nyélbe ütjük. Majd elintézed!

A csodálkozás sora most a fiatal nőn volt.

- Egyedül intézzem el? - tagolta a szavakat.

- Természetesen - bólintott a férfi. - Felmész Bertalanhoz, és azt mondd, hogy nekem közbejött valami, nem lehetek jelen. A fényképeket magad is kiválaszthatod, hiszen ismered mindkettőt. Figyelmeztetlek, hogy csak azokra a képekre van szükségem, amelyeken felismerhetők.

Mérey Juditnak az örömtől nem csattant ki a hangja, amikor megszólalt:

- Miből fizetem ki? Azt hiszed, nem fogja tartani a markát?

- Fizetni fogsz neki. Azt a pénzt most megkapja, ami a filmek megszerzéséért járt.

- Tehát a tizenöt márkát képenként.

Loch bólintott, és elővette a tárcáját. Kétszáz márkát emelt ki úgy, hogy amaz jól lássa, milyen sok pénz marad még nála. A nő arcáról egy szemvillanás alatt letörlődött az aggodalom. Egy mozdulattal a

táskájába dugta a pénzt.

- Nem hiszem, hogy tíz darab fényképnél többre lenne szükségem - vélekedett a férfi.
- Majd úgy irányítom a dolgokat, hogy ennyi kelljen csak.
- Ügyeskedj!
- Arról mit szóljak, hogy a többi pénzt mikor kapja meg tőled? - kérdezte.
- Még ma.
- Felvisszük?
- Nem. Mondd azt neki, hogy egyenesen jössz hozzám a szállodába! Ott később megkapod vagy ő megkapja.

- Most mit csinálsz?

Loch előbb a mennyezetre nézett, aztán a nőre.

- Ezt Bertalannak mondd - intette. - Én lent várlak az utcán, a ház előtt, és együtt megyünk a szállodába. Te meg én! Érted? De ezt nem kell tudnia Bertalannak, mert akkor nyaggat, miért nem mentem fel.

- Így már világos!

Odakinn lassan sötétedett.

Kurt Loch kifizette a számlát, és indultak. A Belvárosban ekkor tetőzött a csúcsforgalom, a járdákon embertömeg hullámozott. Mérey Judit belekarolt a férjébe és hozzásimult. Jóleső érzés kerítette hatalmába, amely csak egy pillanatra tartott, mert eszébe jutott Békési Gábor, és kedve egyszerűen tovallant.

- Bertalant késő estére a szállodába rendelem - mondta kisvártatva.

Loch bólintott.

- Rád bízom - mondta.
- Biztos izgulni fog a pénze miatt.

Loch úgy vélte, a meglepetés még egy ideig várat magára: nem kell most nyomban mindent kipakolnia. Majd este megmondja, hogy nincs szüksége a képekre, és a fényképész elégedjen meg azzal a kétszáz márkával, amit most küld neki.

Nem siettek a tömegben. Egy kirakat előtt megálltak, a férfi az egyik trafikban cigarettát vett mindkettőjüknek. Mikor a nő táskájába tette a dobozt, egy slusszkulcsot pillantott meg, egy reklámlapocskán lógott.

Loch csodálkozott.

- Neked nincs kocsid - mondta,
- Nincs, pedig jó volna!
- Akkor minek a kulcsa az ott a táskádban?

Mérey Judit nevetett.

- Bertalan vacak Trabantjáié - mondta. - Ez a tartalék kulcs, tudok vezetni, és olykor elkérem.

Kurt Loch sétálás közben nem mulasztotta el az alkalmat, hogy megfigyelje környezetét, majd több önellenőrzést hajtson végre. Nem tapasztalt semmi gyanúsat, és alig akarta elhinni, hogy még mindig nem akaszkodtak a nyomába és nem figyelték minden lépését. A szállodában mindegyik apró kis csapdája érintetlen volt: nem kutattak holmijai között. Mintha a balesetről is elfeledkeztek volna. Pedig itt volt ez a markáns arcú fiatalember, aki szerfölött érdeklődött utána, tudott Franz Baumról, és észrevette leskelődésüket a kereskedelmi irodánál.

Loch érezte, hogy valami készül, mintha itt lógna a levegőben, de nem tudta, hogy mi. Igaz, csend volt még, de amolyan vihar előtti. Ha a rossz előjeleket le kellett volna írnia, biztos két oldalt kitöltött volna a szöveg. Ennek ellenére nem félt. Elhatározta: bármilyen kesztyűt felvesz, és áll a dolgok elébe.

Mérey Judit hirtelen megtorpant. Loch felnézett. A ház előtt álltak, ahol Bertalan lakott.

- Hol vársz meg? - kérdezte a nő.

Loch fejével a szemben lévő járdára intett.

- Átmegyek a másik oldalra - mondta. - Ott majd megtalálasz.
- Jobb is innen eltűnnöd, hátha lejön velem. Képzeld, milyen ciki lenne, ha kiszúrna.
- Ne állj le vele vitatkozni! Mondd azt, hogy sietsz. A szállóba kell érnünk időre.

Mérey Judit elismételte, mintegy önmagának, a férfi feltételeit a fényképek kiválasztásával kapcsolatban, aztán indult, és eltűnt a kapualjban.

Kurt Loch lassan körbetekintett, mintha pusztá kíváncsiság vezérelné. A szűk belvárosi utca a szokott kora esti képét mutatta. Járókelők siettek, az úttesten már ritkábban közlekedtek gépkocsik. A Belváros a nap lüktető életének utolsó vonaglásait tükrözte.

Átment az utca másik oldalára, és egy bérház kapualjába húzódott. Innen kiválóan szemmel tarthatta a szemközti ház bejáratát. Úgy érezte, az idő ólomlábakon jár. Cigaretára gyújtott. Mikorra tövig szívta, kigyúltak az utcai lámpák.

Mérey Judit még mindig nem mutatkozott.

Akaratlanul is elképzelte, milyen vita játszódhat le most a fényképész lakásában. Bertalan alighanem számított a többi pénzre is, a nő pedig csak a kétszáz márkát tudta átadni. Nem csodálkozott volna, ha együtt jelennek meg az utcán, és Bertalan is azonnal indul a szállodához.

Kurt Loch váratlanul megdörzsölte a szemét. Azt hitte, rosszul lát. A túlsó járdán felbukkant az a markáns arcú fiatalember, a kereskedelmi irodából. Nem titkolta, hogy hová igyekszik, és jövetelét sem leplezte. Egyenesen és határozottan lépett a ház bejáratához, majd elnyelte a kapu torka.

Az első pillanatban átfutott rajta, hogy szépen odébbáll és visszamegy a szállodába. Ott aztán várakozó álláspontra helyezkedik. Abban biztos volt, hogy Mérey Judit vagy a fényképész, netán mindkettő, előbb-utóbb megjelennek kasszirozás végett. Előbb azonban lerázzák a makacs fiatalembert, ha egyáltalán tudják.

Loch már mozdult is, aztán meggondolta magát.

Nem a szálloda felé vette lépteit, hanem átvágott az úttesten, egyenesen neki annak a kapualjnak, amely az előbb elnyelte Mérey Juditot, most pedig azt a markáns arcú, állandóan érdeklődő fiatalembert. Lochban az az elhatározás érlelődött meg, hogy ideje végre tisztázni: vajon kinek az elkötelezettje az újonnan érkezett.

10

Kurt Lochot valami kényszer hajtotta, hogy mihamarabb fent legyen a negyedik emeleten. Biztos volt abban, hogy jelenléte majd egy sor kérdést tisztáz. Mindez persze attól is függött, hogy a kíváncsiskodó fiatalember vajon kihez tartozik. Még az is megfordult a fejében, hogy az ügynök érdekében és megbízásából megpróbál informálódni.

A második emeletől már kettesével vette a lépcsőket. Gumitalpú cipőjében nesztelenül mozgott. Gyors volt, de óvatos is. Ez, utóbbiról soha nem feledkezett meg. A tapasztalat megtanította, hogy a késés és a hátrány sokszor behozható, de az óvatosság vagy körültekintés elmulasztását soha nem lehet pótolni. Fent a negyediken mély csend fogadta.

A bejárati ajtó résnyire nyitva volt.

Loch dermedten állt, még a lélegzetét is visszafojtotta. Egy halk szó, köhintés vagy valami más zaj, semmi sem szűrődött ki a lakásból. Elképzeltetlennek tartotta, hogy bent három ember csendben farkasszemet nézzen egymással. Főként, ha mindhárom a másiktól vár magyarázatot. Az ajtóhoz lopakodott, és ekkor meghallotta azt a fura neszezést.

Olyan volt, mint amikor valakinek a gyomrát gyömöszölnék és az összeszorított szájjal túrné.

Loch tenyerének az élet mutatva felemelte a karját és minden eshetőségre készen belökte az ajtót. Éppen idejében érkezett. A markáns arcú fiatalember az előszobafalhoz szorítva térdelt vérző fejjel. Egy széles vállú férfi magasodott föléje, és azon szorgoskodott, hogy megfojtsa.

A zajra a férfi hátranézett. A fejére húzott női harisnyán át szinte világítani látszott a szeme fehérje. Felismerte, honnan fenyegeti veszély. Ellökte magától a térdelő fiatalembert és máris támadott.

Loch a tenyerének élével a támadó ornyergét célozta meg. Már elindította az ütést, amikor valamire rálépett a padlón és a lába megbicsaklott. Ez csökkentette ütésének erejét és célt tévesztett, mert a magas férfit a vállán találta el, így is megtorpant és a szűk előszoba falának tántorodott.

Loch egy szemvillanás alatt visszanyerte egyensúlyát és készen állt a támadásra. Amaz megérezte az

ütésből, hogy emberére akadt, mert gondolt egyet, és hirtelen kiviharzott az ajtón. Lépései dübörögtek a lépcsőn, majd teljesen elhaltak.

Loch megkereste a villanykapcsolót és felkattintotta. A fiatalember valamelyest magához tért, hátát a falnak vetve állt és a levegőt kapkodta. Fején, a halánték felett, hatalmas zúzódás látszott, fél arca csupa vér volt.

Valamit mondott, de nem lehetett érteni.

Loch megkereste, amin kis híján elesett. Egy darabka vascső volt. Éppen akkora, hogy elférjen egy kabátujjban, és kupán lehessen vágni vele valakit.

- Beszél németül? - érdeklődött Loch.

Amaz a nyakát tapogatta, mintha a menetet keresné csavaron járó fejéhez, majd megtörölte keze fejével véres ajkát. Csak ezután bólintott.

Loch ismét kíváncsiskodott.

- Mondott valamit az előbb? - tagolta a szavakat.

- Szép volt - nyögte a fiatalember.

- Mi volt szép?

- Az ütés - mondta amaz és a szeme elismerően villant. - Biztos sok órát vehetett, míg ennyire kicsiszolódott a mozdulat.

Kurt Loch most már sejtette, hogy nem véletlen ez az éleslátás. Itt komolyabb alapokról van szó, nem holmi amatőrösködésről vagy valamiféle magánmegbízatról.

- Nem ment könnyen a begyakorlása - jegyezte meg.

- Ha ott találja el, ahova szánta, most itt fekédné kiterítve. Loch félrerúgta a csődarabot.

- Ez volt a vétkes - mondta. - Ráléptem. Gondolom, magát is ezzel dolgozta meg.

Amaz bólintott, úgy tűnt hirtelen leesik a feje, de aztán felemelte.

- Amint beléptem egy villanás volt az egész. Szerencsére félrekaptam kissé a fejem, és oldalt ért, így is azt hittem, hogy a mennyezet szakadt rám.

- Maga becsengetett, mint a jó házból való úrifüük - vette át a szót s Loch. - Az pedig ajtót nyitott, és maga besétált. A sötét előszobában még az arcát sem látta, azt hitte biztosan, hogy Bertalan az. A fiatalember fájdalmas arccal nézett.

- Ha máskor ilyen cserkészúton lesz, ne adja fel az óvatosságát a jólneveltség érdekében - folytatta Loch. - Jobb szemtelen élőnek lenni, mint udvarias halottnak.

Nyitva volt a főzőfülke ajtaja. A fiatalember benyúlt, és megengedte a vízcsapot a mosogatóban. Aztán benedvesítette zsebkendőjét és a zúzódásra szorította.

- Ha nem tévedek, Kurt Loch úrhoz van szerencsém! - mondta határozottan.

- Nem téved.

- Békési Gábor vagyok. Loch a fejét biccentette.

- Örvendek - mondta. - Már hallottam magáról.

- Úgy intéztem a dolgokat.

- Pontosán erre gondoltam.

- Biztos vagyok abban, hogy nem véletlenül került ide.

- Ördöge van, hogy mindent kitalál. Maga mellé csak két gépirónó kellene felváltva, hogy állandóan rögzítsék a szavait.

Amaz nehézkesen a zsebébe nyúlt, és rá akart gyújtani. Loch a magáéból meggyújtott kettőt, és az egyiket átadta. A fiatalember gyors egymásutánban mohón megszívta.

- Köszönöm - mondta. - Nem veszi sértésnek, ha megkérdezem: mi okból jött Bertalan lakására?

Kurt Loch azon töprengett, hol a másik két ember.

- Hogy miért jöttem? - eszmélt fel. - Nos, egy hihető és egy abszurd dolog miatt.

- Mi az egyik és mi a másik?

- A hihető - folytatta Loch -, hogy láttam, mi történt idefent.

Ugyanis a japán karórám lényegében egy mini televízió, a villanykörte az előszobában a kamera. Segíteni akartam, mert az üzenetése alapján szimpatikus volt nekem. Kár lett volna elvesztenem egy ilyen törődő

embert. Az abszurd dolog, hogy láttam bejönni az épületbe. Sejtettem, hová igyekeznek. Arra gondoltam, nyugodtan eltársaloghatunk a problémánkról minden üzengetés nélkül így négyesben. Békési csodálkozott.

- Hogy érti azt, hogy négyesben? - kérdezte.

A szobaajtó nyitva volt. Látni lehetett a hatalmas rézagy felét. Loch tudta, hogy itt már minden sietség felesleges. Egy szikra reménye még akadt. Lehet, hogy mindkettőt csak leütötte a támadó, máskülönben miért húzott volna a fejére nejlonharisnyát? Nem akarta, hogy később felismerjék.

- Bertalannak és Mérey Juditnak itt kell lenniök - mondta. Békési leejtette mindkét kezét, és a fejét rázta.

- Az lehetetlen - dadogta. - Hiszen rajtunk kívül nincs senki.

- Körülnézett már?

- Hogy néztem volna körül, mikor itt, az előszobában várt rám a fickó a vascsővel. De nagy szerencsém volt, hogy nem telibe kaptam az ütést.

- Az utcán Mérey Juditot vártam, aki idejött - mondta. - Ért engem?

Bement a szobába, és felgyújtotta a villanyt.

A helység úgy nézett ki, mintha forgószél száguldott volna rajta keresztül. A szekrények nyitva, a fiókok kihuzigálva, tartalmuk a földön szétdobálva hevert.

- Biztos a filmeket kereste - szólalt meg a háta mögött a fiatalember.

- Milyen filmeket?

Békési válasz nélkül hagyta a kérdést, és a fülét hegyezte. Most már Loch is meghallotta a zajt. A fürdőszobából jött. Jelentéktelennek tűnő zaj volt, halkan gurgulázó mintha hasas demizsonból gondos lassúsággal folyadékot öntenének ki.

Elsőnek Loch mozdult. Feltépte az ajtót és benézett. A következő pillanatban a rémülettől kikerekedett a szeme. Sok mindennek szemtanúja volt már, de amit most látott, az felülmúlta mindet. A fürdőszoba merő vér volt. Mérey Judit hasmánt feküdt a kövön, félig átvágott torokkal. Még hörgött, és aprókat rángott, mintha mászni akarna, de a vér már csak szivárgott belőle. Egy pillanat múlva mozdulatlan maradt, csend lett. Békési kíváncsian betekintett.

- Ez rettenetes - tántorodott hátra. - Szólni kell a mentőknek, orvost ide!

Loch becsukta az ajtót.

- Kár mindenért! - szögezte le. - Már nem lehet rajta segíteni.

- És Bertalan? Az is odabent van? Loch fejét rázta

- Ő vajon hol lehet? - kérdezte a fiatalember.

- Nézzen szét és egyet találhat. Amaz körbe nézett, majd azt mondta:

- Csak a felfordulás ...

Loch már régebben látta, hogy a fényképész számára csak egyetlen egy hely kínálkozik a lakásban.

- Nézzen be az ágy alá - mondta. Elővette a cigarettáját és kettőt ismét meggyújtott. Oda sem nézett, mikor a fiatalember kihúzta Bertalant a széles ágy alól. A fején lyuk tátongott. Már nem volt benne élet. Loch a cigarettát nyújtotta.

Békési fáradtan felegyenesedett.

- Mindkettővel végzett! - állapította meg. Előbb Bertalannal, majd amikor a lány jött, vele is. Vajon miért mészárolta le őket? A filmért, amelyet Bertalan megszerzett?

Loch hallgatott. Ami Bertalant illette, a fényképért ölték meg. A lány már ennek a következménye volt, de neki főképpen az szerepelt a számláján, hogy a kereskedelmi irodában felismerte azt a férfit, aki azon a gulyáspartin Franz Baum társa volt.

- Loch úr! - fordult hozzá a fiatalember. - Magának kellett azok a filmek vagy talán a fényképek?

Loch a fejét rázta.

- Nem volt szükségem semmilyen képre és semmiféle filmre - mondta határozottan.

- Pedig esküdni mertem volna rá.

- Téved. Nagyon jól ismertem egy embert, aki itt volt önöknél és...

- Meghalt! - vette át a szót a fiatalember. A szobatükör előtt állt, és a vért törölte zsebkendőjével az

arcáról. Viszonylag elég hamar rendbe jött. - Tudom, hogy érdeklődött utána, például nála is - intett fejével a fürdőszoba ajtajára.

Kurt Loch megszívta cigarettáját, és a csikket elnyomta a cipőtalpán, majd a zsebébe süllyesztette. Békési mindezt figyelemmel kísérte a tükörből.

- Lám milyen előrelátó! - jegyezte meg. Loch elmosolyodott.

- Na hallja - mondta. - Bár az is igaz, hogy lehet a bizonyítékot másként is produkálni. De itt a kettős gyilkosság helyszínén miért adjak fel talányt a rendőröknek egy külföldi csikkel. A mosogatóból is ki kell majd szednem az előbbit. Egyet áruljon el nekem, ha már ilyen szépen összejöttünk.

Békési eltette zsebkendőjét. Úgy-ahogy megemberült, és főként nem volt véres a fél arca.

- Mire kíváncsi? - kérdezte.

- Maga mindig önállóan dönt?

- Olykor. Loch bólintott.

- A lényeges kérdésekben pedig nem - fejezte be a mondatot. Most már tudta honnan fúj a szél. A kémelhárítás! Széttette a karját.

- Hacsak nem produkálnak, nálam semmi bizonyítékot nem találnak. Igaz, ismertem Franz Baumot, ennyi az egész. Csak ennyi, érte? Aztán...

Békési feszülten figyelt.

- Nos, miért nem folytatja? - kérdezte.

Kurt Loch egy pillanat alatt összevetett magában mindent. Azt, amit a kövér Hermantól elvállalt, teljesítette. Részéről az ügy befejeződött. Az már most más kérdés, ha a maga módján valahogy odacsap Baumert! Senki sem vethet a szemére semmit, még akkor sem, ha tisztában volnának a helyzettel. De itt ki ismeri a tényleges helyzetet? A kémelhárítás is csak sejtí. Itt ő az erőnyerő! Az ő kezében futnak össze a szálak. Döntött!

- Nézze! - kezdte. Az a helyzet, hogy Baumot meggyilkolták, ha... úgy tetszik, megmérgezték. Ez természetesen az ő baja volt végső soron. Gondoltam, megtudom az okát, és láthatja, mibe keveredtem.

- A boncolás mást állapított meg. Sima szívszélhűdést rögzítettek.

- Füttyölök a diagnózisra! Szívszélhűdés? Ilyet elő lehet idézni. Kérdezzen csak meg egy orvost. Ráadásul van, amelyiket nem lehet utólag kimutatni, mert a szer felszívódik. Nem marad nyom.

Békési csak nézett, aztán ugyanazt tette az elszívott cigarettájával, mint az előbb a másik.

- Mondjon egy ilyen szert, és meggyőzött - mondta. Loch a falat bámulta. Egy pillanatig sem akarta magát: valamiféle áruló bőrében érezni. Azok a dolgok, amelyek történtek, már nem tartoztak rá.

Kisvártatva visszahozta tekintetét a szoba faláról, és megszólalt:

- Felismerte a fejbe verős delikvensét? Dacára, hogy azt a női harisnyát a fejére húzta?

Békési habozás nélkül bólintott.

- Akarja, hogy megnevezzem? - kérdezte. Loch a fejét rázta.

- Hiszek magának - mondta. - Tehát úgy veszem: mindent tud! Mi most csak elbeszélgettünk ezekről. Tehát azt akarja, hogy mondjak egy szert, ami szívszélhűdést okozhat?

Békési a halott fényképész tetemét nézte, mintha attól várna választ.

- Mondjon - kérte.

- Kettőt mondok ... Vegye a másodikat ráadásnak. Itt van például a Kloralhidrát.

- Kloralhidrát!

- Az bizony, egy pillanat alatt felszívódik, és a boncolóorvos csak a fejét vakarhatja. Megáll a szívműködés. A másik a Strofantin, amely kristályos alakban is létezik, oldható és nem szükséges egyenesen a vénába juttatni, gyomorból ugyancsak felszívódhat. Elégedett?

- Érdekes.

Loch csak bámult.

- Ez nem érdekes, hanem tény - mondta. Békési a fejét rázta.

- Nem a szerekre mondtam, hogy érdekes - magyarázta. - Hanem az, hogy miért ölték volna meg Franz Baumot?

Kurt Loch felnevetett.

- Nahát! - mondta elképedten.

- Most mit csodálkozik?

- Képzeld csak el, ha az utcán maga mellett lefékez egy autóbusz, és a sofőr azt kérdezi, hogyan kell sebességet váltani? Ember! Ugyanazon az ösvényen találkozunk a dzsungelben, és elvárja tőlem annak a magyarázatát, hogy maga mit keres ott.

Békési halványan elmosolyodott.

- Rendben van - mondta békítően. - Mit nyertek, ha megölték Baumot, és ki nyert ezzel?

Loch egy pillanatig fürkészve nézett, mintha attól tartott volna, hogy a másik mindenáron bolondot akar csinálni belőle, aztán megszólalt:

- Kérdezzem meg egy gyilkos férjet, hogy miért szabadult meg a feleségétől, ha ott a szép szerető.

- Hogy elvegye a másikat.

- Vagy pedig a nő helyzetéből ítélve, ha elteszi láb alól a férjet?

- Hozzámenjen ahhoz a másikhoz. Loch elővette cigarettáját. Rágyújtottak.

- Na látja - mondta, - Ilyen egyszerű a magyarázat.

Békési szétnézett a feldúlt szobában. Azt találgatta, hogy a gyilkos vajon megszerezte a filmet, esetleg a fényképeket vagy sem. Lochnak az volt a véleménye, hogy sikerült neki. Elhatározták, és közösen átnézték a szétszórt holmikát. Kisvártatva Loch egy fényképet emelt fel a sublótól, amely véletlenül csúszhatott oda.

- Csupán ez maradt - lobogtatta meg. - Tehát a többi elvitte. A képen két férfi volt látható, amint egymás mellett ültek egy asztalnál. Egyiknek teljesen látszódott az arca, míg a másik annyira elfordult, szinte kitekeredett a nyaka.

- Ez az én Baum barátom - mutatott rá Loch a jól látható férfira. - Ez a másik a fejbe kólintós delikvens, csak itt nincs harisnya a fején, viszont az arca sem látható.

- Ráismerek.

- Honnan?

Békési a képre bökött. Annak a férfinak az ujján, amelyik elfordította a fejét, ciradás pecsétgyűrű volt látható.

- Erről megismerem - mondta. Loch őszinte meglepetést mutatott.

- Nahát! - mondta. - Nagyon ügyes. Ha nem sétált volna ide be kiscserkész módjára, még a kalapomat is megemelném maga előtt, de beláthatja, hogy nem tehetem. - Lenézett Bertalanra. Valamit mondani akart, de elharapta szavait. - Nézze csak a nadrágját. Békési semmit sem látott a nadrágon.

- Ott nézze az övénel - folytatta Loch. - Nos, mi hiányozhat onnan?

Bertalan nadrágjának egyik övtartója elöl leszakadt. Mintha erőszakkal cibálták volna le a szövetdarabkát.

- Valami lóghatott ott - vélekedett a fiatalember.

- Például egy slusszkulcs!

- Trabantja tényleg van.

- Ha itt slusszkulcs volt, ez a harisnyás fejű vitte el. Okkal tette! Csak találjuk ki, miért? Erre egyetlen magyarázat kínálkozik. Nem találta meg, amit keresett. Vagy csak részben vitte el, amit akart. Például a képeket, de a filmet már nem találta. Gondolom, mert máshol lehetnek.

- A kocsiban - vette át a szót a fiatalember.

Kurt Loch körbenézett, aztán felfedezte a nő táskáját a földön kiszórt holmik alatt. Gyorsan belenézett, és diadalmasan emelte ki a tartalék indítókulcsot.

- Tessék - nyújtotta át a fiatalembernek. - Most felkattinthatja a megoldás zárát, de ha vár egy kicsit, mint a jó vadász, a zsákmány a csapdájába sétál.

Békési eltette a kulcsot és a talált képet.

- Itt a szomszéd utcában áll a Trabantja - mondta. - Azt nem hiszem, hogy most kora este megkockáztatta volna az átkutatását.

Egyetértek abban, hogy erre alkalmasabb az éjszaka. Bár a gyilkos tudja, hogy felfedezték cselekményét, hiszen a fiatalemberrel nem sikerült végeznie, kénytelen lesz megkockáztatni a Trabant

átkutatását, hátha megtalálja ott a hiányzó filmeket. Mert ezek ugyanolyan veszélyt jelentettek a számára, akár a fényképek.

Békési rendbe szedte ruházatát.

- Indulni kell, hogy telefonáljak valahonnan a rendőrségre, ideje értesítenem őket - mondta.

Loch megszimogatta az állát.

- Lenne egy óhajom - mondta.

- Mondja el.

- Szeretném magam tetten érni a delikvensünket. Talán csodálkozik, de nekem ez egy elégtétel lenne. Ha úgy gondolja, magával együtt részese lennék ennek, előre kitervelt akcióm van. Látja, még ezen sem kell törni a fejünket. A szállodában leszek, ott várom a választát. Ne felejtse, csak a ma éjszaka jó, nehogy elszalajtsuk.

Együtt-jöttek le a lépcsőn, és a ház előtt elváltak.

Békést Gábor megkereste a Trabantot és kinyitotta a kocsit. Rövid kutatás után három filmtekercset talált. Magához vette őket, és a kocsit lezárta.

Alig egy órával később Bana Dénes lakásán csengett a telefon. Az ügyelet jelentette a rendkívüli eseményt és Hód jelentkezését. Az ezredes azonnal berendelte az elhárítás vezérkarát egy akciócsoporttal együtt. Beosztottjával a Vigadó téri hajóállomásnál találkozott.

Az alsó rakpart üres volt, késő este csak néhány, a kutyáját sétáltató járókelővel találkoztak. Mikor az elhárítófőnök a jelzett helyre ért, a hajóállomás épületétől egy sötét alak vált el.

- Jelentkezem, ezredes elvtárs - mondta a fiatalember.

- Jó estét, Hód - köszönt Bana, aztán tátva maradt a szája. A fény a fiatalember arcára esett, bár a zúzódáson kötés volt, látni lehetett az ütés helyét. - Maga meg hogy néz ki?

Békési Gábor részletesen beszámolt az estéről, a történetek minden mozzanatáról. Az ezredes Kurt Lochhal kapcsolatban nem volt meglepve, de az ajánlata meghökkentette.

- Vajon mi célból akarja ezt? - kérdezte.

- Törleszteni akar a gyilkosnak Franz Baum miatt - jegyezte meg a fiatalember.

Bana töprengeni látszott, és cigarettát kínált beosztottjának. Alaposan megdöbbenette a kettős gyilkosság. Közölte, hogy a helyszínen már tevékenykedik a rendőri bizottság: kutatják és rögzítik a nyomokat. Aztán beszélgetésük visszakanyarodott a németre.

- Mindenesetre menjen bele az ajánlatába - mondta az ezredes. - Hadd tegye rá a kezét erre az ügynökre.

Békési tájékoztatta főnökét Franz Baum halálának feltételezéséről. Az ezredes ezt fenntartással fogadta.

A fiatalember viszont lándzsát tört amellet, hogy a németnek igaza van. Bana lezárta ezt a kérdést.

- Ezzel kapcsolatban majd konzultálunk, ha a vizsgálat megköveteli - mondta. - Most az a lényeg, hogy bizonyítsunk. A gyilkosságokkal kapcsolatban nem hiszem, hogy gondunk lenne, de azt nem tudom, hogyan állunk majd a gyújtogatással és a betöréssel. Elsősorban az a fontos a számunkra, hogy a gyilkosságot követően magát a kémkedést, a bűnös tevékenységet bizonyítsuk, mégpedig folyamatában, a gazdasági titkok átadását a Chemical Industrialnak.

- Jelentem, Loch szavaiból azt vettem ki, hogy már nem a Chemical Industrial a gazda.

- Nocsak!

- Egy újabb konszern lehet.

- Az ügynök mérgezte volna meg a kapcsolat tartóját, Franz Baumot, mert szabadulni akart? Ezt Loch feltételezi vagy biztosan állítja?

- Állítja! Azt hiszem, ebben a kérdésben is hihetünk neki. Jól látta, miért kellett Baumnak eltűnnie az útból.

Bana elszívta cigarettáját.

- Majd megtudjuk, ki a konkurens a Chemical Industrial mellett.

Megbeszélték, hogy az akció ideje alatt természetesen a csapda környékén lesznek. Persze óvatosan, nehogy feltűnést keltsenek. Azt sem akarták, hogy Loch észrevegye.

Banában egy terv bontakozott ki.

- Majd mondja meg ennek a Lochnak, hogy a kövér Hermant üdvözljük - és az orra alatt elmosolyodott.

- Loch ismeri ezt a férfit?

- Ha stuttgarti, akkor ismernie kell.

- Ki ez a kövér Herman? Bana Dénes legyintett.

- Egy menedzser - mondta. - Az üzenet arra is jó, nehogy ez a Loch teljesen hülyének nézzen minket. Békésit érdekelte, hogy mit tudtak meg a fotóművésztől.

- Semmi bizonyítékot nem találtunk arra vonatkozóan, hogy érdemes lenne vele foglalkozni. Egy biztos! Sötét alak.

- Lehet bármilyen sötét, ha nem jön, odaveszek - mormogta a fiatalember.

Bana a fejét csóválta.

- Mint magánember megköszönöm, és bizonyos mértékig hálás is

vagynak neki - szögezte le. - De azt hivatalosan nem várhatja, hogy elintézzek a számára Életmentő Emlékérmet a Fővárosi Tanács elnökétől. Legfeljebb szervezünk a számára egy művészi fényképkiállítást. Magával meg külön számadásom lesz, amiért minden biztosítás nélkül felment Bertalan lakására.

- Ki számított arra, hogy ott ez történhet?

- Látja, ez a Kurt Loch számított valamire. Ezért ment fel, és ezért nem esett ott csapdába. De erről majd később. Most készülünk fel az akcióra a Trabantnál.

-

Éjfél is elmúlt már, a Belváros teljesen elcsendesedett. A szűk kis utcában, ahol Bertalan lakása volt, még a lámpák is halványabban világítottak. A fényképész szürke Trabantja a járdaszélen ácsorgott, mögötte szorosán rátapadva sötét Volvo állt. Átellenben egy kopott Barkas mikrobusz volt a kocsik sorában.

Váratlanul taxi érkezett, és pontosan a Trabant mellett fékezett le. A vezető kiszállt, a Trabanthoz lépett, és benyomta az ajtó kilincsének a gombját, ugyanezt tette a másik ajtónál, aztán beszállt a taxiba, és elhajtott.

Éjjel kettő előtt néhány perccel egy járókelő bukkant fel, és oldalozva közeledett a járdán. Aztán elhaladt a szürke kocsi mellett.

Békési Gábor a legközelebbi ház kapuja mögött figyelt. Egy mini adóvevő volt a kezében. Ezen tartotta a kapcsolatot az ezredessel, aki több utcával távolabb helyezkedett el.

A készülék hívást jelzett, Bana hangját hallotta:

- Hód! Tartsa nyitva a szemét, mert készülődik a pasasunk.

- Értettem.

- A taxis erre utal. Csak csel volt. Ugyanis azt mondta, hogy a közelben lévő lokálból egy vendég arra kérte, hogy ugorjon ide és nézze meg, lezárta-e a kocsiját. Adott egy százast a kétperces útért. Mikorra a sofőr visszament, már nem találta.

- Kíváncsi volt, hogy történik-e valami a sofőrrel.

- Így van – felelte Bana. - Ebből gondolom, hogy most már akcióba lép. Hogy bírja az alkalmi segítőtársa?

Békési elmosolyodott.

- Lapul a sötétben - mondta. - Kiválóan bírja, ezért kalapot emelek előtte.

- Csak könnyeket ne hullajtson. Valaki alaposan megfizeti ezt.

- Majd felcsapok fotóművészek.

Bana Dénes mormogott valamit, hogy minek csapjon fel, aztán érthetően megszólalt:

Nehéz kenyér ez neki!

Húsz perccel később megérkezett a várva várt vendég. A magas férfi határozott léptekkel közeledett. Úgy festett, mint a hazafelé siető kései járókelő. Nem nézett sem jobbra, sem balra, a járda szélén jött egyenesen. Mikor a Trabanthoz ért, hirtelen megállt.

Békési úgy figyelte, hogy szinte rátapadt a kapun lévő részre.

Amaz kinyitotta a szürke kocsit és beült, majd az ajtót behúzta. Jól lehetett látni a kapu mögül, hogy lázasan kutat a kocsiban.

Mintegy adott jelre, a széles Volvo alatt mocorgás támadt. Kurt Loch lapult ott. Karcsú alakja elsiklott a motorház alatt, és a kocsi elejéhez ért. Itt kihentergette magát a két kocsi lökhárítója közé. Kezével kinyúlt, és végighúzta az ujjai között tartott szöveget a Trabant kipufogóján. Kis szünetekkel ezt többször megismételte.

Bent a kocsiban a férfi mindannyiszor megmerevedett. Hosszan fülelt, és nem tudta, mire vélje a kaparó zajt, amely az egész kocsit átjárta. Kisvártatva folytatta a kutatást, de a zöreje ismét felhangzott. Ahányszor csak kutatni kezdett, a zaj előjött. Hirtelen kiszállt a kocsiból, és benézett alája.

Kurt Loch ekkor már állt, és kettőt lépett, előre. Tenyerének élével tarkón vágta a lehajoló férfit. Nem ütött nagyot, csak akkorát, hogy amaz kissé elkábuljon. Nyomban megragadta az elbukni készülő férfit, és lefektette hanyatt a járdára. Fátyolos volt a szeme.

Loch fölébe hajolt.

- Guten Abend, Herr Ligeti - mondta halkán. A hangjában nem volt semmi rosszindulat. - Ezt Baum úr küldte!

Felegyenesedett, mert Békési Gábor érkezett sietve. - Itt a páciense - mondta Loch.

Ligeti Károly, a kereskedelmi iroda osztályvezetője, kábán bámult a levegőbe. Megpróbált felállni, de izmai nem engedelmeskedtek.

Kurt Loch cigarettára gyújtott, és leporolta ruháját.

- Megyek a szállodámba, és holnap elutazom - közölte, mint aki jól végezte a dolgát. - Hívhatja barátait az elszállításhoz.

- Mielőtt elmegy, még benézek a szállodába.

- Vigyázzon, nehogy baja legyen.

- Ugyan miért?

- Loch szélesen vigyorgott.

- Hát a nyugati kapcsolat miatt - mondta. Sarkon fordult, és kényelmes léptekkel távolodott.

Máris nyílt a Barkas ajtaja, és emberek bújtak elő. Az elhárítófőnök Mercedese is megérkezett. Felvette Békési Gábort, és elhajtott. Ligeti Károly bilincsbe verve szállt be az egyik gépkocsiba.

Kisvártatva Bana Dénes melegében gratulált beosztottjának.

- Sohasem hittem volna, hogy az a fura ötlete beválik - ismerte el.

- Pedig igaza volt. Ligeti Károly volt az egyetlen a nagyfőnökön kívül, aki tudta, hogy maga elhárítóosztályvezető. Megérezte maga ezt.

Békési a fejét ingatta.

- Nem megérzés volt - mondta. - Tudtam, a helyzet csak ez lehet. Ligeti fedezni akarta magát, ezért jelentette a gazdasági titkok kijutásának a lehegőségét az irodából. Sejtette, hogy megtudjuk ezt, csak idő kérdése, és a gyanú rá is eshet. Azt hitte, így majd mentesül a gyanú alól.

Felszámolta Franz Baummal történt kapcsolatát, mert más céghez akart tartozni - folytatta a fiatal ember. - Biztos vagyok, hogy sikerül bizonyítanunk a kémkedését.

Bana bólintott.

- A fényképeken mindketten rajta lesznek Baummal - mondta.

- Ezenkívül a Ligeti kezén megfordult gazdasági titkok mind kijutottak a Chemical Industrialhoz. Most meg egy másik konzernhez igyekeztek volna. Kíváncsi vagyok, miért akarta bemártani Bordás Juliánát, és hol voltak a beígért bizonyítékok?

Békési Gábor nagyot nyelt, aztán kibökte:

- Nálam voltak - mondta. - Megsemmisítettem őket a mosdóban. Bana Dénes nem akart himni a fülének, aztán egy szitkot morzsoltszét a fogai között. A fiatalember elmondta, hogyan történt.
- Tehát átvert minket - állapította meg az ezredes.
- Nem volt időm. Cselekednem kellett, és ez tűnt az egyetlen megoldásnak.
- Megmagyarázhatta volna, és nem csalódnunk. Békési mély lélegzetet vett, és azt mondta:
- Ki tudta volna kiszámítani, hová esik az eldobott kő. Muszáj volt megakadályoznom, hogy ez a kő egyáltalán elrepüljön. Az idővesztés Ligeti kezére játszott volna.
- Hát erre még visszatérünk - morgott az ezredes. - Képzeld, mit fognak szólni a többiek: Pintér, Beleznay.

- Semmit.
- Maga csak azt hiszi.

Békési mosolygott.

- Amiről nem tudunk, az nem fáj - szögezte le. - Minek kell mindent bemondani a rádióban?
 - Nem tőlem - mondta az ezredes. - Ligetitől, vallani fog.
 - Nem kell egy kémnek minden szavát készpénznek venni, főleg akkor, ha azt nem tudja bizonyítani.
- Bana nevetett.

- Csak várja ki a végét - mondta.

Másnap délután Békési Gábor öreg Volkswagenjén kivitte a reptűlötérre Kurt Lochot. A német nem volt kicsattanó jókedvében, de a szeme derűsen csillogott. Mielőtt elváltak, a vámvizsgálat előtt a fiatalember átadta főnöke üzenetét.

Lochnak leesett az álla.

- Honnan ismerik a kövér Hermant? - kérdezte ámuldozva. Békési széttárta a karját.
- Magam is csak ennyit tudok - mondta.

- Az ember mindig tanul, soha nem tudhatja, hol érik meglepetések. Herman hanyatt esik, ha megtudja.

- Ő biztos kapcsolni fog.

Loch laposan nézett, aztán elmosolyodott, és intőén emelte az ujját a magasba.

- Tudja, mire kell a jövőben vigyázni?
- Nincs jólneveltség, csak óvatosság van!
- Inkább szemtelennek lenni és élni - kiáltotta vissza Kurt Loch, és eltűnt a vámhoz vezető ajtó mögött.

Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó

Felelős kiadó: Kiss Jenő igazgató

87-1787 Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Végh Júlia

Műszaki vezető: Bösze Lajos

Műszaki szerkesztő: Újvári György Megjelent 13,09 A/5 ív terjedelemben Budapest,1988